DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 94

Ple del Parlament

Sessió 44, tercera i darrera reunió, dijous 30 d'abril de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català
302-00235/15 3

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius
302-00236/15 13

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals
302-00237/15 23

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes
302-00238/15 33

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació
302-00239/15 44

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport
302-00241/15 56

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català (continuació)
302-00235/15 67

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius (continuació)
302-00236/15 68

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació)
302-00237/15 68

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes (continuació)
302-00238/15 69

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació (continuació)
302-00239/15 69

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport (continuació)
302-00241/15 70

Tres fascicles, fascicle primer

Declaració del Parlament de Catalunya de suport al poble hazara
401-00066/15 70

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia
302-00240/15 72

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors
302-00242/15 82

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme
302-00243/15 92

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia (continuació)
302-00240/15 103

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors (continuació)
302-00242/15 104

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme (continuació)
302-00243/15 104

Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la Global Sumud Flotilla
401-00067/15 105

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 44.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català

302-00235/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, senyor president. Bon dia. Bien, yo creo y me atrevo a pronosticar que cuando los grupos parlamentarios tomen su turno de palabra, después de la exposición de esta moción, verterán un contenido similar, la mayoría de ellos, a este: «No, es que VOX cree en una educación en blanco y negro; cree en una educación, en un modelo de escuela chapada a la antigua, viejuna, la antítesis de los criterios pedagógicos excelsos de la actualidad, tan innovadores.» Incluso alguno dirá: «No, cree en un modelo educativo, pues, que es elitista, que es segregador, que cree en que hay que menospreciar la educación pública, que hay que primar la concertada, la diferenciada, que abominan del estudio de las lenguas.» E incluso alguno a lo mejor pondrá la guinda en el pastel y dirá: «No, son partidarios de aquello de que la letra con la sangre entra.» Bien, ya veremos si me equivoco o no.

Pero, en cualquier caso, esto –si acierto– denotará que o no se han leído la lección..., ay, «la lección» –perdón–, la moción..., pero, bueno, ya pega bien esto, ¿verdad? O no se han leído la moción o es que se la han leído, pero les da igual, porque ustedes están obsesionados, están cegados por ese sectarismo, ese apriorismo ideológico que les impide ver más allá de sus propias narices. En cualquier caso, voy a hacer un pequeño resumen y si..., llegaré hasta donde llegue y, si me quedo corto, pues, siempre tienen ustedes el texto.

Miren, nosotros proponemos una serie de medidas para restaurar el nivel educativo, el sistema educativo catalán, que está por los suelos absolutamente, como, lamentablemente, corroboran los resultados de las pruebas externas de PISA y las internas de competencias básicas. ¿Qué es lo que proponemos? Frente a unos fundamentos pedagógicos y metodológicos que se han demostrado inútiles, ineficaces y nocivos, unos criterios pedagógicos y metodológicos que se basen en evidencias científicas de éxito y que estén sometidos constantemente a controles de calidad, a transparencia y a evaluaciones.

Frente a una educación basada en competencias fluidas, destrezas generales, en procedimientos, en autopromoción automática de curso, en educación emocional a

raudales, sin límite, en explicar las matemáticas con perspectiva de género y con enfoque ecosocial, nosotros lo que queremos es una educación basada en más exigencia cognitiva, porque es la única manera de dotar a los alumnos de conocimiento de causa *(aplaudiments)*, de elementos sólidos con los cuales ellos pueden reflexionar y así adquirir un conocimiento, un pensamiento crítico y científico.

Frente a la devaluación de los conocimientos específicos de ciencias que propone y que va a imponer la Generalitat con la fusión de las ciencias en primero de bachillerato y que van a devaluar, concretamente, los estudios científicos de biología, de química, de física, de geología, porque recortan horas, nosotros lo que queremos es mantener esos conocimientos específicos individualizados sin recorte horario para que puedan acceder los alumnos a la universidad sin merma de su nivel, del nivel que necesitan en la universidad.

Frente a unas pruebas de competencias básicas de final de ciclo que se han hecho este año con un nivel de exigencia bajísimo..., así lo denuncian no solo los profesores, sino hasta los propios alumnos; tengo compañeros que me han dicho: «Mis alumnos me dicen: "¿Se creen que somos tontos?"» Bien, frente a esas pruebas de competencias de final de ciclo que son de bajo nivel y que además son muestrales y que no respetan el criterio de representatividad, porque no tienen en cuenta la proporción de los centros, o la representación de los centros en función de su nivel de complejidad, nosotros lo que pedimos es unas pruebas de nivel, del nivel adecuado para la edad –el que tiene que ser, no menos–, y, además, censales.

Y frente al menosprecio de la Generalitat hacia los profesores, lo que pedimos es que se les reconozca su autoridad, que se les defienda de las agresiones, que se les defienda ante la falta de personal tanto docente como de atención a los alumnos NESE, que se bajen las ratios y que se les haga una subida salarial íntegra, no la pantomima esta de un treinta por cien, dividido, encima, en cuatro años, que no sabemos si llegará o no a término.

En definitiva, estas y otras cosas –la segregación escolar– solamente se combatirán y solamente se solventarán si realmente dotamos a los alumnos de una educación de calidad. Es verdad que faltan infraestructuras, es verdad que hay problemas de inmigración masiva y descontrolada, es verdad que el problema de la zonificación es un problema añadido para vencer la segregación escolar, pero con más exigencia cognitiva, con una educación de calidad, podremos conseguir tener un sistema educativo que sea verdaderamente un ascensor social.

Muchas gracias.

El president

Només hi ha un grup parlamentari que hi ha presentat esmenes –és el Grup Parlamentari Mixt– i, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. La realitat és molt més incòmoda del que vostès volen admetre. L'escola catalana ja existia molt abans de la Generalitat. Si el sistema educatiu català s'està degradant, si els resultats cauen i si s'ha perdut nivell, no només és culpa de les dues fundacions que vostès anomenen: la veritat és que durant anys s'ha desmantellat la cultura de l'esforç, s'ha expulsat l'autoritat de les aules, s'ha substituït el coneixement per experiments pedagògics sense cap base sòlida, i tot això amb el beneplàcit de tots els governs i de tots els colors. I vostès avui venen aquí per fer veure que tot es resol tallant subvencions. Doncs no, així no funciona.

El problema és estructural i les solucions han de ser valentes i no cosmètiques. Cal recuperar l'autoritat del professorat. Això vol dir tolerància zero amb la indisciplina, marcar protocols i donar suport als docents. Sense ordre no hi ha educació possible. Cal tornar al coneixement de menys retòrica i més continguts: matemàtiques, llengua, ciències, història..., en fi, bases sòlides. L'educació no és un experi-

ment; l'educació és una responsabilitat. Cal acabar amb la promoció automàtica disfressada. Si un alumne no assumeix els seus mínims, no passa de curs. I això no és castigar, és garantir que el sistema tingui sentit. Cal treure la ideologia de les aules, ni d'un costat ni de l'altre. L'escola no pot ser un instrument de propaganda; ha de ser un espai de transmissió de coneixement i de formació. Cal posar ordre a la planificació educativa. I no pot ser que el sistema estigui desbordat en alguns centres mentre en els altres es perdin línies. Això és una mala gestió, no una casualitat. Cal garantir que l'escola sigui un espai segur, estructurat i amb normes. Sense això, qualsevol model pedagògic fracassa.

Vostès no parlen de res d'això. Prefereixen fer un titular fàcil i buscar un enemic concret, però el problema no és un nom ni una fundació. I mentre no tinguin el coratge de dir-ho clar i revertir-ho des de dalt fins a baix, tot continuarà igual. Aquesta moció no és una solució, és una cortina de fum. Catalunya no necessita més cortines de fum; necessita rigor i necessita ordre i exigència. I això, avui, vostès no ho estan oferint. Si realment volen millorar l'educació de Catalunya deixin de buscar caps de turc i comencin a afrontar els problemes de fons: la pèrdua d'exigència, la degradació de l'autoritat i la deriva ideològica del sistema.

Nosaltres defensem una educació de qualitat, exigent i al servei del país, no amb mesures parcials ni amb discursos simplistes. Aliança Catalana no és VOX, i vull aclarir-ho perquè aquí dins, dins d'aquesta cambra, sovint ens volen confondre amb vostès. Nosaltres som i ens sentim catalans, som independentistes, la nostra llengua és el català i la nostra escola és catalana.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris puguin fixar llur posició –parlo dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Bon dia. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, la moció que avui ens presenta el diputat Acosta, de VOX, no és una proposta educativa: és una esmena a la totalitat al model de país que representa l'escola catalana. I per això els hi direm clar des del primer moment: no només hi votarem en contra, sinó que combatrem aquest plantejament allà on calgui.

Perquè el que fan vostès no és analitzar els problemes, és fabricar un relat de decadència per justificar una agenda ideològica. Diuen que el sistema educatiu català s'ha enfonsat per culpa de les metodologies de les fundacions i, com sempre acaben fent, de la diversitat. Això no és rigor, és la seva propaganda. El sistema educatiu català té reptes, és clar que sí, però reduir-ho tot a una caricatura és una irresponsabilitat majúscula.

Fa anys que el sistema arrossega mancances, sobretot també mancances en recursos, que els centres més complexos estan tensionats i que el professorat en molts casos treballa al límit. Però això no ho arreglarem perseguint fundacions. Convertir la Fundació Bofill i Rosa Sensat en enemics públics és un exercici de simplisme i antiintel·lectualisme preocupant. Podem discutir metodologies? És clar que sí. Podem exigir més evidència i més avaluació? Evidentment. Però vostès no volen millorar res; vostès volen desmuntar, i això és una altra cosa.

Ara bé, hi ha un punt en la seva moció que retrata perfectament tot el que hi ha al darrere de tot plegat: quan vinculen immigració i fracàs escolar assenyalen alumnes pel seu origen, i això no només és injust, sinó que també és molt perillós, perquè trenca la cohesió, estigmatitza i dinamita un dels grans consensos de país. Els alumnes no són el problema; el problema és quan l'Administració no dota de prou recursos per garantir l'equitat en aquests centres. El problema és la desigualtat, no

la diversitat. I vostès això ho saben, però prefereixen convertir-ho en la seva arma política.

I amb la llengua fan exactament el mateix. Parlen d'imposició, parlen de monolingüisme. I nosaltres els hi direm amb tota claredat: el model d'escola catalana és un dels pilars de cohesió més sòlids que hi ha hagut en aquest país. Ha evitat la segregació per la llengua, ha garantit oportunitats i ha fet possible un espai compartit per a tothom. El que els molesta no és que no funcioni; el que molesta és que funciona i, a més a més, que ho fa en català.

I, sí, parlarem també del professorat, perquè aquí hi ha una realitat que no es pot ignorar: docents desbordats, burocràcia excessiva, manca de suport, dificultats creixents a l'aula. Això sí que cal abordar-ho amb urgència. Però no utilitzin aquest malestar per alimentar el seu relat de confrontació, perquè els problemes del sistema educatiu no es resolen amb més divisió, sinó amb més responsabilitat.

Diputat Acosta, Junts per Catalunya no acceptarà lliçons de qui vol convertir l'educació en un camp de batalla ideològic. Nosaltres defensem un model exigent, amb més avaluació, amb més suport als centres, amb un professorat respectat i amb el català com a eix vertebrador; un model que no deixa ningú enrere i que no assenyala ningú pel seu origen. El que vostès proposen no és una solució, és un retrocés, i per això hi votarem rotundament en contra. L'escola catalana no és el problema. L'escola catalana és allò que els incomoda i per això la volen destruir.

I per acabar, com que a vostè, diputat Acosta, li agraden els poemes i a vegades ens ha delectat amb la seva capacitat poètica –potser no serà tan bona la meva com la seva–, li dedicaré uns versos del poeta Vicent Andrés Estellés, que diuen: «Assumiràs la veu d'un poble, / i serà la veu del teu poble [...] / No t'han parit per a dormir: / et pariren per a vetllar / en [la llengua de] la llarga nit del teu poble [...] / Allò que val és la consciència / de no ser res si no s'és poble.» Ara i sempre el nostre poble és Catalunya i la nostra llengua, el català.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Abans d'entrar en matèria, sí que m'agradaria llançar un missatge de solidaritat als membres de la flotilla que, rumb a Gaza per intentar obrir aquest corredor mediterrani *(aplaudiments)*, aquest corredor humanitari, aquesta nit han estat interceptats per l'Estat genocida d'Israel –sí, senyors diputats de VOX. Per tant, quan s'estan vulnerant drets humans a l'altre cantó del Mediterrani, mirar cap a un altre cantó no és una opció. Per tant, demanem i reclamem que es facin les accions pertinents per tal d'alliberar aquestes persones, entre les quals també hi han activistes catalans i, per tant, del nostre país. *(Aplaudiments.)*

Dit això, potser no caldria que fes la meva intervenció, perquè crec que el diputat de VOX ha resumit molt bé el que pensem de les seves polítiques en matèria..., o de les seves propostes en matèria educativa, i segur que ningú millor que vostès per retratar-se, que trobo que ho han fet molt bé. Però, en tot cas, diputats de VOX, jo no sé quins instituts coneixen, quina és la realitat de les escoles de l'Opus Dei que vostès freqüenten. Però, mirin, jo he anat a l'escola i a l'institut públics a Sant Joan Despí, i crec que tenen una realitat força assimilable a altres centres educatius del país. I aquesta situació apocalíptica que vostès descriuen, sincerament, no la veig massa per enlloc.

Que la realitat educativa no és la que ens agradaria? Per descomptat. Que tenim reptes importants? Evidentment. Però per revertir-los no serveixen els discursos

apocalíptics ni la instrumentalització que vostès fan de l'educació per propagar els seus discursos d'odi.

I, per tant, el que cal són recursos, són polítiques sostingudes en el temps i basades en criteris pedagògics i en l'evidència científica. Sí, justament aquella evidència i aquells criteris que aporten moltes de les entitats que vostès critiquen, com la Fundació Bofill, i que fa molts anys que treballen per millorar el sistema amb rigor i amb compromís; és a dir, l'antítesi del que vostès fan i que per això, evidentment, els molesta tant.

Millorar els resultats acadèmics s'aconsegueix baixant les ràtios, millorant les condicions laborals del personal, s'aconsegueix invertint en formació contínua, en innovació pedagògica, amb més professionals a les aules per poder atendre la diversitat de l'alumnat, i s'aconsegueix millorant les infraestructures també dels centres educatius i assegurant que cap alumne quedi enrere.

Per tant, simplificar problemes complexos, criminalitzar l'alumnat, assenyalar-lo pel seu origen, o fer creure que tot es resol amb mà dura i receptes del passat, sincerament, no ens porta enlloc.

I en aquest context hi ha un element especialment preocupant aquests dies que avui tampoc podem obviar, i crec que també és simptomàtic que els únics partits que han aplaudit la proposta del Govern han estat PP i VOX, aquesta proposta de posar policies, de posar Mossos d'Esquadra, als centres educatius. Perquè, mirin, tenim la comunitat educativa anunciant noves jornades de vaga, reclamant la baixada de ràtios, més docents, més recursos per a la inclusiva, més suport als centres; és a dir, ens estan reclamant eines per educar millor. I la resposta del Govern en aquest context és negar-se a negociar amb els sindicats del món educatiu i enviar Mossos d'Esquadra als instituts.

I això, consellera, ens sembla que és un greu error i cal que rectifiquin urgentment. Perquè els centres educatius no necessiten policia, necessiten més professionals socioeducatius, necessiten professionals que acompanyin, que entenguin els contextos dels alumnes, que treballin des de la proximitat i també des de la confiança amb les persones joves. I quan hi ha conflictes de convivència, el que cal no és vigilància, és intervenció educativa, amb professionals formats per gestionar aquestes situacions amb criteri pedagògic, no amb una visió punitivista que només cronifica els problemes i trenca els vincles.

Posar Mossos als centres educatius no resol el problema de fons que tenim a les aules. El que fa justament és el contrari: és erosionar la confiança, és generar distància entre l'alumnat i els docents, que en molts casos són els seus referents; estigmatitza centres educatius, estigmatitza joves, i especialment aquells que ja viuen situacions més complexes.

Per tant, quin missatge estem enviant? Que els instituts són uns espais a controlar? Que els joves són un problema d'ordre públic? Nosaltres creiem que, en cap cas, aquesta és la mirada. Educar no és vigilar, educar ha de ser acompanyar. I això ho fan els docents i els professionals de l'educació, no els cossos policials.

I si volem millorar el sistema, el que cal és abocar-hi els recursos per millorar la qualitat educativa i les condicions dels seus professionals, reduir ràtios, reforçar les plantilles, reforçar docents, professionals especialitzats i garantir també el suport a l'atenció a la diversitat i a la complexitat a les aules.

Nosaltres pensem que aquest és el camí per construir una educació més justa i amb més oportunitats per a tothom. I d'aquest camí no ens en podem sortir, consellera. Per tant, votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Esta moción, aunque breve, describe con bastante acierto algunas evidencias que ya nadie puede esconder, y es que el sistema educativo catalán lleva años en caída libre. Cataluña ha dejado de ser referencia educativa para convertirse en un ejemplo del deterioro educativo. Y esto no ha pasado por casualidad. Ha pasado porque durante años se ha sustituido el conocimiento por ocurrencias; la autoridad por el buenismo; la evaluación por el maquillaje estadístico, y la libertad de las familias por la imposición ideológica.

Cataluña lleva años cayendo en todos los informes –PIRLS, TIMSS, PISA–; no es uno, son todos. Por eso es necesario evaluar de verdad, con metodologías educativas. Pasar de evaluaciones censales a muestrales, que no reflejan la realidad completa del sistema, no mejora nada; solo sirve para maquillar los resultados y que dejen de ser el reflejo que les incomoda.

Pero los problemas, ni este ni ninguno, no desaparecen simplemente por ocultarlos. Es indecente asumir que el treinta y seis por ciento de los docentes se plantea abandonar su profesión. Encuestas como la de USTEC reflejan que dos de cada tres docentes han sufrido algún tipo de agresión en las aulas. Y si miramos a los alumnos, este curso se han registrado más de 5.300 situaciones de violencia o de falta de convivencia en los centros educativos. Y encuestas de convivencia escolar, como la de Save the Children, apuntan a que el ochenta y cuatro por ciento del alumnado percibe violencia en los centros y el sesenta y cuatro por ciento afirma haber sido víctima de algún tipo de violencia.

Y en este contexto es en el que el Govern ha presentado hoy un plan, porque mientras todo esto pasa, el *departament* ha anunciado el despliegue de Mossos d'Esquadra en trece o catorce centros educativos, y lo ha hecho sin informar debidamente a los grupos, sin compartir los criterios y sin explicar bien el alcance que pretenden.

Llámenme loco, pero en mi época de instituto no hacía falta policía en las escuelas. Porque la pregunta es: ¿qué ha pasado para que se considere necesario? Y realmente mi grupo considera que lo es. Y la respuesta está en los datos que les acabamos de dar: violencia creciente, profesores desbordados, pérdida de la autoridad y falta de respaldo institucional. Aclarado el qué ha pasado, quizá debemos preguntarnos el por qué ha pasado.

Si en mi época de instituto no hacían falta policías en los centros, en la de mis padres tampoco y en la de mis abuelos todavía menos, ¿qué cambio ha sufrido nuestra sociedad para que haya habido un aumento tan brutal de la violencia y de la conflictividad? Estoy seguro de que todos ustedes saben la respuesta, pero que el dogmatismo galopante que tienen enquistado les hará descartar la realidad, porque esa misma realidad es la que ha llevado a la marginalidad a muchos de nuestros barrios, la delincuencia a muchas de nuestras calles y la saturación a nuestros servicios públicos.

Los Mossos d'Esquadra hacen su trabajo, y lo hacen muchas veces sin el respaldo institucional pertinente y sin los medios que precisan para ello. Los *mossos* no son el problema, como nos plantea aquí la izquierda y la extrema izquierda. El problema es que el Govern pretenda usarlos simplemente para parchear sus fracasos políticos. *(Alguns aplaudiments.)*

Esquerra Republicana ha dicho, igual que han hecho los Comunes, que eso estigmatiza a los centros. Pero la realidad no es esa. La realidad es que los *mossos* evitarán muchas situaciones que hoy en día se están produciendo. Si no tienen suficientes docentes, si no tienen suficientes educadores sociales, si no tienen suficientes psicólogos, si no tienen suficiente personal para atender las necesidades especiales de los alumnos, si no tienen autoridad en los centros y no tienen una respuesta clara contra la violencia, ¿no se dan cuenta de que esta situación estaba anunciada?

Nosotros no vamos a caer ni en el buenismo ni en la caricatura. Si hay centros cuya situación exige la presencia de Mossos d'Esquadra, que se haga y punto. Y entre esos dos extremos, el de hacerlo todo sin informar y el de criticar todo lo que tenga que ver con policía, estamos nosotros, que pedimos autoridad del docente, normas claras, consecuencias reales, apoyo a los equipos directivos, refuerzo del personal especializado, lucha contra el acoso, implicación de las familias y una administración que deje de mirar hacia otro lado.

Consellera, la seguridad en los centros empieza con una escuela ordenada, exigente, respetada y respaldada. Empieza cuando el profesor sabe que si actúa tendrá al *departament* al lado y no encima. Y empieza cuando los alumnos y aquellos que se acercan a los centros educativos para enturbiar la convivencia saben que sus actos deben tener consecuencias.

Por eso votaremos prácticamente a la totalidad de esta moción a favor, porque Cataluña necesita rectificar y el Govern, *consellera*, necesita dejar de improvisar. Informen, evalúen, rectifiquen y asuman responsabilidades. Porque cuando una administración llega al punto al que hemos llegado nosotros, a tener que utilizar policías para apagar fuegos en las aulas, lo mínimo que deberían hacer es preguntarse quién ha ayudado a prender ese fuego.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bon dia a totes i a tots. Entendran que abans d'entrar en la moció faça una denúncia, i lo que vull denunciar és el segrest, és la intercepció d'una part de la flotilla que va camí de Gaza per denunciar el genocidi que està patint el poble palestí. Un segrest, una intercepció, que han practicat, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, les forces d'ocupació israelianes, que s'ha produït en aigües internacionals i que vulnera el dret internacional.

I per això el primer que volem fer és denunciar el despotisme de l'Estat genocida d'Israel. Dir també que, davant d'aquesta violació del dret internacional, ningú pot mirar cap a una altra banda. Evidentment, també, i per acabar amb aquest apunt, enviar tot el suport i tot l'agraïment als companys i les companyes de Catalunya, de l'Estat i d'arreu que estan posant el cos per denunciar aquest genocidi. *(Alguns aplaudiments.)*

I, dit això, avui VOX ens porta una moció per parlar de l'educació a Catalunya. I, mireu, tenim una bona notícia per al nostre país, i és que aquesta moció no s'aprovarà ni de casualitat. Com a molt comptarà amb algun suport, amb algun vot del Partit Popular. Per tant, l'escola pública a Catalunya pot estar ben tranquil·la, perquè aquí en aquest Parlament, hi ha un bloc que és democràtic, un bloc que és catalanista per defensar el nostre model d'escola.

Un model d'escola que, és clar, clar que sí, que s'ha de millorar, però aquesta millora s'ha de fer ben lluny de l'odi i de la privatització que propugna VOX. El que VOX vol és implantar a Catalunya el mateix que el Partit Popular, cada vegada més diluït, cada vegada més perdut, li ha consentit a l'Aragó, a Extremadura o al País Valencià.

I què és això? Doncs mireu: u, més diners per a la privada; dos, el famós pin parental, perquè els molesta tot el que tinga a veure amb drets humans, amb feminisme, amb els drets de les persones LGTBI. Carregar-se el català, perquè ja sabem que per allà per on passen, arrasen. I també generar odi en contra dels infants i dels joves migrants. Però, saben què passa, diputats i diputades de VOX? Doncs, que a Catalunya tenim ben clares les nostres prioritats nacionals.

La nostra prioritat nacional és millorar el model d'escola catalana per fer-la més inclusiva, per enfortir la pública, per blindar el català i per millorar els resultats acadèmics dels nostres infants. La nostra prioritat nacional és que la gent tinga accés a un sostre digne i que cap infant haja de dormir amb sabates per por a ser desnonat per la nit. I per això, mentre vostès, amb Junts i amb el Partit Popular, tomben la pròrroga automàtica de lloguers al Congrés, des de Catalunya farem que aquestes 750.000 persones al nostre país queden protegides des de la declaració de zona tensionada.

La nostra prioritat nacional és enfortir la salut pública perquè atengui a tothom a temps, sense importar el codi postal i sense importar el compte corrent. La nostra prioritat nacional és omplir Catalunya de renovables, perquè això vol dir energia neta, energia barata i perquè les centrals nuclears tanquen segons marca el calendari i quan està acordat. La nostra prioritat nacional és que les 150.000 veïnes que no tenen papers siguin regularitzades, com més aviat millor, per evitar que persones sense escrúpols les segueixen explotant. La nostra prioritat nacional és la llengua i la cultura catalanes. En definitiva, la nostra prioritat nacional és Catalunya, que és i serà un sol poble i que, per tant, ni VOX ni Aliança Catalana això ho podran destruir.

Per tant, diputats i diputades de VOX, l'escola catalana no és un instrument per classificar persones, és el primer espai de ciutadania compartida i per això no tornarem a una escola autoritària, segregadora o nostàlgica com la que vostès proposen.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Diputats, diputades, en primer lloc, sí que volem aprofitar aquest faristol per denunciar que l'exèrcit sionista d'Israel ha interceptat una vintena de vaixells de la Global Sumud Flotilla i ha segrestat les persones que hi estaven, els activistes que estaven fent una acció humanitària a la Mediterrània posant els seus cossos per anar a defensar el poble palestí. Des d'aquí exigim el seu alliberament i anunciem, també, que hem convocat una junta de portaveus extraordinària perquè aquest Parlament també és posicioni i doni suport als activistes segrestats per l'Estat sionista d'Israel. *(Aplaudiments.)*

Hem llegit la moció, senyor Acosta, i parlarem d'educació. És el que farem ara mateix. En aquest moment tenim un sistema educatiu tensionat, un professorat mobilitzat i un govern que no és capaç de donar-hi resposta. El conflicte no només continua, és un conflicte que s'està intensificant. La majoria de docents –no només els sindicats, la majoria de docents– va participar en la consulta. El noranta per cent no va acceptar aquell acord de govern amb uns sindicats minoritaris i de forma majoritària han decidit també intensificar les vagues, sostenir-les fins a final de curs.

Això és molt significatiu, perquè quan un col·lectiu tan ampli decideix fer vaga no és perquè vulgui, és perquè no se li deixa cap altra sortida. Una comunitat educativa que s'organitza, que pensa, que es mobilitza, és una comunitat viva. I això és precisament el que incomoda els governs, que prefereixen no haver de donar explicacions. El departament no ha volgut negociar de veritat. Ha signat un acord que és insuficient en salaris, en ràtios, en inclusiva, en burocràcia i ha intentat tancar el conflicte en fals; ha intentat també utilitzar les famílies com a instrument de pressió. Però creiem que el que cal és afrontar la realitat, seure de nou a negociar amb els sindicats i acabar amb aquest conflicte d'una manera negociada.

Sobre el model de convivència. Davant la complexitat real a les aules, que és cert que existeix, la resposta ha estat posar en marxa una prova pilot amb presència policial. La convivència no es construeix amb policies. Això ho sap molt bé la comunitat

educativa i per això quatre dels instituts, després de conèixer els detalls d'aquest pla pilot, ja s'han despenjat de la prova. Els problemes són coneguts i ho han posat en relleu, explicant què és el que fa falta: baixar ràtios, posar més recursos, posar orientadors. Tancar això com un problema de seguretat és equivocar-se en el diagnòstic, i per això aquest problema, aquesta prova pilot, s'ha d'aturar arreu.

Sobre la llengua, que també parlen en la seva moció: l'escola catalana és una eina de cohesió i el català n'és la base. La llengua és el que garanteix que infants de realitats diferents comparteixin un marc comú. És el que fa possible la igualtat d'oportunitats, el que construeix el país. I sense una llengua vehicular comuna no hi ha cohesió, el que hi ha és fragmentació. Una societat cohesionada, amb eines compartides i amb capacitat crítica és molt més difícil de dividir i de governar a través de la por.

I volia expressar que sí que és cert que estem debatent una moció sobre educació que presenta l'extrema dreta. I el problema és que això no és creïble. Perquè una societat educada i crítica qüestiona el poder, no compra aquests relats simples i no es deixa governar amb por. I això és justament el contrari del que vostès promouen. L'escola pública iguala oportunitats i això incomoda els que viuen de les desigualtats. Una ciutadania formada és més difícil de manipular i per això no interessa. I per això les seves propostes, que diuen defensar l'educació, són tan falses com quan diuen defensar els drets de les dones per escampar la seva islamofòbia.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Bé; moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputats i diputades. Molt bon dia, consellera. VOX ens presenta avui una moció sobre la precarietat en el sistema educatiu, i amb aquest títol el més normal és pensar que venen a presentar algunes de les propostes del seu programa electoral, que bàsicament passa per això, per la precarietat dels serveis públics, per la precarietat de l'educació pública, per la precarietat de les dones, del col·lectiu LGTBI, per la precarietat de la classe treballadora en el seu conjunt. Però no, la moció no tracta d'això, sinó que és una excusa més per seguir defensant el seu escenari catastròfic, irreal i apocalíptic que sempre presenten per abordar qualsevol tema.

És important que sàpiguen que les seves mentides ja no colen des de fa molt temps, però encara continuen sense colar, per dos motius. Primer, perquè ningú es creu els que es passen tot el dia anunciant una apocalipsi imminent que després no arriba. I segon, perquè per defensar realment el sistema educatiu cal començar per creure en l'educació pública com a mecanisme de justícia social i no per promoure injustícia social, que és el que vostès farien. Saben perfectament que la situació del sistema educatiu que aquest Govern es va trobar no era positiva. Així ho ha expressat el Govern des del minut u de la legislatura, on es van començar a prendre decisions de forma prioritària per impulsar polítiques per revertir les dades respecte a l'èxit educatiu, l'abandonament escolar i mesures, en definitiva, per millorar el benestar del conjunt de la comunitat educativa.

Podríem posar molts exemples, de fet, d'aquesta voluntat, però el més recent és l'acord que es va materialitzar durant el mes passat amb una part dels sindicats, precisament per millorar la situació en el món educatiu. Aquest acord obre una etapa on les condicions de treball dels centres educatius han de millorar i hem de començar a veure com es reverteix en el conjunt del sistema. Es presenten millores en temes primordials, com és l'atenció a la diversitat, posant recursos addicionals, intensius i universals, i s'actua en la reducció progressiva de les ràtios, una de les demandes més històriques que existeix a l'educació i que és una mesura positiva perquè reforça, precisament, aquesta atenció i millora també el benestar del personal docent. Es

tracta d'un acord que comporta una millora salarial importantíssima, amb una pujada del trenta per cent d'aquest complement autonòmic, dins d'una inversió global de gairebé 2.000 milions d'euros, que permet que els mestres catalans, que actualment són dels pitjors pagats a Espanya, passarien a ser els tercers millors pagats de tot el país.

A més a més, aquest acord va molt més enllà també dels sous i dels salaris, i aborda temes, qüestions fonamentals, com és posar nous recursos necessaris per assolir una veritable i completa escola inclusiva. I tot plegat sense oblidar que ve acompanyat d'un segon acord, que se n'ha parlat poc, com és la millora de les condicions del personal d'atenció educativa i reconèixer la feina essencial que fan, tan important per a l'escolarització inclusiva i tan protagonista en la majoria de les nostres escoles a Catalunya. També hem de tenir en compte que s'ha signat un acord respecte a combatre l'infrafinançament històric que hi havia a les escoles d'iniciativa social, perquè l'objectiu és també permetre millorar l'atenció a l'alumnat vulnerable que també existeix en aquests centres.

Citant la consellera d'Educació en la interpel·lació d'ara fa dues setmanes, això realment sí que és treballar contra la precarietat i intentar assolir una bona educació. La precarietat del sistema educatiu no es combat amb discursos buits que no treballen res en positiu, com fan vostès, sinó que es combat ampliant el finançament de l'educació pública i no defensant retallar-la per afavorir l'educació privada o l'educació concertada, com vostès farien.

Una vegada més tornem a debatre les seves propostes elitistes –una vegada més–, on el que volen és garantir, sota la suposada llibertat d'elecció, el manteniment de les desigualtats que vostès s'han proposat cronificar, i que per a això estan aquí. Cronificar la desigualtat entre els rics i els pobres, cronificar les desigualtats entre els que han nascut aquí i els que van néixer fora. Continuar amb les desigualtats entre nens i nenes, perquè vostès veritablement pensen que s'ha d'educar de manera diferent un nen o una nena.

Mentre vostès continuïn defensant els privilegis d'uns quants, el Partit Socialista continuarem treballant per a la immensa majoria social d'aquest país. I ho fem quan avalem decisions tan importants com és la millora de les condicions materials dels centres educatius i de totes les infraestructures. Ara fa poques setmanes es va anunciar un nou pla de 134 milions d'euros per revertir les infraestructures, millorar, adequar i reformar tots els centres educatius públics, beneficiant més de set-cents municipis de tot Catalunya. Som conscients, de fet, que els infants van ser, en el moment de les retallades del Govern de Convergència i Unió, dels primers que van patir aquestes retallades. Ara és el moment en el que volem que siguin protagonistes d'una nova inversió que ha de permetre millorar les seves infraestructures escolars, amb nous lavabos, noves cuines i equipaments dignes, en definitiva.

Per anar acabant, els hi puc dir amb tota la convicció del món que continuarem treballant per fer exactament el contrari del que farien vostès si alguna vegada arribessin a governar, que és creure en l'educació pública com una eina, l'eina més efectiva per construir una societat millor per a tothom.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; gràcies, president. Bien, para posicionarnos sobre las enmiendas, en primer lugar, de Aliança. Hombre, no las vamos a aceptar porque se trata de una traducción al catalán; por lo tanto, no aporta nada más. Y sobre el punto último, ustedes no tienen en cuenta que en Cataluña tenemos dos lenguas oficiales mayoritarias y maternas como son el catalán y el castellano.

Sobre Junts. Dice que..., se queja usted, señora diputada, que la moción de VOX «*és una esmena a la totalitat del model de país de Junts...*» y del separatismo. Pues sí, realmente lo es. *(Alguns aplaudiments.)* Un sistema educativo nefasto, precario, en crisis como el actual, es consecuencia de un sistema político nefasto, en crisis como el actual. El actual, el que se ha heredado de ustedes y el que vivimos lamentablemente en la actualidad.

Sobre Esquerra Republicana, decirle que lamento haberle chafado la guitarra. Realmente he tenido razón cuando he hecho el pronóstico que he hecho, y, eso sí, se la han leído, la moción –entiendo que sí, se lo agradezco–, pero evidentemente ustedes están cegados por sus apriorismos ideológicos y no salen de ahí. Y escuchándole, pues, parece que la *escola* actual es el paraíso en la tierra. A usted y al Partido Socialista. Pues he de reconocerle, o he de recordarle, mejor dicho, que los profesores catalanes son los terceros peor pagados de toda España, que la tasa de abandono escolar está muy por encima de la media española y muy –muy, muy– por encima de la media europea. Y que la comprensión lectora, las ciencias, las matemáticas han caído en picado en las últimas pruebas PISA a unos niveles lamentables. En comprensión lectora solamente superamos a Ceuta y a Melilla.

Hombre, por favor, un poquito de decencia. Y en esto tienen ustedes todas las responsabilidades, señores de Esquerra Republicana, porque sus consejeros, infaustos, como Bargalló, González-Cambray, Simó y todos los apoyos que han dado a los demás *consellers* en la época socialista y las épocas anteriores tienen la culpa de esto, porque la caída viene desde el año 2012. Por lo tanto, si me permite una recomendación: *Amor y pedagogía* –se lo recomiendo a todos–, escrito hace 125 años por Unamuno –supongo que les sonará. Es una sátira, precisamente, de esos criterios pedagógicos...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Manuel Jesús Acosta Elías

...de la Fundación Bofill y de la Fundación Rosa Sensat, que ya funcionaban entonces y que eran nefastos.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius

302-00236/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia de nou, consellera. Si haguéssim de resumir el sentit d'aquesta moció en una sola imatge, seria aquesta: es tanquen línies a l'escola pública mentre es mantenen concerts educatius en les mateixes zones. El curs anterior el seu Govern va anunciar el tancament de cent onze línies entre I3 i primer d'ESO, totes en centres públics, al·legant la baixada de la natalitat. Cent onze línies, totes a la pública, i mentre això passava, es van mantenir els concerts educatius en les mateixes zones.

Per al proper curs, anem pel mateix camí, amb un degoteig constant d'anuncis de tancaments de línies a escoles i instituts públics. A l'Institut Vila de Gràcia, a Barce-

lona; a l'Escola Horta Vella de la Ràpita, a Terres de l'Ebre; a l'Escola Ventós Mir; dues més a Badalona; a l'Escola Gaspar de Portolà, a Lleida; dues línies d'I3 i una de primer d'ESO a Ripollet; una de primer d'ESO a Barberà; una d'I3 a Cerdanyola... Podria seguir i podria citar molts altres municipis on la comunitat educativa ha denunciat tancaments a centres públics mentre la concertada manté l'oferta intacta.

Vostès han decidit que, davant de la baixada de l'alumnat, qui ha de pagar el preu és només l'escola pública, no la concertada. Han decidit que es retalli l'oferta pública mentre es manté intacta l'oferta privada finançada amb diners públics. I això és una política de desmantellament progressiu de la pública. La llei és clara: els concerts només s'han de mantenir quan la pública no pot cobrir la demanda, però vostès fan exactament el contrari. Una vulneració conscient del principi de subsidiarietat. I després parlen de qualitat educativa, quan el que tenim al davant és una oportunitat claríssima per reduir ràtios, per reforçar centres públics i per millorar-ne les condicions.

Per això, aquesta moció proposa que no es tanqui cap línia pública a municipis on es mantinguin concerts educatius –cap ni una. Proposem condicionar qualsevol renovació o nou concert a l'acreditació real que la xarxa pública és insuficient. I proposem elaborar, en un termini de nou mesos, un mapa públic de necessitat d'escolarització, desagregat per municipis, que permeti planificar, amb criteris objectius, l'ampliació de la pública i la reducció progressiva dels concerts. I això és planificar l'oferta educativa. La resta és inèrcia.

També tornaré a explicar el que està fent el Govern amb els centres vinculats a l'Opus, com l'escola Viaró. La llei estableix que els centres que segreguen per sexe no poden rebre finançament públic. Però què fan aquests centres? Es queden només l'etapa infantil, no segregada, i creen nous centres, sobre el paper –com l'Hexàgons, en aquest cas– per aparentar que compleixen la normativa, però mantenint el mateix titular, el mateix NIF, la mateixa direcció i, sobretot, el mateix projecte educatiu. És a dir, formalment canvien, però materialment continuen sent el mateix centre que segrega. I el Govern del PSC ho valida per decret i ho finança.

Per tant, el que tenim són centres vinculats a l'Opus que continuen rebent diners públics a través de mecanismes que burlen la llei. Un govern que es diu progressista, que parla de feminisme i d'igualtat, però que a la pràctica fa enginyeria normativa per finançar projectes educatius de l'Opus. Per això, la moció planteja prohibir explícitament la concertació de centres que, tot i fragmentar-se formalment, mantenen el mateix titular, NIF, projecte educatiu o estructura. I no només això. També proposem que es revisin totes les renovacions concedides i les pendents de resolució per retirar el finançament públic en cas d'incompliment d'aquest principi de coeducació, sense excepcions i sense escletxes.

També la moció parla de l'obligatorietat de la gratuïtat. Proposem que s'ha de condicionar la renovació anual dels concerts a la verificació efectiva de que no existeixen quotes obligatòries ni pràctiques econòmicament excloents, amb informes periòdics de la inspecció educativa. I, en paral·lel, aprovar, en un termini d'un any, un pla per eliminar progressivament els costos que assumeixen les famílies als centres públics –incloent-hi material, activitats– i avançar cap a la gratuïtat del menjador escolar.

També proposem que es condicioni la renovació dels concerts al compliment efectiu d'una escolarització obligada, obligant els centres concertats a aplicar els mateixos criteris d'admissió que la pública i garantint que tots els costos associats a l'escolarització de l'alumne vulnerable –menjador, activitats, material– quedin coberts. També proposem que es limiti la durada dels concerts a un màxim de quatre anys, amb revisions anuals per incompliment; exigir informes econòmics i de planificació territorial abans de qualsevol renovació, i publicar el finançament públic que rep cada centre, línia per línia.

Consellera, aquesta moció que nosaltres presentem és una proposta de reordenació del sistema. Diu que primer va la pública, que els concerts són subsidiaris, que qui rep diners públics ha de complir –només faltaria–, i que cal condicionar els concerts a la no existència real de quotes excloents, i que cap infant pot quedar fora per motius econòmics. La pregunta és molt clara: continuaran tancant línies a l'escola pública mentre financen la concertada o començaran a governar amb criteris de servei públic i de garantia de drets?

Gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les davant del Ple, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bé, bon dia a tothom. Gràcies, president. Defensar el Servei d'Educació de Catalunya exigeix abandonar d'una vegada la lògica de blocs, que ja ha marcat masses debats tant dins com fora d'aquest hemicicle. L'eix pública-concertada i la confrontació continuada no resol cap dels reptes que avui tenim davant i n'hi ha molts. El que realment importa és si el sistema en el seu conjunt assumeix amb rigor les obligacions que li corresponen.

Fa un parell de plens, el Partit Popular va fer una moció estirant cap a un dels pols i avui la CUP en presenta una estirant cap a l'altre. Ja sabem que la polarització sap que enfadar és més efectiu que explicar. I nosaltres, el PSC i Units per Avançar, no estem aquí. Quan parlem d'educació hauríem de parlar d'un compromís de país. Garantir que cada alumne, vingui d'on vingui i estudiï on estudiï, tingui l'accés a les mateixes oportunitats. Això vol dir que tots els centres que formen part del Servei d'Educació de Catalunya, sense cap excepció, han de compartir responsabilitats, criteris i també deures. Tenim un marc normatiu i tenim una llei que determina molt bé al que m'estic referint.

En concret, a més, l'escola inclusiva ha de ser el punt de partida d'aquest compromís, i la lluita contra la segregació, en aquest sentit, una responsabilitat compartida. No hi ha equitat possible si el sistema no aconsegueix que totes les escoles comparteixin i reflecteixin de manera equilibrada la realitat dels seus barris i dels seus pobles. La segregació mai no és un fenomen espontani –això ja tothom ho sap–; és el resultat de decisions, d'omissions moltes vegades i de dinàmiques. I, òbviament, si tots els centres assumeixen la seva part, el sistema deixa de reproduir aquestes desigualtats i comença a corregir-les. Això implica establir un marc d'obligacions compartides: escolarització equilibrada, corresponsabilitat en l'atenció a la diversitat, la no segregació per sexe –per descomptat–, l'eliminació de barreres econòmiques i transparència en els processos d'admissió, i l'equiparació progressiva de les condicions d'escolarització del servei en general.

I aquest és precisament el camí que el Departament d'Educació i Formació Professional està duent a terme. I, òbviament, les resolucions es tramiten seguint l'ordenament jurídic i tenint sempre de referència els principis bàsics del sistema d'educació. I, evidentment, el Govern actua sempre en el marc de la llei. Ho ressalto perquè la moció també ho posa en dubte. La moció descriu algunes afirmacions amb les que no estem plenament d'acord i no les votarem, i altres que demanen coses que ja es fan, com les que acabo d'assenyalar. Hem plantejat dues esmenes en aquells redactats que ens sentíem una mica més còmodes i vull agrair de veritat a la diputada Castillejo la seva voluntat d'arribar a aquests espais d'acord, perquè, a més, acceptant una de les esmenes, fent una transició, queda reflectida aquesta intenció.

Però, mirin, des del PSC i Units per Avançar som plenament conscients del que el seu grup, el Grup de la CUP, treballa –i a més treballa moltíssim i els mirem amb molta admiració, perquè treballen molt per la millora, per l'equitat i per la justícia

social. Però el meu grup també ho fa i no ens agrada que ho posin de manera contínua en dubte. Tant vostès com nosaltres tenim objectius similars. I sí, tenim algunes discrepàncies en la forma d'arribar a un objectiu moltes vegades comú. Però només avançarem si, en lloc d'evidenciar aquestes diferències, ens esforcem en assenyalar propostes de consens. El Servei d'Educació de Catalunya només pot ser fort si és un projecte comú –això ja ho saben–, com ho va ser en el seu moment el debat i la llei de la LEC en el seu dia, que avui representa encara a tota la comunitat educativa catalana.

Poden vostès criticar de manera ferotge les decisions que nosaltres estem prenent, però la realitat és que aquest Govern es va trobar una situació greu, també fruit de retallades i abandó que vostès van recolzar. Per cert, vostès van recolzar un pressupost que dotava de més inversions l'escola de l'Opus que no les escoles bressol; això també va passar. I avui aquest Govern està treballant per invertir, precisament, i per revertir aquesta situació que els descrivia. Ens equivocarem moltes vegades, òbviament, i n'encertarem també moltes, però haurem actuat amb les millors de les voluntats per tenir el servei d'educació que ens mereixem els i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Miri, diputada Castillejo, si resumíssim, com ha dit vostè, tota la seva moció amb una sola frase seria..., el seu missatge és «no a la concertada». Perquè en el fons presenten una moció totalment ideològica i marquen molt clarament el seu posicionament davant de la concertada, ignorant o amagant sovint el seu paper essencial. I com a Junts, en canvi, reafirmem, com ja bé estableix la llei d'educació de Catalunya, aquesta doble xarxa, i tenint en compte la pública, però també la concertada com un pilar estructural del nostre model educatiu.

Tot i així, sovint la seva mirada i els seus plantejaments insisteixen a presentar la concertada sempre com un problema i no reconèixer que també és part de la solució. Sempre posen el focus en un menysteniment a la seva existència i mai posen el focus en la feina que fan per l'educació i també pel pacte de segregació escolar. I mai parlen del seu infrafinançament. A la moció, plantegen tota una colla de preocupacions i propostes, però destil·len, si ho vas mirant, una aversió a la concertada. I sí, en el primer punt comenten el tema sobre el que és el finançament de les escoles diferenciades, i em sembla que en aquest Parlament ha quedat clar: hi ha el posicionament de que no han de rebre cap tipus de finançament, i aquí s'ha votat i em sembla que el Govern ho està complint.

Però també la resta de punts, com ja es poden imaginar, no els compartim, perquè, tot i que és curiós que vostès ho disfressen, diguem-ne, que hem de complir uns articles de la LEC –LEC que vostès en són molt crítics i que fins i tot vostès tampoc es van sumar al pacte de segregació escolar–, nosaltres ara estem contents que vostès, en el fons, demanin que es compleixi un article de la LEC. Perquè sobretot el que remarquen, el 199, el trobem molt escaient i tant de bo es complís en la seva totalitat, perquè diu: «El Govern ha de garantir la gratuïtat de l'escolarització dels ensenyaments i ha de sostenir amb els recursos econòmics necessaris els centres que presten el Servei d'Educació de Catalunya.» Doncs sí, aquesta seria la solució, perquè amb aquesta mirada global i total de tot el Servei d'Educació de Catalunya aconseguiríem una gratuïtat i aconseguiríem equitat i aconseguiríem igualtat.

Nosaltres, ja ho saben, defensem aquesta totalitat del Servei d'Educació de Catalunya i valorem la feina que es fa en la seva totalitat, perquè tots treballen per l'educació del país. I no, no acceptem aquelles propostes i missatges que destil·len

aquest rebuig i aquesta persecució per aconseguir –i vostès hi estan al darrere– que veritablement l'escola concertada acabi desapareixent. Perquè, siguin sincers, la situació de l'educació actual que té el país en l'educació veritablement és culpa de la doble xarxa? Tots sabem que no. Perquè cal constatar que totes les escoles del Servei d'Educació de Catalunya compleixen els seus deures i, sovint, potser el que no s'acaben de complir són els seus drets. I vostès això ho saben.

I ara estem contents que, si més no, la patronal ha pactat amb el Govern un acord de mínims que senzillament el que fa és parar una situació molt crítica, una situació en què moltes escoles estaven a punt de tancar, unes escoles que, si no hi havia algun tipus d'acord, podien desaparèixer i que això portava cap a una deriva veritablement preocupant, que aquesta sí que seria la doble xarxa del país, un servei d'educació de Catalunya i una escola totalment privada. I això és el que nosaltres no volem. Nosaltres volem un servei d'educació de Catalunya fort en la seva totalitat.

I mirin, estem en una situació que tots sabem amb gran malestar dels docents, amb unes direccions afeblides, amb una incapacitat per arribar a tots els alumnes, amb una falta de recursos i amb un acord que encara..., s'ha emparaulat amb el Govern i els sindicats, però que no ha tranquil·litzat, perquè ens preocupa que estan..., han donat encara aquesta visió de que vindran disset vagues, que això, evidentment, per a l'educació i per al país no és gens gratificant.

Ni les amenaces que fan també de no anar de colònies, perquè això ja traspassa el món de l'educació, ja se'n va cap al món del lleure. Com tampoc compartim, i ho vam dir, el fet de que els Mossos hagin de suplir el que són els recursos més educatius de les escoles.

Però bé, el que sí que compartim –i segur que vostès també i per això plantegen propostes en aquest sentit– és que tots estem preocupats i volem el millor per a l'educació. I la crítica sempre enriqueix, però el que no volem és que sigui una crítica tan ideològica, tant de que separa una aportació o una mirada de país que va tenir un gran consens, que és aquest Servei d'Educació de Catalunya.

Perquè, mirin, al capdavall, volem i hem de tenir un país que cuida totes les seves escoles, perquè cuidar-les és cuidar el seu país i cuidar el seu futur. I aquí és on a Junts ens trobaran.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Des d'Esquerra Republicana compartim només una part de les preocupacions que la CUP expressa en aquesta moció. És evident que el sistema educatiu català ha d'avançar cap a més equitat, més transparència i més coherència, més coherència també amb els seus principis: la coeducació, la gratuïtat efectiva i la igualtat d'oportunitats.

Ara bé, pensem que aquest debat exigeix rigor; rigor i, a més a més, seguretat jurídica. Cal millorar el sistema pensant en tot l'alumnat, en tot el territori, assegurant que cada decisió reforci l'equilibri global i no generi noves desigualtats. En aquest sentit, pensem que no hauríem de caure en la contraposició entre escola pública i concertada. Aquest plantejament pensem que acaba generant centres de primera i de segona.

I és que, a més a més, hi ha algú que qüestiona, per exemple, el sistema català de salut o el sistema de salut de Catalunya, on la majoria de centres són concertats? No compartim una visió simplista del model actual, però sí, sí que cal revisar allò que

avui dia vulnera alguns principis. No es tracta tant de desmantellar res, sinó de corregir i de reforçar la xarxa pública com a eix vertebrador.

I aquí volem ser clars. Pensem que cal un pas més, no? Amb el nou decret de concerts hem d'aconseguir excloure –excloure– els centres elitistes, aquells que no compleixen amb la funció pública. Perquè, siguem honestos, amb aquesta moció no n'hi haurà prou. El que cal és una nova normativa que ho faci possible de manera clara.

I en l'àmbit de la coeducació no hi pot haver escletxes, no hi ha d'haver escletxes i no hi ha escletxes. Esquerra Republicana va ser qui va aconseguir posar fi al finançament dels centres que segregaven per sexe, impulsant l'aplicació de la disposició addicional vint-i-cinquena de la LOMLOE. Amb tot –amb tot– el que va significar, amb tot el que va suposar i amb tot, a més a més, del que es va patir. I, a més a més, ho vam fer sols.

Per tant, si l'erradicació de l'escola diferenciada està garantida per llei és gràcies a la feina que Esquerra Republicana va fer i que va provocar que el Constitucional desestimés el recurs de VOX.

Sobre la planificació, un element clau: sense planificació no ens en sortirem. Per tant, calen dades, calen mapes d'escolarització i mirada a mitjà termini. I això implica prioritzar, prioritzar la pública i limitar concerts on hi hagi oferta suficient, però evitant decisions automàtiques i que generin disfuncions.

Pel que fa a la gratuïtat i a l'equitat, compartim plenament l'objectiu. Cap família ha de quedar exclosa per motius econòmics, és un principi irrenunciable. I amb transparència, evidentment, també cal avançar en l'avaluació periòdica dels concerts i garantir la informació clara sobre els finançaments dels centres.

I des d'Esquerra Republicana ho diem: seguim defensant el Servei d'Educació de Catalunya que integri pública i concertada, però sense privilegis. Hi ha centres compromesos amb el sistema, però també n'hi ha que no poden continuar funcionant com a privats amb diners públics.

Sis anys després del pacte contra la segregació hi ha hagut millores, en part perquè molts centres concertats, s'ha de dir, han assumit més responsabilitat, especialment, evidentment, els d'iniciativa social. Però encara hi ha aproximadament un vint-i-u per cent de centres que no compleixen aquests compromisos i generen desequilibris. I, per tant, això és el que s'ha de corregir.

I tornem al punt clau: per fer-ho, per corregir aquests desequilibris, cal un nou decret de concerts, després de més de trenta anys, que iguali –que iguali– aquestes regles de joc amb la pública, amb ràtios, amb inclusió, amb planificació i amb repartiment de l'alumnat.

Perquè, també hem de ser coherents, tota proposta que compleixi la normativa vigent tindrà el nostre suport en aquesta moció. Però el que no podem fer és presentar punts que incompleixin la normativa que actualment ens està regulant. Per tant, per fer segons què, que ja ens està bé, que ja ho compartim, el que cal fer és una nova normativa. Per tant, ens cal un nou decret.

Per tant, aquest és el model que defensem des d'Esquerra Republicana, un únic Servei d'Educació de Catalunya que sigui cohesionat, gratuït i que les regles siguin comunes per a tothom.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada Eva Garcia Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Molt honorable consellera... *(Veus de fons.)* Eh? *(Veus de fons.)* Sí, sí, ara tothom arribarà. Bé, doncs, senyora Castillejo, escoltant-la a vostè i llegint la moció aquesta que ens presenta, un podria pensar que a Catalu-

nya el gran problema educatiu és que hi ha massa opcions per a les famílies, massa llibertat, massa pluralitat, massa gent que decideix pel seu compte. I això, doncs, a alguns els posa nerviosos, a vostès especialment, perquè el que avui ens porten aquí no és una millora del sistema educatiu. De fet, vostè ha dit textualment, quan explicava aquesta moció..., ha dit: «La moció contempla la prohibició de l'escola concertada.» Això s'ha atrevit vostè a dir-ho des d'aquí. Bé, i d'altres coses que també s'ha atrevit a dir que no hi entraré.

Però s'ha atrevit a dir que la moció proposa, contempla la prohibició de l'escola concertada. Miri, això és un intent claríssim d'acabar amb l'escola concertada, d'anar-la asfixiant a poc a poc, amb traves ideològiques. Però, sí, tot això embolcallat de paraules boniques com «equitat», «gratuïtat», «planificació». Però al final el missatge és molt simple: el que diuen vostès o res; el seu model o res; el seu model superminoritari, afortunadament, o res.

I clar, jo també l'hi diré molt clar: al Partit Popular estem radicalment en contra del seu model. Miri, l'escola concertada no és cap problema, és part de la solució. Porta dècades garantint places escolars, alleugerint la pressió de l'escola pública i oferint projectes educatius diversos que responen a la pluralitat de la societat catalana.

Vostès parlen de subsidiarietat com si fos això el pecat original, però la realitat és molt tossuda. Ho repeteixo, senyora Castillejo: sense la concertada el sistema no aguanta. I això ho entén qualsevol. Sembla ser que vostès no, però la resta del món mundial ho entén, no? Per tant, no aguanta. El sistema públic, el sistema català d'educació no aguantaria ni amb places ni amb recursos ni amb flexibilitat. I això ho sap qualsevol.

I després hi ha el tema estrella: la llibertat. Aquesta paraula que a vostès no els hi agrada gens: «llibertat». Perquè, clar, quan una família vol triar una escola, quan uns pares volem triar una escola, això a vostès no els hi agrada. Quan uns pares decidim quin és el projecte educatiu que volem per als nostres fills, sembla que això és sospitós i hem de demanar disculpes per escollir una escola concertada. Miri, home, escolti'm, això no. Miri, la llibertat d'elecció és un dret i negar-lo o limitar-lo com fan vostès de manera encoberta, doncs, és profundament injust.

Perquè aquesta és una altra: vostès parlen també molt de l'equitat, però les seves mesures van justament en la direcció contrària. Si es carreguen la concertada, qui ho patirà més? Doncs, escolti'm, ho patiran els que no tenen alternatives, els que no poden pagar-se una escola privada ni tampoc canviar de barri.

I sobre la gratuïtat. Tots estem d'acord que l'educació obligatòria ha de ser gratuïta, però fer-ho contra la concertada això és simplement demagògia i estar absolutament equivocats. El que cal és garantir recursos, el que cal és transparència i control, però sense criminalitzar tot un model que funciona, que és el de la concertada.

I el «colmo» d'aquesta obsessió que tenen vostès, doncs, és planificar-ho, planificar-ho tot a la seva manera, amb els seus plans, amb els seus condicionants. Tot perfectament controlat, eh? Miri, el sistema educatiu, senyora Castillejo, no millora eliminant opcions; millora sumant; millora reforçant la pública, sí, també, però respectant i valorant la concertada; millora confiant en les famílies, no tractant-les, no tractant-nos com si no sabéssim decidir.

Aquesta proposta no va de millorar l'educació, senyora Castillejo, va d'imposar una visió única, la de vostès. I això, des del Partit Popular, no l'hi consentirem. Això és comunisme en estat pur. Això és fracàs, per tant, en estat pur; misèria, ruïna i precarietat.

Per tant, votarem absolutament en contra, com es pot imaginar, d'aquesta moció, una moció que és infumable. I sí a l'escola concertada.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Senyors diputats. Bé, la CUP i en general la majoria de grups d'aquesta cambra defensen un únic model educatiu: públic, laic, progre i només en català. I des de VOX defensem un model educatiu plural, de qualitat i basat en la llibertat dels pares per poder escollir l'educació dels seus fills. En diversos aspectes relacionats amb el sistema educatiu, hi ha clares i rotundes diferències entre vostès i nosaltres i són insalvables.

Titularitats de centres educatius. CUP i la resta defensen un sistema només públic, amb l'eliminació progressiva de l'educació privada i concertada, que troben com una anomalia, que mentre no hi hagin suficients places públiques, doncs bé, està bé la concertada, com plantegen també a la moció. I VOX defensem la llibertat d'elecció, sense discriminar si és centre públic, concertat o d'iniciativa social o privat. *(Alguns aplaudiments.)*

Models educatius i qualitat. CUP i la resta només donen suport al model públic, laic, mixt, inclusiu, amb pedagogies progres, intervencionistes, amants del *progresa adecuadamente* i de no suspendre mai i fer la promoció automàtica. Des de VOX respectem els diferents models –religiós, laic, diferenciat, mixt, especial, inclòs– i amb un comú denominador: mèrit, esforç, exigència i recuperació de continguts oblidats i necessaris.

Tema professors. Vostès no volen professors, vostès volen companys *happy flowers*, sense prestigi, sense autoritat, mal pagats. I necessitem professors preparats, ben pagats i amb autoritat. Perquè, si no, passa lo que passa: que han de ficar els Mossos d'Esquadra a controlar les aules.

Admissió d'alumnes. Vostès pretenen distribuir alumnes només per criteris administratius, com si tots els «col·les» fossin iguals, que és lo que pretenen, i com si fossin pedres, i planificant sense tenir en compte les opcions educatives dels pares. Per això els hi va perfecte aquest concepte que nosaltres volem derruir de la «zonificació», perquè consideren que tots els «col·les» són iguals, i no totes les zones tenen la mateixa pluralitat i riquesa de models educatius. VOX defensem la llibertat d'elecció dels pares i exigim planificar les places educatives en virtut de la demanda i no a l'inrevés, com fan vostès, que oferten places en virtut de la planificació prevista per vostès.

Ideologia a les aules. La resta pretenen imposar la seva ideologia progre, feminista i antihistòrica, i VOX defensem la llibertat, la neutralitat pública i la veritat, rebutjant el seu adoctrinament ideològic a les aules. Fins i tot amb uniformes. Vostès no volen uniformes perquè decideixen pels pares, i nosaltres defensem que el criteri ha de ser per l'autonomia dels centres i, fins i tot, per l'opinió dels pares en els consells escolars.

Finançament, que és principalment de lo que va aquesta moció. La CUP vol imposar que els diners de tots només puguin anar a finançar escoles públiques, i volen acabar amb els concerts. Nosaltres no, volem que els diners vagin no on els polítics, vostès, diguin que han d'anar, sinó on hi hagi demanda, on els pares vulguin, sigui el col·legi públic o privat. I destinar els mateixos recursos –els mateixos– per alumne, sense discriminació de si la seva opció educativa és privada, concertada o pública. En una paraula, es diu «llibertat dels pares».

Projectes lingüístics. Vostès volen imposar lo que estan fent des dels darrers anys, que és només la imposició monolingüe del català. Des de VOX defensem les nostres dues llengües, evidentment, amb la presència possible de llengües estrangeres, l'anglès i alguna una altra, defensem el bilingüisme, la llibertat i que es pugui estudiar espanyol en tot el territori nacional *(aplaudiments).*

En definitiva, davant del seu totalitarisme sectari i lliberticida, la nostra defensa de la veritat, la llibertat dels pares i la qualitat educativa. En resum –*en resumen*–, treguin les seves mans dels nostres fills i enterrem el model d'escola fracassada.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari Comuns, té tot seguit la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i tots. I primer un pensament per a la gent de la flotilla, que aquesta matinada han estat detinguts il·legalment en aigües internacionals, prop de Grècia, diversos vaixells i on hi ha també, entre d'altres catalans i catalanes, la companya i exalcaldessa Laura Campos. I, per tant, un pensament per a elles i desitjar-los molta força.

Bé, sobre la moció. El que debatem avui és una qüestió que l'hem de veure com una qüestió central, perquè és el present, però sobretot quin és el futur del nostre país: quin model educatiu volem per a Catalunya i fins a quin punt estem disposades de veritat, amb fets i no només amb paraules, a garantir el dret a l'educació per a tots els infants del nostre país? És una qüestió senzilla, però molt important. Per això la primera pregunta que ens hem de fer és: cap a on volem anar? Quin és el nostre horitzó? I la nostra resposta és molt clara: el nostre horitzó és un sistema educatiu plenament públic, un sistema cent per cent públic, suficient, inclusiu, laic, gratuït i de qualitat. Un sistema on l'escola pública sigui l'eix vertebrador del país i la garantia principal de la igualtat d'oportunitats, de la cohesió social i del dret universal a l'educació. Aquest és el nostre horitzó polític, i no el pensem amagar ni rebaixar. Aquesta és la nostra utopia.

Però mentre aquest no sigui el marc real del sistema educatiu català, tenim una responsabilitat immediata: garantir que tots els centres que rebin diners públics compleixin obligacions públiques. Una qüestió molt senzilla: es reben diners públics, obligacions públiques. I, per tant, la renovació dels concerts no pot ser automàtica. Mentre la xarxa concertada formi part del Servei d'Educació de Catalunya i sigui sostinguda amb fons públics, ha d'estar sotmesa a criteris exigents de gratuïtat, coeducació, equitat, planificació, corresponsabilitat i transparència. Per això donem suport a aquesta moció, perquè posa damunt la taula un debat que massa vegades es vol esquivar. Perquè parlem de justícia social, parlem de democràcia i parlem de país.

És important, doncs, que aquest debat es faci amb rigor i per això, per fer-ho amb rigor, cal tenir presents dues dades que considerem molt importants: la concertada escolaritza el trenta-dos per cent de l'alumnat de les etapes obligatòries al país, i als municipis on conviuen les dues xarxes arriba a una mitjana del quaranta per cent. Per tant, parlem d'una part molt determinant del sistema, i si és determinant, també ha de ser corresponsable. Vull deixar clar que aquest debat és sobre quin model sostenim amb diners públics i sota quines condicions, no és ni contra famílies, ni contra docents, ni contra cap comunitat educativa.

I si parlem de condicions, dèiem abans, la primera és la coeducació. Els centres sostinguts amb fons públics han de garantir plenament la igualtat entre nens i nenes. La coeducació ha de ser una pràctica real, un compromís efectiu, no pot ser només un eslògan. La segona és la gratuïtat. L'escolarització obligatòria ha de ser gratuïta de debò, no només sobre el paper. No podem acceptar que una plaça que està sostinguda amb diners públics generi barreres econòmiques a través de quotes, aportacions, activitats, fundacions o serveis associats. Una escola finançada públicament no pot excloure famílies perquè no poden pagar. I aquesta exigència també l'hem de fer extensiva al conjunt del sistema, perquè les famílies de la pública continuen avui dia assumint costos de material, de sortides, d'activitats i de menjador.

I aquest debat també és un debat sobre prioritats. Catalunya destina aproximadament 1.400 milions d'euros anuals als concerts educatius, al voltant del dotze per cent de la despesa total en educació i, segons les dades recollides al propi text de la moció, uns 280 milions anuals van a centres concertats que escolaritzen menys d'un deu per cent –menys d'un deu per cent– de l'alumnat en situació de vulnerabilitat socioeconòmica. I aquí és on ens hem de fer la pregunta incòmoda però necessària: de veritat estem orientant els recursos públics allà on més es necessiten? De veritat el finançament públic està responent a l'interès general? Perquè si la resposta és no, el que cal és rectificar.

I també cal planificació, una planificació rigorosa, transparent i territorialitzada. No té cap sentit tancar línies públiques mentre es mantenen línies concertades en un context de davallada demogràfica.

I, finalment, l'equitat. Perquè aquí hi ha una de les grans veritats d'aquest debat. Els municipis de més de deu mil habitants amb oferta dual als centres públics escolaritzen, deien, de mitjana, un trenta-nou per cent d'alumnat vulnerable a I3 i a I4, mentre que els concertats n'escolaritzen un vint-i-tres per cent; setze punts de diferència –setze. Això vol dir que la corresponsabilitat encara està molt lluny de ser real, i això no és just ni per a l'alumnat ni per a les famílies; això no és just per al sistema. En definitiva, els diners públics no poden servir per reforçar desigualtats, sinó per combatre-les.

I acabo, mentre no arribem a aquest horitzó, a aquesta utopia d'un sistema educatiu cent per cent públic, cap centre sostingut amb diners públics ha de quedar exempt dels principis que han de regir el conjunt del sistema: igualtat, gratuïtat, coeducació, equitat, corresponsabilitat i transparència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Aquesta moció és un atac frontal a la llibertat educativa i una nova mostra del projecte totalitari que l'esquerra radical vol imposar a Catalunya. Ens volen enganyar amb paraules boniques com equitat, coeducació o gratuïtat, excuses per intervenir, controlar i eliminar qualsevol espai de llibertat que no sigui de la seva ideologia.

Vostès proposen liquidar l'escola concertada i ho fan de manera progressiva, calculada, revestida de moralitat, però després d'aquest discurs volen que totes les famílies passin per un únic model educatiu: el seu. Això no és democràcia, això és imposició. Parlen de coeducació, però el que realment volen és perseguir els centres que no comparteixen la seva visió ideològica. Parlen de gratuïtat, però el que amaguen és que darrere del sistema públic..., que no està preparat per assumir tota la demanda amb garanties de qualitat. Parlen d'equitat, però el que fan és uniformar i controlar.

Què passa amb les famílies que volen triar? Els diuen que no poden? Els volen imposar el que vostès han decidit per ells? Que la Generalitat sap millor que ells el que és el més bo per als seus fills? Això és autoritarisme. A més, aquesta obsessió per eliminar la concertada arriba en un moment en què el sistema educatiu català té greus problemes: pèrdua de nivell acadèmic, falta d'autoritat a les aules, degradació en el coneixement i una crisi de valors. Però d'això no en parlen, no els interessa. Els interessa imposar el seu model ideològic, encara que això signifiqui empitjorar la qualitat educativa i reduir les opcions de les famílies.

Aliança Catalana defensem un model educatiu plural, on les famílies puguin escollir, on la qualitat sigui prioritària i on l'Administració no actuï com aparell adoctrinador. Perquè l'educació no és seva, l'educació és de la societat i, sobretot, és de-

cisió de les famílies. Si realment els preocupés l'equitat, començarien per garantir un sistema públic fort i de qualitat, en lloc de dedicar-se a destruir tot allò que no controlen.

Aquesta moció no busca millorar res, busca imposar, per això hi votarem completament en contra, sense cap mena de dubte.

Moltes gràcies.

El president

I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé, agraeixo les esmenes presentades. En la primera, sobre la gratuïtat efectiva de l'educació als centres públics, hem acceptat treure els menjadors escolars de l'equació a canvi de que s'aprovi un pla per eliminar quotes de material, sortides i activitats complementàries, perquè pensem que és... *(Veus de fons.)* D'acord, una del PSC –perdó. La segona, sobre l'equitat no l'hem acceptada perquè nosaltres proposàvem que tots els costos associats a l'escolarització de l'alumnat amb necessitats específiques de suport a l'educació quedessin cobertes, i el PSC no acceptava aquest «tots». Però jo crec que és important saber que quan parlem d'equitat i del repartiment de l'alumnat cal saber exactament què és el que està passant amb aquest alumnat que es reparteix als centres, a vegades elitistes, però a quin preu l'estem repartint? Perquè el cost real, no?... Aquestes escoles tenen menjadors que són més cars, tot i tenir beca moltes famílies no poden assumir la part que queda, i el resultat és que tenim infants vulnerables que no es poden quedar al menjador.

També, les despeses associades a uniformes, material, activitats, convivències, colònies... Sabem que això existeix, encara que sovint no estigui formalitzat, i aquestes famílies no ho poden assumir. I el punt clau és que la motxilla econòmica per a l'alumnat vulnerable no cobreix aquestes despeses; no cobreix colònies, no cobreix activitat, no cobreix tot allò que forma part de la vida educativa real. I, per tant, què acaba passant? Que aquest alumnat queda fora de parts essencials de la vida escolar, no participa en igualtat de condicions. Això a la pública no passa. Ja sigui l'AFA, el centre, la comunitat..., es garanteix que cap infant quedi fora. I, per tant, no hem acceptat aquesta esmena perquè això no és equitat, és traslladar el problema i fer-lo més gran.

Respecte a les esmenes de Junts, les hem rebutjat totes dues. Proposen finançar encara més els centres privats i la nostra aposta, evidentment, no és aquesta, sinó avançar cap a una xarxa on..., una única xarxa on cada centre concertat triï si vol ser públic, i llavors els financem, o si vol ser privat, i llavors que cadascú se'l pagui de la seva butxaca. Mentrestant, l'escola pública el que mereix és una atenció prioritària.

Per acabar, el dret a escollir centre és una fal·làcia. El que existeix és el dret a rebre una educació gratuïta, equitativa, de qualitat, en condicions d'igualtat, que garanteixi els drets lingüístics de l'alumnat. I això només ho pot garantir l'escola pública.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals

302-00237/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes. És presentada pel grup parlamentari... No, per-

donin, no és aquesta, no. No. Sobre les polítiques culturals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president. Diputades i diputats... Polítiques culturals. Comencem bé, comencem amb Sant Jordi, no podia ser d'altra manera. No ens hauríem d'acostumar a que Sant Jordi sigui una festa extraordinària, hauríem de valorar cada vegada, cada any que té lloc als nostres carrers aquesta festa meravellosa que ens explica endins, que ens explica enfora, i també volem deixar clar que és una festa que no es pot potinejar ni es pot posar en dubte i, per tant, aquesta moció comença per aquí.

I després qüestions molt pràctiques; qüestions molt pràctiques i que ens ajuden a preservar el nostre patrimoni cultural i que ens ajuden a millorar la nostra gestió cultural. La primera sobre Sixena. Us agraïm, i us agraïm la millora que heu fet, perquè no només fem que el Parlament faci seves les paraules de la consellera dient una afirmació que té molt de polític, que és que moure els murals de Sixena pot equivaldre a la seva destrucció, sinó que, a més a més, hi afegim, i per això us ho agraïm, que tots els informes tècnics que tenim avalen precisament això: que moure-les vol dir destruir-les.

I, precisament vinculat a això, una altra qüestió relacionada amb Sixena, i és que cal que la conselleria demani a l'Instituto del Patrimonio Cultural un informe oficial sobre els efectes del trasllat, perquè, hi insistim, si finalment es mouen les obres, els murals de Sixena es destruiran, i si es destrueixen hi hauran responsabilitats polítiques i penals. Per tant, cal que això el ministeri ho deixi ben clar a través d'aquest informe de l'Instituto del Patrimonio Cultural. Res que no sapiguem, però, en canvi, absolutament necessari.

Sobre l'escàndol de les ajudes a les editorials, no en fem sang. Perquè no en fem sang, el que mirem és de buscar una solució i, sobretot, resoldre el futur. La solució és aquesta convocatòria extraordinària per a les editorials catalanes. Es pot fer, el departament sap que ho pot fer, ho pot fer durant aquest any 2026. I, per tant, tot allò que espera el món editorial del departament es farà aquest any 2026. I també posem –una qüestió molt pràctica– una solució de futur: és que hi hagi una finestra, que hi hagi un espai en el qual totes aquelles associacions, empreses, editorials que tenen un projecte d'un festival de cultura popular, d'un llibre, d'una obra de teatre, quan presentin el seu expedient, no estiguin a mercè que el departament els hi digui: «Us he trobat que us falta un paper», sinó que hi hagi un període de temps en el qual poden parlar amb el departament i, per tant, poden veure que el seu expedient funcioni. Perquè, al final, el que volem és que es publiquin bons llibres, que es facin bones obres de teatre, que es facin bones pel·lícules i no que es facin expedients impecables, que no és la seva feina, tot i que també han de participar-hi. Per tant, fem aquest canvi de paradigma de l'Administració fiscalitzadora a l'Administració col·laboradora.

Les biblioteques. És molt fàcil i molt simple, consellera. El que hem de dir és que a les biblioteques, els bibliotecaris han de ser titulats. No hi ha més, és molt fàcil. No cal anar molt més enllà. Per tant, no hauríem de descobrir la sopa d'all, però ja sap per què ho hem de posar.

Derivada del tema de les biblioteques, la qüestió del servei del bibliobús Pere Quart. Home, no pot ser que el codi postal limiti els drets culturals de les persones. No pot ser que el bibliobús Pere Quart, que afecta quatre comarques de l'Alt Pirineu, faci quatre mesos que no funciona. No pot tornar a passar. Hi hem de posar remei. I lo que demana aquest Parlament és que hi posem remei.

I pel que fa al Centre d'Història Contemporània de Catalunya, el que demanem és un compromís d'aquest Parlament. El compromís com es fa? Doncs es fa amb pressupost i es fa amb una direcció de dedicació exclusiva. No podem dir que el

Museu d'Història de Catalunya, en les seves estones lliures, quan tingui una estona lliure, doncs, dirigirà el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, perquè ens sembla que és una falta de respecte a aquest organisme, a la seva tradició, i ens toca que aquest Parlament el defensi. El pressupost que hem posat és aproximat, és a dir, en podem parlar. El que us sembli. Nosaltres pensàvem: «Home, si al Centre d'Estudis de Temes Contemporanis, que depèn d'Exteriors, li dediquem 250.000 euros l'any, com no li hem de dedicar una quantitat similar al Centre d'Història Contemporània de Catalunya?»

En tot cas, em penso que en aquest cas no era, com poden ser-ho a vegades, mocions de lluïment o mocions en les quals marcar molt perfil polític, sinó que és una moció de construcció. Hem de fer que les coses que no rutllen rutllin i hem de fer que la cultura, doncs, sigui un dret, que, evidentment, és un dret universal, però sobretot que arribi a tots els ciutadans de Catalunya.

I, finalment, Marta Madrenas: contra la incultura, cultura; contra els necis, Espriu: «Tenim la raó / contra bords i lladres / el meu poble i jo.»

Gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i per defensar-les, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Nosaltres votarem a favor de bona part dels punts d'aquesta moció; en alguns ens hi abstindrem i n'hi haurà algun que hi votarem en contra, i explicaré el perquè.

Considerem que..., constatem l'èxit de la diada de Sant Jordi, però també haig de dir que creiem que mai ha estat en dubte. És a dir, crec que el reconeixement de la diada de Sant Jordi, més enllà de declaracions que algú pugui fer, és evident que són els milers i milers de persones que surten al carrer cada any, són els milers de llibres que s'editen i que es venen per Sant Jordi i és, de fet, una de les jornades i de les diades que, havent-hi el debat que ha d'haver-hi... Nosaltres, per exemple, podríem considerar que hauria de ser un dia festiu a Catalunya, tot i que és cert que és un debat que hi ha, per exemple, amb les editorials i amb els llibreters i llibreteres, perquè no acaben de veure que això sigui... Però jo també els hi haig de dir que hi ha molta gent que voldria gaudir més de la diada de Sant Jordi i que, a més a més, estem vivint un moment a Barcelona on potser estem morint una mica d'èxit, i comprar un llibre per Sant Jordi a les parades de la superilla –deixeu-m'ho dir– literària és cada vegada més complicat, per la quantitat de gent, i ja no parlem dels plataners. Però, bé, més enllà d'això, refermar que, evidentment, Sant Jordi és la Diada de Catalunya, una de les diades més importants que viu aquest país i probablement la diada on més gent surt al carrer.

En el tema de Sixena –i n'hem parlat–, nosaltres hi hem fet una esmena, perquè crec que la posició del ministeri ha estat molt clara. S'ha fet sempre en el marc del patronat del MNAC, o sigui, hi ha unanimitat en aquest tema. El ministre va sortir *clarament* a dir que són els criteris tècnics els que han de prevaldre. A vegades, allò de «digues-me qui et critica i et diré qui ets»..., i qui va sortir a criticar-ho va ser el Govern de l'Aragó –per alguna raó deu ser. I l'únic que volíem fer constar és que l'elaboració d'aquest informe en cap cas atura el procediment. Perquè a vegades es juga amb aquesta ambigüitat: sembla que si es fa l'informe s'aturarà el procediment. No és veritat, No és veritat, perquè la jutgessa ja ha dit que no considera que els informes del ministeri siguin vàlids en el procés, perquè els considera de part –de part.

Per tant, que no hagin acceptat aquesta esmena és com si d'alguna manera no vulguin fer constar una cosa que és un fet. I, llavors, ens quedem amb el relat i no ens

quedem amb el que passa. El que passa és que el Ministeri de Cultura ha fet tot el que ha fet i ha dit tot el que ha dit en el marc del patronat del MNAC, i ha dit clarament una i moltes vegades que han de prevaldre els criteris tècnics i que no es pot judicialitzar una acció que posa en risc el patrimoni. Crec que amb això s'ha sigut clar i meridià, i, de fet, com deia, les crítiques que ha rebut el ministre per haver dit el que ha dit ho posen de manifest. I si em parlen del Guernica jo els hi haig de dir que el cas del Guernica no està judicialitzat. És una gran diferència, és una diferència important. I per això el resultat pot ser una mica diferent.

Sí que votarem en contra del punt de la modificació de l'article 29 de la Llei 4/1993, no perquè no creiem que s'hagi de modificar, sinó perquè no estem d'acord amb la proposta que es fa després. Ara mateix hi ha un procés de treball entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya per arribar a un acord de tot el sector de com podem aconseguir que les biblioteques tinguin el personal que necessiten i el personal qualificat que necessiten. Ara mateix, la disminució de les places de la llicenciatura en biblioteconomia fa que moltes d'aquestes places no es puguin cobrir, i hi ha moltes persones treballant en l'àmbit de les biblioteques que amb una formació especialitzada potser podrien ocupar aquests llocs. I ens estem trobant amb biblioteques que no poden cobrir amb places fixes i d'estructura molts llocs perquè no tenen aquesta llicenciatura. Llavors, potser la resposta no és només aquesta, sinó que hi ha un procés de debat. I nosaltres votarem en contra d'anticipar una cosa quan hi ha un procés de treball que està en marxa, que implica moltíssimes persones i que no creiem que hagi de ser el Parlament qui s'avança.

Sobre el punt 7, el votarem a favor. Però, diputat, això ja es va votar a la Comissió de Cultura. Ja està votat. El Parlament ja li ha dit a la Generalitat de Catalunya que aquest bibliobús s'ha de posar en marxa i que no pot ser que la suspensió i el fet de que es jubili el conductor deixi no sé quants pobles. Això està votat per una proposta de resolució presentada pel meu grup. Vull dir que està bé que recullin les coses que es voten i les tornem a votar, perquè, a més a més, com més vegades les votem esperem que més pressió tingui el Govern.

I, per acabar, sí que voldria fer referència a que si denunciar públicament que els interessos privats i econòmics de determinats diputats i diputades posen en risc els drets de milers de llogateres pel seu vot al Congrés, si això és ser *woke*, doncs soc *woke*, i amb molta honra.

Gràcies.

El president

I a continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocío García Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. A Catalunya posem per davant les roses, els llibres i la convivència, davant la pluja constant de confrontació que alguns busquen per enfrontar la llengua catalana i els territoris. Fa només uns dies celebràvem la diada de Sant Jordi, la festa cívica i cultural per excel·lència de Catalunya, i encara tenim molt vives en la nostra memòria les imatges dels carrers plens de roses i de llibres, de la retrobada amb els autors i les autores, els moments compartits i viscuts col·lectivament, en els que preníem novament consciència de l'extraordinari valor que representa Sant Jordi, que mostra el gran potencial del sector editorial català, que ens identifica també com a poble i ens projecta a nivell internacional. I, un cop més, la ciutadania va ser exemple del civisme d'aquest gran dia de Catalunya, en el que el sector del llibre novament va tenir rècords de vendes.

Tampoc voldria deixar l'oportunitat de felicitar-nos per l'aprovació de la llei de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya ahir mateix. Com recordava la consellera Hernández, ha estat la primera llei d'àmbit cultural aprovada en els darrers

quinze anys per aquest Parlament, la primera de les que han de venir, perquè en tenim dues més en ponència: la del patrimoni cultural immaterial i la de drets culturals de Catalunya, i ja es treballa en l'actualització de la Llei 9/1993, del patrimoni cultural català. Perquè, després d'anys de desert normatiu, s'està fent feina, executant-se el pla de govern i del departament i, alhora, cercant solucions a fets sobrevinguts, com avui ens presenta la moció, però que, en permanent contacte amb el sector i amb consens i diàleg, el departament ho està resolent. Per tant, sempre és positiu que en aquesta cambra es parli de cultura, que confrontem prioritats i els models de les polítiques públiques, i la moció de Junts ens dona aquesta oportunitat i l'agraïm, encara que tracti de temes molt diferents i que concreti poc.

A la qual el Grup Socialistes ha presentat cinc esmenes, que concreten accions ja en marxa del departament. Junts només ens ha acceptat transaccionar el punt 5 i només, també, accepta el punt 2, per una obvietat, i és que recull la literalitat de les declaracions que va fer la consellera de Cultura, i creiem que és molt important no treure les frases de context ni manipular paraules.

I, respecte al punt 3, dir que el Ministeri de Cultura forma part del Patronat del MNAC. Ha subscrit els informes tècnics encarregats per la Generalitat i per l'Ajuntament de Barcelona, els quals formen part del corpus a partir del qual s'ha bastit tota l'acció jurídica del MNAC.

El punt 4 el recolzarem, perquè s'amplia el suport al sector de l'edició i també es fa de la mà dels gremis.

El punt 5 parla de posar en marxa una finestra digital per millorar l'accessibilitat a la informació, l'atenció i orientació i suport a la ciutadania. Ja s'està fent. Ja s'ha creat un servei de teleassistència per resoldre dubtes a qui vulgui optar i presentar-se a les línies d'ajuts del Departament de Cultura, que enguany han sigut 185 convocatòries.

I respecte al punt 6, dir que el departament ja està tramitant la modificació del Decret 124/1999, sobre els serveis i el personal del sistema de lectura pública de Catalunya. I al 7, que parla del bibliobús Pere Quart i que dona servei a quatre comarques de l'Alt Pirineu, doncs, també s'està actuant des del primer dia que es va jubilar el conductor i ara anem per la tercera convocatòria. Però, en el mentrestant, el departament també està buscant, cercant solucions. I és obrir també un espai de sistema de préstec interbibliotecari a través dels ajuntaments, que també es posarà en marxa fins que no arribi aquest nou concurs, al qual també s'ha trobat el departament el que s'ha trobat i està cercant solucions viables.

El punt 8 és el que més ens sorprèn. Ha estat aquest Govern el que ha posat el Centre d'Història Contemporània de Catalunya en el carril de l'estabilitat, consellera, i vostè ho ha fet; ha estabilitzat la institució, com deia, també la professionalitat de la direcció i el rigor científic.

Per tant, i en resum, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar contribuïm al diàleg, a l'acord, al progrés de Catalunya, a l'equilibri territorial, a la igualtat d'oportunitats, guiant-nos sempre per servir la ciutadania, construir consensos culturals, socials i polítics per fer millor el nostre país i sempre escoltant tothom. La cultura és una prioritat per al Govern de Catalunya, que ha posat en el centre d'aquesta legislatura els drets culturals de tots els catalans i les catalanes, i lamentem que alguns partits agafin sempre el camí del conflicte, del no a tot, no prioritzant els drets dels catalans i de les catalanes com nosaltres sí que ho fem.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades, en primer lloc, voldria començar agraint a Junts que ens portin una moció al Ple sobre polítiques culturals. Sempre és important poder parlar de cultura, i ja els avanço que votarem favorablement a bona part de la moció. També hi ha alguns punts de discrepància que també intentaré justificar i explicar.

En primer lloc, comencem parlant de literatura, encara amb la ressaca de Sant Jordi, un Sant Jordi que, una vegada més, es constata que és un èxit, un èxit de país. Les xifres que ens donaven els llibreters, encara queden algunes coses per tancar, però 27 milions d'euros de facturació, que supera les xifres del darrer any, i, per tant, xifres molt positives que constaten que Sant Jordi és aquesta gran festa cívica i cultural del nostre país.

Creiem que és el millor aparador per poder explicar què és Catalunya. I, un any més, doncs, constatar l'èxit. I, per tant, aprofitar per felicitar editors, editores, llibreters, llibreteres, absolutament totes les persones que fan possible aquesta festa, que és un èxit. I, per tant, hi donarem suport.

Pel que fa a la línia o la convocatòria d'ajuts editorials en llengua catalana, sigui ordinària o sigui extraordinària, des d'Esquerra Republicana sempre donarem suport a qualsevol línia que serveixi. Entre altres coses, aquests dies tenia l'oportunitat de comentar amb els editors la ressaca de Sant Jordi, i ens deien: «Hi ha, per exemple, una línia de fantasia juvenil, on es perden alguns lectors, que és interessant poder abordar aquesta línia, perquè no hi ha prou literatura en català en aquest àmbit, i treballar en aquest sentit.»

També valorem molt positivament la proposta que es feia des de Junts de corregir *a priori* els defectes que es puguin produir en les línies de subvencions. Els editors i les editores, com la ciutadania en general, moltes vegades topem amb la burocràcia de l'Administració, i poder corregir errors com els que s'han produït *a priori* ens sembla una proposta que va en positiu i, per tant, tindrà tot el nostre suport.

Més coses, perquè la moció aborda moltes qüestions. Sixena. Jo crec que ens hem posicionat claríssimament a favor de Sixena, que, al final, és defensar el patrimoni, un patrimoni que ens supera a tots plegats. És un patrimoni cultural que és declarat d'interès nacional per part de la legislació catalana, com reflecteix la moció, i que és declarat d'interès cultural per part de la legislació espanyola. I, en aquest sentit, diputada Segòvia, sí que és veritat que un informe del ministeri, en aquest cas, no aturaria el procés judicial, però del Ministeri de Cultura esperaríem màxima contundència. I, a vegades no n'hi ha prou o no és necessari per una qüestió jurídica, però sí simbòlica, simbòlica i política.

I, per tant, la mateixa contundència, malgrat que no sigui un procés judicialitzat en el cas del *Guernica*, del ministre de Cultura, que, a més, és català; esperaríem, doncs, que hagués fet tot el recorregut i hagués fet l'informe que pertoca i que, en tot cas, potser la jutgessa no el tindria en compte, però sí que és un informe que és important, perquè hi ha els informes del MNAC, perquè hi ha informes d'àmbit internacional, i, per tant, en aquest sentit, creiem que el moment i la importància del moment en el que ens hi juguem..., tots plegats, eh?, perquè això pot obrir un precedent, no només en l'àmbit català o estatal, sinó també en àmbit mundial, respecte a la conservació del patrimoni. Teníem l'oportunitat de visitar el MNAC ara fa uns dies i ens deien el precedent que això pot suposar. No sé si som tots plegats conscients del precedent que això pot suposar. Per tant, totalment d'acord a exigir aquest informe.

Pel que fa als bibliotecaris, expressar-me en la línia del que deia també la diputada Segovia. És cert que cal una professionalització, però també és cert que calen professionals, i, per tant, s'ha de buscar la fórmula, s'ha de buscar l'alternativa, s'ha de negociar. També és veritat, consellera, que el Col·legi de Bibliotecaris i Documentalistes de Catalunya ha expressat el seu malestar per iniciar un procediment, o així van fer-ho en un comunicat, per la falta de diàleg. En tot cas, sí que convidem

el Govern a que hi hagi aquest diàleg, perquè si s'ha d'avançar en aquest sentit, cal un diàleg i que els agents implicats, especialment els professionals de l'àmbit, doncs puguin participar-hi.

Pel que fa al bibliobús. No és un imprevist que es jubili un conductor. No pot aturar-se un servei durant quatre mesos perquè s'ha jubilat un conductor. Un imprevist pot ser una malaltia, pot ser una cosa que no es pot preveure, però una jubilació d'un conductor sí que és una cosa que s'ha de preveure i s'ha de planificar. Per tant, cal donar servei, doncs, al Pallars Sobirà, el Pallars Jussà, l'Alta Ribagorça i l'Alt Urgell, que són els ciutadans d'aquests municipis els que se'n veuen perjudicats.

I, finalment, respecte a la necessitat d'enfortir i reforçar el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, totalment d'acord, però entenem que és en la línia –així ens ho deien des del Govern– en què estan treballant i, per tant, malgrat compartir el fons de la proposta que fa Junts, no compartim la forma que es planteja en aquesta moció. Per tant, hi votarem en contra.

I ja per acabar, president, defensar la cultura també és defensar el dret a l'habitatge, perquè el seixanta-tres per cent de les persones que es dediquen a les arts escèniques estan sota el llindar de la pobresa. Per tant, des d'Esquerra Republicana defensarem el dret a l'habitatge aquí i a tot arreu.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera Hernández... Avui Junts ens presenta una moció de cultura on hi ha moltes qüestions diferents. En primer lloc, es refereixen a Sant Jordi i constaten l'èxit de la Diada, i, efectivament, però crec que aquí val la pena aturar-s'hi una mica, perquè no estem parlant de qualsevol cosa.

Mirin, la diada de Sant Jordi és, probablement, la millor expressió de Catalunya quan funciona, i quan funciona bé. És un dia on no hi ha fractures, on no hi ha blocs, on no hi ha confrontació. És un dia on la gent surt al carrer lliurement, sense consignes, sense imposicions i sense haver d'escollir bàndol. És un dia on una família, doncs, pot sortir a passejar tranquil·lament, els carrers s'omplen de vida, de llibres, de cultura, de roses. És un dia on conviuen totes les sensibilitats, totes les llengües, totes les idees. Ningú pregunta a ningú què vota ni què pensa, i això, avui en dia, té molt valor.

Sant Jordi no necessita subvencions per omplir els carrers, no necessita campanyes institucionals milionàries, i no necessita tampoc ser instrumentalitzat. Funciona perquè és autèntic, perquè és compartit i perquè la gent se'l sent com a propi, i això no passa amb totes les diades.

Mirin, Sant Jordi és patró de Catalunya des de 1456. Parlem de segles d'història, de tradició i d'arrelament. No és una construcció recent ni una reinterpretació interessada del passat. És una tradició viva que ha evolucionat amb el temps fins a convertir-se en el què és avui: la festa del llibre i de la rosa, una combinació que és única al món. És, de fet, una de les millors cartes de presentació que tenim com a societat. Una jornada que projecta una imatge de civisme, de cultura i que és admirada arreu del món. I això no és menor.

En un moment en què massa sovint es projecta una imatge de divisió, Sant Jordi és exactament el contrari. I per això faig un plantejament a aquesta cambra: per què no fem que Sant Jordi sigui la Diada de Catalunya? Perquè si volem una diada, doncs, que representi a tothom, que uneixi, que generi orgull compartit, Sant Jordi compleix totes aquestes condicions.

En canvi, hi ha altres dates, doncs, que avui no generen aquest consens –i això no és una crítica; és simplement una constatació– i una part molt important de la societat que no ens sentim representats pel que se celebra l'Onze de Setembre –i això és

una evidència. Si volem construir una societat cohesionada, necessitem símbols que siguin compartits per tothom, i Sant Jordi ho és. Entre el 1456 o la tergiversació del 1714, nosaltres ens quedem amb 1456 i amb tot el que representa Sant Jordi.

I mirin, senyors de Junts, aprofiten també aquesta moció, una vegada més, per parlar sobre les pintures de Sixena. Ja sabem que això, doncs, de respectar les sentències judicials a vostès els costa. No està, precisament, entre les seves virtuts, tots ho sabem. Tots recordem aquella fotografia de Puigdemont amb les cinc notificacions al darrere, i diguéssim que massa bé no li va anar.

Però, més enllà de tot això, quan ens referim a una sentència judicial estem parlant d'una cosa molt seriosa. Estem en un estat de dret, i en un estat de dret, les sentències es compleixen. No es negocien, no s'ignoren; es compleixen. I aprofito per dir-l'hi també a la consellera Hernández: compleixin les sentències i evitin posar les institucions en situacions compromeses, que massa vegades les hem tingut.

Pel que fa a la resta de punts, molt breument. Votarem favorablement en diferents aspectes, com la creació de la finestra digital i presencial per ajudar en les convocatòries, per facilitar, doncs, les coses a molts professionals del sector.

També estem d'acord amb la modificació de la Llei 4/93, en el seu article 29, per tal de que el professional bibliotecari, doncs, hagi de tenir una titulació universitària en l'àmbit. I, evidentment, també donarem suport a la recuperació i reactivació del servei de bibliobús a l'Alt Pirineu. Entenem, doncs, que no té cap mena de sentit que un servei així porti aturat durant quatre mesos i que cal garantir-ne l'accés a tothom.

Pel que fa a la resta de punts, que crec recordar que eren el 4 i el 8, doncs, ens hi abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bon dia. Aquesta moció que ens presenta Junts és un poti-poti d'elements. Sota l'embolcall d'un pòsit cultural ferm, en realitat és un desori. *(Veus de fons.)* Sí. No, no hem esgotat el temps. Tranquils. Gràcies. Gràcies per avisar, senyora diputada. Deixo passar el temps... *(Veus de fons.)* Sí? Està bé? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs deia: això és un poti-poti d'elements. Sota un embolcall de pòsit cultural ferm, el que trobem en realitat és un desori demagògic majúscul. Enmig de la barreja sí que trobem una cosa, un denominador comú, sí, és cert: el seu afany enganyívol. Comentaré les enganyifes.

Primera, la moció diu que Sant Jordi ja era una diada cultural al segle XIX. Fals. L'escriptor i l'editor barceloní Vicent Clavel proposà la creació del Día del Libro Español el 23 d'abril. I això li va semblar bé al rei Alfonso XIII, i ho va aprovar mitjançant una *real orden, el año 1930.* La vinculació del Sant Jordi amb la Festa del Llibre és molt més posterior.

Segona enganyifa. La moció diu que, com que la consellera aquí present diu que és impossible traslladar els murals del MNAC a Sijena sense danyar-los de forma irreparable, no es pot fer. «Porque yo lo valgo. ¡Ale!» Tenint en compte només un informe d'una de les parts del litigi. La part interessada, evidentment, a no fer el trasllat.

Senyor Dalmases, vostè sap qui era Abihú? Era el nebot del profeta, del personatge bíblic Moisès. Era sacerdot. I un dia va voler fer una ofrena a Déu. Va cremar encens, però amb un foc no permès, un foc profà. Déu, enutjat, li va llançar una flamarada de foc i el va desintegrar.

Doncs miri, ni el foc bíblic, ni l'odi dels milicians de la Generalitat de Companys que van calar foc al monestir de Sijena, ni els precaris mitjans de comunicació, ve-

hicles o carreteres –en plena Guerra Civil, eh?– van ser capaços de desintegrar la pintura d'Abihú, que era als murals de Sixena, arran del trasllat al MNAC. No, van ser uns coloms que es van colar i els seus excrements, a la sala de reserva, màxima seguretat del MNAC, van desintegrar la pintura, l'any 1994, d'Abihú, que van corroir aquesta pintura original.

Bé, és aquesta la superioritat tècnica del MNAC i de la consellera de Cultura i del Parlament per a segrestar unes pintures que el Tribunal Suprem ja ha ordenat que s'han de tornar? És aquesta la protecció que ofereixen enfront de la suposada incapacitat d'Aragó, com deia el fugat Lluís Puig? Per tant, aquí és molt adient aquell refrany que diu «vol donar consell i la casa li cau».

Tercera enganyifa. El català no és l'única llengua majoritària, materna, oficial de Catalunya. No és el català, hi ha el castellà. Per tant, sí, hem d'ajudar les editorials en català, però també en castellà, perquè, si no, això seria, doncs, una segregació en tota regla. Això és el que ens indica la realitat sociolingüística, cultural i històrica de Catalunya, malgrat que no els agradi.

I quarta enganyifa –i anem acabant. El Centre d'Història Contemporània de Catalunya diu la moció que és un instrument clau, sublim per a la divulgació de la història de Catalunya. Fals. Per què? Entre altres coses, perquè s'integra al Museu d'Història de Catalunya. És un museu que està totalment desacreditat. És un museu que se salta qualsevol norma de gestió d'un museu digne. Qualsevol polític separatista pot deixar la seva empremta de la seva bajanada: una ploma, una pancarta. Fins i tot, penso jo que arribarà el dia en què, emulant l'artista Duchamp al Tate, donaran al Museu d'Història de Catalunya el seu propi urinari, algú.

Bé, el Museu d'Història de Catalunya és un museu de l'odi, de la infàmia, de la mentida. És un museu com els de Stalin, que adoctrinaven la joventut, com fa l'escola catalana, en qüestions com mentides falses, com el mil·lenari fals de Catalunya, l'antihistòrica denominació de corona catalanoaragonesa, *(remor de veus)* la calúmnia de 1714, que evidentment no va ser una guerra separatista, sinó que uns catalans lluitaren contra altres per veure qui era el rei d'Espanya, si l'arxiduc Carles o Felip V. *(Alguns aplaudiments.)* I el ridícul i fals mite del primer..., ridícul i fals mite del primer Parlament del món que, segons vostès, és Catalunya. És una cosa estranya.

Bé, si volen tenir un antídot sobre aquestes mentides –perdonin l'autocita–, els recomano aquest llibre: *El libro blanco de la historia de Cataluña*, amb cent disset referències documentals històriques per veure on està la realitat de les coses.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular renuncia a fer..., a intervenir en aquest punt de l'ordre del dia. *(Remor de veus.)* I, per tant, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula –si us plau, silenci– la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Catalunya viu immersa en una espiral de decadència a tots nivells, però en l'àmbit cultural el decaïment s'agreuja. I no, quan parlem de cultura no parlem només de programació, subvencions o gestió administrativa; parlem també, i sobretot, de la continuïtat històrica del nostre poble, una nació sense estat, sense control l'institucional real i propi, sense domini lingüístic en l'àmbit públic, sense autoestima col·lectiva. Per això és tan important garantir la continuïtat i el reforç del Centre d'Història Contemporània de Catalunya, un instrument clau per divulgar el nostre recorregut vital com a nació i esmenar en la totalitat aquells que voldrien esborrar o reescriure el passat i present del nostre poble.

L'entorn en el que sobreviu la cultura catalana no és neutral ni fortuït. El setge és constant i no emana de cap procés natural, sinó de la voluntat explícita de l'Estat espanyol per anorrear-la. Fa segles que la nació castellana malda per assimilar

el nostre poble. Els postulats del Decret de Nova Planta, vigents avui dia gràcies al Tribunal Constitucional i als diferents governs espanyolistes que investeix el processisme, hem de sumar-hi la pressió de la creixent multiculturalitat que posa en risc la pervivència del que som i el llegat que durant generacions hem transmès i custodiat.

El menyspreu absolut cap a les nostres expressions culturals més genuïnes i singulars –ho hem vist amb l'intent de desprestigiar la diada de Sant Jordi– no és espontani ni gratuït. Forma part d'una estratègia orquestrada que pretén arrabassar-nos l'orgull de ser catalans, despersonalitzant-nos i afeblint-nos. Quan parles de recatalanitzar el país, de retornar-lo a la normalitat natural, et diuen supremacista. Els supremacistes són i seran sempre els qui ens han descatalanitzat amb fusells, decrets i allaus immigratoris. Molts segles abans que ningú celebrés el Dia del Llibre, els catalans ja enarboràvem la bandera de Sant Jordi, un símbol històric i militar que presidia les conquestes que els nostres exèrcits materialitzaven. Sant Jordi és el nostre patró perquè ens hem forjat com a poble sota la seva creu vermella. Cap Eduardo Mendoza podrà canviar-ho mai, això.

L'escomesa dels qui ens voldrien esborrar del mapa i residualitzar-nos a la nostra pròpia terra per impedir cap moviment nacional d'alliberament no s'atura. Però el glatir del nostre poble, tampoc. Avui més que mai vindiquem la restitució de l'Estat català com l'única fórmula vàlida per garantir la supervivència de la nostra cultura i de la nostra identitat i per garantir la seguretat, la prosperitat i el grau de civilització que com a occidentals hem abastat.

Visca Sant Jordi! Visca Catalunya! I mori el drac!

El president

I per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Bé, doncs ens felicitem de que hi hagi un consens democràtic sobre la majoria de les qüestions que hem plantejat en l'àmbit cultural.

Efectivament, diputada, no li hem acceptat aquesta esmena perquè jo crec que s'ha de llegir i se m'ha d'escoltar quan ho explico. És a dir, el patronat del MNAC té una feina, la conselleria en té un altre i el *ministerio* en té un altre. I, per tant, el *ministerio* ha de demanar aquest informe. I nosaltres el que volem és que aquest Parlament li digui: consellera, demani al ministre que faci aquest informe, perquè sabem que, si hi ha trasllat, hi hauran conseqüències, i aquest informe el que avisarà és que hi hauran conseqüències. I, per tant, nosaltres podem esgrimir que, fins i tot una organització tan independentista com l'Institut de Patrimonio Cultural, ja havia avisat i això tindrà conseqüències polítiques i, evidentment, també potser hi haurà conseqüències penals.

Al Grup socialistes..., efectivament, ho he dit en començar, nosaltres ho acceptem. La totalitat de les declaracions de la consellera, que avui fa seves aquest Parlament, encara són més il·lustratives, perquè no només són opinions polítiques, sinó que es refermen també opinions tècniques. Jo crec que també avancem en aquesta simplificació administrativa amb l'altra esmena que us hem acceptat en forma de transacció per tal que el departament sigui un col·laborador necessari perquè els projectes culturals vegin la llum en aquest país.

I és que no cal, eh?, entrar en segons quines discussions –no cal. Però és que no ens cal transformar res de Sant Jordi, perquè Sant Jordi ja és el patró de Catalunya. De fet, és el patró de Catalunya des de 1455. Són 570 anys que Sant Jordi oficialment és Diada a Catalunya. Per tant, poc més a afegir –poc més a afegir. Jo entenc que, havent utilitzat exèrcits, legisladors, tot el que hi ha hagut per intentar destruir la llengua, la cultura i la tradició catalanes i també, evidentment, entre elles Sant Jordi, que arribin avui i es trobin que encara té aquesta força i aquesta vitalitat, doncs els desanima una mica. Doncs es desanimin, perquè precisament si mantenim la Diada

és precisament per recordar el darrer dia que vam tenir drets i llibertats i el proper dia que les recuperarem totes i cadascuna.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia. Acabem de substanciar el dinovè punt de l'ordre del dia. Al principi aquesta presidència no ha estat precís en aquest punt.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes

302-00238/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Consellera, m'espero. *(Pausa.)* Bé, jo vull començar donant les gràcies als grups que han presentat esmenes, tot i que sé que és al segon torn que el president sempre ens insisteix que és el torn per presentar les esmenes. Però vull donar les gràcies perquè, a més a més, el resultat de la moció és un text que crec que hem aconseguit posar-nos d'acord en moltes coses i em sembla que, finalment, el resultat ho demostrarà. I, a més a més, em sembla que és important que aquestes mocions sobre polítiques feministes, sobre la necessària transversalització de la perspectiva de gènere a totes les polítiques del Govern, surtin amb el màxim de suport possible. Crec que no és un tema de fer batalles –i ho hem parlat moltes vegades, consellera–, és un tema d'utilitzar també aquestes mocions i l'exigència que tenim com a grups parlamentaris, i també aquells que estem a l'oposició, d'activar el màxim possible el Departament d'Igualtat i Feminisme perquè aquest lideratge polític que ha de tenir en la transversalització de la perspectiva de gènere a tots els departaments sigui el més fort possible.

Perquè nosaltres sabem –i aquelles que hem treballat en temes també d'igualtat i perspectiva feminista ho sabem– que moltes vegades costa molt. Costa molt, a vegades, coses que..., les inèrcies dels mateixos departaments o de les maneres que s'han fet les polítiques o segons quins comentaris i segons quines crítiques, també, des de determinats grups polítics, fan gairebé ridiculitzar aquesta transversalització. Nosaltres apostem fortament per la transversalització i creiem que el seu departament, consellera, ha de tenir tots els recursos, tota la força i tot el suport polític necessari del Parlament, però també del seu Govern, per liderar aquesta transversalització, que és la que, a més a més, justifica que tinguem aquest departament que nosaltres defensem que l'hem de tenir i que ha de ser un departament que ja es quedi com a estructura del Govern per a sempre.

Vull centrar-me en alguns dels temes concrets. La moció és una moció àmplia i algunes qüestions que recull, com la presentació de l'informe de violències institucionals... Dilluns l'OVIM va tornar a presentar el segon any, consellera. Jo no sé si hi van poder assistir o han pogut veure l'informe, però és dramàtic el que denuncien de com afecta, aquesta violència institucional masclista, a nens, nenes i adolescents, que és, una mica, la temàtica d'aquest any. Hem d'agrair que les entitats que formen part de l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes facin aquesta feina, però hem d'anar més enllà i és una feina que s'ha d'entomar des del Govern, perquè, si no, no tindrem tampoc aquesta fortalesa política per aconseguir que, des

del Departament de Justícia o des del Departament d'Interior o des del Departament de Drets Socials, s'entomi el què s'està dient en aquests informes.

No pot ser que des de la DGAIA i des de determinats llocs es continuï provocant desemparament dels menors. No pot ser que, com denuncia l'informe, hi hagi biaixos racistes a l'hora de retirades de custòdies de menors. No pot ser. I això es denuncia molt claríssimament en aquest informe. No pot ser que jutges, jutgesses, advocats d'ofici no escoltin els menors. I no pot ser, com vam veure la setmana passada i n'hem fet denúncies, que es segueixi aplicant la mal anomenada i no científica «síndrome d'alienació parental» a l'hora de retirar custòdies a mares que denuncien que els seus fills estan patint abusos, sense escoltar els fills i les filles. I no pot ser que no s'acompleixi la reforma que vam fer del Codi civil per la qual els pares que tenen una denúncia per agressió no poden tenir la custòdia ni el règim de visites dels seus fills i les seves filles. I això és responsabilitat també del seu Govern.

Però, consellera, tampoc pot ser, i és un altre dels temes que hem de posar sobre la taula amb força, que les treballadores de la cartera de serveis del Departament d'Igualtat i Feminisme, que les professionals que posen el cos i que estan a la primera línia en l'atenció a aquestes víctimes no tinguin unes condicions dignes de treball. I això passa, evidentment, per actualitzar els preus de la cartera, com a mínim aquest cinc per cent que ja està fent el Departament de Drets Socials, considerant que és absolutament insuficient i que com a mínim ha de ser del dotze per cent. I que aquesta actualització, evidentment, s'ha de fer actualitzant costos. I s'ha de fer, evidentment, garantint que aquest augment anirà a millorar les condicions de treball de totes aquelles persones que, hi insisteixo, estan en la primera línia, estan fent sovint una feina que s'hauria de fer des de les administracions públiques i no es fa, o les subvencions.

Jo crec que és evident que hi ha un problema ara mateix acumulat de molts anys en la gestió de les subvencions al departament i que s'ha de posar totes les prioritats en posar-ho per davant, perquè això també precaritza moltes persones que es dediquen a aquests temes.

I ja per acabar, sí que vull... Hem arribat a un acord en el tema del pla d'acció d'educació sexoafectiva: que es reculli tot el que s'ha fet fins ara, tota la tasca que ja han fet les entitats fins ara, tot el que era el Coeduca't en el seu moment i que, a més a més, no s'ha acabat de desenvolupar prou. Però també és important, consellera, que reforcem la figura del coordinador de convivència i benestar a les escoles. Si tenim aquesta figura, que es va crear la passada legislatura, que hauria de ser la garant de que s'apliqui aquest pla, la garant de que es treballi per generar aquest ambient de respecte entre els estudiants, aquest respecte dels estudiants cap als professors, aquesta resolució de conflictes, no pot ser que no tinguin hores suficients, consellera. No sé si han de ser cinc hores a la setmana, com demanem a la moció, si ha de ser un *pack* d'hores al mes. Han de ser hores suficients perquè s'hi puguin dedicar i a les quals no hagin de fer docència.

I ja acabo, president. Consellera, nosaltres considerem que el que necessiten els instituts de Catalunya és més coordinadors de convivència i benestar i menys Mossos. Potser si aquestes persones poguessin fer la seva feina, encara tindríem menys centres dels que ja hi han, perquè n'hi ha quatre que s'han donat de baixa, que demanarien que hi hagin Mossos a les seves aules.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i, en primer terme, per defensar-les en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Bé; gràcies, president. Consellera... Catalunya té el deure de consolidar les eines que garanteixin drets i protegeixin les dones. Aquesta és una fita que exigeix recur-

sos, entesa entre institucions i una determinació política total. Des de Junts per Catalunya, estem convençuts que l'èxit d'aquests objectius depèn de l'estabilitat i el rigor amb què es dissenyin. I és precisament amb aquest criteri, aquest criteri de rigor i de voluntat d'eficàcia, que hem presentat diverses esmenes que busquen reforçar el text i dotar-lo de més solidesa.

En primer lloc, plantegem reforçar la transversalitat del feminisme. Volem que sigui una responsabilitat compartida de tot el Govern. Aquesta ha de ser una política de país, amb visibilitat a cada àrea i a cada acord.

En segon lloc, introduïm també criteris de rigor econòmic i de bona administració. Qualsevol millora dels serveis ha d'anar acompanyada d'una previsió de despesa clara i també d'uns sistemes de control que garanteixin la seva viabilitat, i d'aquesta manera assegurem que aquesta ajuda arribi a les dones i també que perduri al llarg dels anys.

Alhora, introduïm esmenes per reforçar la seguretat jurídica. Volem conceptes clars que aportin certesa en un àmbit tan delicat, perquè la qualitat de les nostres lleis creiem que és la millor protecció per a les dones.

Una altra esmena pretenia substituir l'increment lineal d'aquest cinc per cent per un mecanisme més rigorós i ajustat a la realitat del sector. Concretament, plantejàvem revisar i actualitzar aquests preus de la cartera de serveis d'acord amb els costos reals, mitjançant un sistema objectiu d'indexació periòdica basat en uns criteris, en uns indicadors econòmics i sectorials. Malauradament, aquesta proposta no ha estat acceptada.

En general, diputada Segovia, el que plantegem és un enfocament de feminisme pragmàtic i eficaç, ambiciós en els propòsits i impecable en la seva aplicació, compromès amb els drets i també amb la bona praxi institucional.

Les transaccions, com vostè ha dit, amb el Grup dels Comuns, amb el seu grup, i també amb el Partit Socialista, creiem que milloren de forma molt visible aquesta moció. Un exemple clar el tenim amb el punt aquest sobre la necessitat d'assegurar l'accés efectiu i equitatiu a la interrupció voluntària de l'embaràs a tots els hospitals públics i concertats del Siscat, garantint l'elecció del mètode per part de la dona un cop escoltat el criteri mèdic.

Per al nostre grup era molt important introduir aquest matís, perquè entenem que la voluntat de la dona ha de ser sempre prioritària, això ho tenim clar, però també aquesta decisió sobre el mètode no la podem desvincular mai del criteri facultatiu, especialment en tots aquells casos que hi pot haver un risc per a la salut.

Per tant, cal garantir aquest equilibri entre el respecte a la decisió de la dona i la responsabilitat mèdica, assegurant que les opcions siguin sempre coherents des del punt de vista clínic. I, en aquest sentit, jo agraeixo de tot cor les aportacions que ens ha fet el diputat, el nostre company diputat Fàbrega, perquè han estat claus per poder perfilar aquesta esmena, que finalment ha sigut una transacció, que l'hi agraeixo, i reforçar-ne així el seu rigor.

I acabo la meva intervenció amb un agraïment molt especial a la diputada Segovia, perquè valorem molt la proposta, però sobretot aquesta predisposició que ha tingut en tot moment per al diàleg.

I també permeti'm adreçar unes paraules molt especials per a la nostra companya, la diputada Laura Martínez, que avui no ens pot acompanyar, perquè la seva implicació, el seu rigor i la seva sensibilitat han estat determinants en l'elaboració de les esmenes que avui hem defensat. Des d'aquí li volem fer arribar tot el nostre escalf i desitjar-li una ràpida recuperació.

I gràcies també, Ennatu, per tot el teu suport en aquesta moció.

Per tot això, doncs, només em resta dir que des de Junts donarem suport a la totalitat d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera. Diputats, diputades... Començo sumant-me a les paraules d'escalf cap a la diputada Martínez, que, com deia, avui no ens pot acompanyar en aquest Ple, i desitjar-li la màxima recuperació al més aviat, i esperem tenir-la aviat aquí de nou al Ple.

Bé, doncs, si hi ha una idea que crec que hauria d'ordenar aquest debat és que les polítiques feministes –ho deia també la diputada Segovia– no són un complement de l'acció de govern, sinó una condició perquè aquesta acció sigui realment democràtica i efectiva. I això pren encara més sentit si mirem el moment en el que ens trobem actualment, no?, perquè les dades ens indiquen encara que les violències masclistes no desapareixen, sinó que es transformen: augmenten les agressions sexuals, especialment entre els menors, creixen les violències digitals i es consoliden dinàmiques que afecten també les relacions entre els joves. I mentrestant, aquest 2026, malauradament, ja hem hagut de lamentar un nou feminicidi aquí a Catalunya.

Aquest context ens obliga a fer una doble visió, una doble reflexió sobre la realitat que tenim al davant, però també com hi responem políticament. Perquè, ja ho sabem, no totes les respostes són iguals. Hi ha qui opta per simplificar el problema, per desplaçar la responsabilitat cap a certs col·lectius o per construir relats que no s'aguanten sobre cap tipus d'evidència. Però la violència masclista no és un fenomen conjuntural ni atribuïble a factors externs; és estructural i només es pot combatre amb polítiques públiques sostingudes amb recursos i amb una direcció política clara.

És des d'aquesta mirada que abordem la moció que avui ens presenta el Grup Parlamentari dels Comuns. Una moció que, en termes generals, comparteix un objectiu que també és el del Govern: avançar cap a l'erradicació de les violències masclistes i cap a una societat més justa, cohesionada i garant de drets. I per això donarem suport pràcticament a la totalitat del seu text.

Ara bé, però fer-ho també implica, doncs, situar bé el debat, per exemple, sobre les violències masclistes. Aquí hi ha un consens bastant evident en la necessitat d'avançar en aquest pacte català contra les violències masclistes. I és important posar en valor la feina feta fins ara –un procés participatiu ampli, amb desenes d'actors implicats, centenars de mesures treballades–, que ens està permetent construir un instrument sòlid amb mirada territorial i interseccional.

El repte que tenim ara és culminar aquest procés, consellera, i garantir que es tradueixi en polítiques públiques efectives, amb recursos, objectius clars i mecanismes d'avaluació. També en l'àmbit de les violències institucionals; és rellevant també el que s'està fent. No partim de zero, ja s'han iniciat els treballs per disposar d'un diagnòstic rigorós que permeti identificar les mancances, millorar procediments i avançar en la garantia de drets. Perquè reconèixer aquestes violències no debilita el sistema, com alguns ens volen fer creure, sinó que el fa més just i més eficaç.

Ara bé, si hi ha un àmbit on aquest debat baixa a terra és en les condicions materials. La xarxa de serveis d'atenció i les entitats feministes són una peça clau i fa temps que alerten d'algunes tensions: increment de costos, precarietat laboral i dificultats de sostenibilitat. En aquest sentit, és positiu que plantegin mesures com l'actualització de preus, l'avenç cap a l'equiparació salarial o la definició dels escandalls de costos que s'ajustin a la realitat.

Però també és important entendre que aquests processos no són immediats; requereixen negociació, requereixen rigor i una planificació que permeti fer-los sostenibles en el temps. El mateix passa amb la gestió de les subvencions. És evident que hi han hagut dificultats, que hi han dificultats, i això no ho neguem. Però també és

cert que ja s'estan impulsant mesures concretes, com el reforç dels equips, la formació especialitzada i una diagnosi integral del sistema per corregir les disfuncions i millorar-ne l'eficiència.

En l'àmbit de la prevenció, el repte és encara més profund. Estem veient com determinats discursos i continguts, especialment en els entorns digitals, estan influint de manera especial en les relacions entre els joves, i això obliga a reforçar l'educació afectivosexual amb eines actualitzades, amb rigor pedagògic i amb capacitat real d'implementació als centres.

En aquest debat..., hem tingut diversos debats amb la diputada, però estem orgullosos del text al que al final donarem suport, com vostè deia abans.

Tenia altres qüestions que no tindré temps, però sí que m'agradaria acabar amb una petita reflexió. El risc per als drets d'avui no sempre es presenta de manera explícita. Sovint es construeix a través de la simplificació, del soroll o de la deslegitimació progressiva de les polítiques públiques *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, president. I, davant d'això, la resposta no pot ser mai ni la inèrcia ni el gest. Ha de ser la política útil, la que construeix, la que sosté i la que transforma.

Aquesta és la responsabilitat que tenim. I en aquest camí, el que seguirem, és on sempre, diputada Segovia, a nosaltres ens hi trobarà.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes es puguin posicionar. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Avui debatem aquesta moció presentada per la diputada Susanna Segovia, de Comuns, però, si m'ho permeten, avui tenim aquesta preocupació per la intercepció de part de la flotilla, de la Global Sumud Flotilla. Per tant, des d'aquí... *(Remor de veus.)* Una mica de respecte no vindria malament. *(Pausa.)* Gràcies. Llavors, des d'aquí, tot el suport a aquests activistes que han estat interceptats i que ara mateix estan segrestats per part de l'Estat d'Israel, que l'únic que volien era lluitar contra un genocidi, denunciar aquest genocidi que pateix el poble de Palestina i portar-hi ajuda humanitària.

I ara, entrant en el fons de la qüestió, nosaltres ja saben que votarem a favor de tota aquesta moció. I sí que trobem que en alguns aspectes hi ha una manca de lideratge, consellera, per part del departament pel que fa al tema de violències masclistes –ja saben que ho hem comentat en moltes ocasions. De fet, el dilluns, com deia la diputada Segovia, l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes va presentar el seu nou informe, i veiem que d'aquestes queixes... Aquesta revictimització que pateixen moltes dones i els seus fills i filles es fan precisament en l'àmbit judicial. Jo crec que és sobradament coneguda la meva defensa d'aquestes dones i quants cops he denunciat aquesta violència institucional que pateixen moltes dones per part dels jutjats, per part de l'Administració de justícia, quan fan el pas d'interposar una denúncia.

De fet, el propi informe reconeix que més del seixanta per cent d'aquestes queixes, d'aquesta revictimització, d'aquestes violències institucionals, es donen precisament en l'àmbit judicial. Que trobem que a Catalunya és el territori on es deneguen més ordres de protecció; de fet, se'n deneguen més de les que s'atorguen. Ja sabeu el cas de la magistrada de Barcelona fins fa un any, la magistrada Verdejo, que només atorgava el disset per cent d'ordres de protecció, deixant totalment desemparades aquestes víctimes, que, a més de patir aquesta situació de violències masclistes, un cop feien el pas sortien pitjor del jutjat del que hi havien entrat.

Per això, consellera, jo li vaig demanar, i l'hi torno a reiterar, una coordinació total amb els departaments, especialment de Justícia i d'Interior, per protegir aquestes dones. Que no només es faci amb l'òptica del Departament d'Igualtat i Feminisme, sinó que ha de ser una feina transversal, si el que volem de veritat és estar al costat de totes aquestes dones, que crec que és la via que hem de fer.

De fet, Catalunya reconeix aquesta violència institucional, però no així l'ordenament jurídic espanyol, Espanya encara no. De fet, Esquerra Republicana ho va proposar quan es debatia darrerament el *pacto de estado*. No va ser aprovat. Per tant, des d'aquí les nostres companyes al Congreso han presentat una PNL per tal de regular també a l'ordenament jurídic espanyol aquesta violència institucional masclista que reben moltes de les víctimes.

I la següent part d'aquesta moció, que parla de drets sexuals i reproductius, que va dels punts 7 i 13 d'aquesta moció..., crec que és molt important que tots els grups que defensem aquests drets anem plegades al costat d'aquestes entitats que hi treballen cada dia. De fet, fa unes setmanes algunes diputades d'aquest Parlament vam poder anar a Brussel·les, al Parlament Europeu, precisament de la mà d'aquestes associacions, per posar al centre els drets sexuals i reproductius.

I és molt important, perquè no avançar en aquesta direcció és retrocedir. En aquest context global, en aquest context que també està succeint a la Unió Europea, on s'estan negant les violències masclistes, on s'estan negant els drets sexuals i reproductius, on hi ha aquesta extrema dreta que ens nega els nostres drets, crec que hem d'anar plegades.

Per tant, al departament el que li demanem és que no només els defensi, sinó que continuï avançant en aquests drets, que faci aquest desplegament d'aquesta estratègia, perquè, com deia, no avançar és retrocedir, i no ens ho podem permetre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores i senyors diputats... Primer de tot, i de manera molt breu, enviar en nom del meu grup parlamentari un missatge d'ànim i també desitjar-li una ràpida recuperació a la diputada Martínez.

Bé, jo, senyora Segovia, revisava la seva interpel·lació –haig de dir que vaig escoltar-la amb atenció–, i va haver-hi un moment que em va semblar que podíem estar d'acord, quan vostè parlava del Consell Assessor Feminista i de la utilitat o no –el «no» el poso jo– d'aquest òrgan. Això sí, la coincidència he de dir-li que va durar poc, perquè de tota la resta de la interpel·lació i de la moció no en podem discrepar més.

Si comencem pel Consell Assessor Feminista, com a mínim és curiós que el Govern, que presumeix de ser el més progressista i feminista de la història –*los del «soy feminista porque soy socialista»*, del qual haig de recordar-li que vostès formen part–, necessiti assessorament per implementar polítiques a favor de la dona. Jo els hi asseguro que afegir a l'estructura que ja existeix, d'observatoris, pactes, acords, plans, plans integrals, plans estratègics, protocols –com a mínim parlem de quinze ens–, no serveix de res. Perquè el seu únic objectiu és molta ideologia, poc pragmatisme i, per descomptat, polítiques útils, cap ni una.

Vostès volen polítiques transversals? Comencin: educació de zero a tres anys gratuïta; mesures de conciliació real de la vida laboral, personal i familiar. Facin que funcioni la llei de la dependència, o les ajudes a les famílies que es van aprovar en aquest Parlament amb una moció que jo mateixa vaig presentar, no? I això sí que és transversalitat i mesures reals i efectives. Però, clar, falta lo més important, que és la

voluntat política, i la política de l'actual Govern és allò tan català de «qui dia passa, any empeny».

Vostès ens parlen d'aprovar un pacte català contra les violències masclistes. Bé, he de dir-li que, com a membre del partit, el Partit Popular, que va impulsar i aprovar el primer pacte d'estat contra la violència de gènere, lo primer que cal fer és no aprovar lleis lesives per a les dones que beneficien agressors sexuals condemnats. Perquè la realitat, malauradament, és molt crua: les agressions sexuals no paren d'augmentar i les agressions grupals, les violacions grupals, també. Des de l'any 2019 fins al 2024 s'han incrementat un cinquanta per cent.

Vostès no han aprovat cap llei que suposi un benefici per a les dones, per molt que es disfressin de progressistes i feministes. I els hi posaré un altre exemple: la llei trans, o la llei LGTBI catalana, que imposa la ideologia trans, que esborra les dones, i que fins i tot volen imposar en campanyes institucionals com la campanya «La meva piscina», que, per cert, paguem entre tots.

També ens parlen de reforçar el rol polític del Departament d'Igualtat i Feminisme. Jo els hi dic com poden fer-ho. Comencin per no posar-se de perfil i fer veure que no passa res i abordin ja d'una vegada la prohibició del burca i el nicab, perquè la prohibició en aquest cas és llibertat. Desterrin dels carrers de Catalunya aquest costum aliè a la societat occidental. Exigeixin sense complexos el respecte als valors constitucionals i als nostres costums, entre ells, el respecte a la igualtat entre homes i dones. Les dones a Espanya no anem tapades de cap a peus com si estiguéssim en una presó. Atempta contra la dignitat de les dones i no hi pot haver cap argument que ho justifiqui. Siguin valents i valentes i veuran com es reforça el rol polític del Departament d'Igualtat i Feminisme.

Un altre capítol és el de la referència a l'educació sexual. Ningú pot ni ha d'imposar un programa educatiu sense el consens dels pares, perquè seria anar en contra de la llibertat i la dignitat de les famílies. Imposar, que és lo que fan vostès, significa fer un adoctrinament des de les institucions, una cosa sens dubte inacceptable en una democràcia.

I ara sí que passo a l'última part de la meva intervenció perquè no tinc temps d'entrar a res més, que és el clàssic de l'esquerra i ara també de Junts, que li ha bastit, senyora diputada, la moció –he de dir-l'hi–, que és l'obsessió a intervenir des del poder polític la consciència, el pensament polític i les actuacions de tothom. Si poguessin, es convertirien en una mena de policia de la moral de lo políticament correcte.

Vostès ens parlen dels discursos d'odi i d'atacs? Fem-ho, parlem-ne. Quan el diputat Pau Ferran posa una carpa del Partit Popular a Vic i l'ataquen, aquesta carpa és atacada, per vostès és un atac i un discurs d'odi o no, és llibertat d'expressió i d'opinió i..., *pasábamos por allí y fuimos a saludarlos*? *(Alguns aplaudiments.)* O quan els radicals ataquen una carpa del Grup Municipal del Partit Popular a la ciutat de Barcelona perquè volem els ocupes fora de Catalunya i de Barcelona, com qualifiquen aquests atacs? Digui-m'ho.

I acabo ja, senyor president, amb l'últim exemple. On estan vostès, què tenen a dir quan altres partits que tenen grups parlamentaris, com són VOX o Aliança Catalana, grups escollits democràticament, com tots els que estem asseguts aquí en aquest plenari, són atacats i una diputada és agredida? Els he de recordar que tots hem estat escollits de la mateixa manera, que ens han escollit els catalans? Miri, l'esquerra, com sempre, amb la doble vara de mesurar.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Trece puntos. Trece puntos que son una auténtica bazofia. La realidad es que, oye, redactar tres páginas y no incluir ni una sola propuesta que contribuya mínimamente a resolver alguno de los problemas reales de los catalanes tiene mérito. Porque seguramente lo que ustedes han hecho es..., parece que hayan cogido las publicaciones del SEPC, de la OJS, de Arran y de otras asociaciones seudoterroristas, las hayan metido en una batidora y han dicho: «Ole, ya tenemos moción, vamos a presentarla.»

Es que, claro, hablan de subvenciones, hablan del aborto, de violencia machista, de educación sexual, de ultraderecha, de antigénero, bla, bla, bla. Es que es todo paja –todo paja. Pero es que no hay ni una sola propuesta que sea útil para mejorar la vida de los catalanes. Ni una, ni una sola.

Pero vayamos al primer punto. Piden reforzar el liderazgo –rol– del Departamento de Igualdad y Feminismo. Pero, claro, yo les pregunto: ¿qué es lo que quieren reforzar? ¿Qué es lo que quieren reforzar?, si mientras ustedes refuerzan este *departament* las agresiones sexuales con penetración se han disparado un 342 por ciento en tan solo siete años. *(Alguns aplaudiments.)* ¿Qué es lo que ustedes quieren reforzar?, si mientras ustedes refuerzan este *departament* el Hospital Clínic el otro día decía que ya atendía a una mujer violada en grupo a la semana. Es decir, ¿qué carajo es lo que quieren reforzar? ¿Qué es lo que quieren reforzar? Porque es que la realidad es que durante todos estos años lo único que se han dedicado a reforzar han sido sus sueldos y sus cargos. *(Alguns aplaudiments.)*

Y les diré una cosa –les diré una cosa–: si alguna cosa útil quieren hacer por la sociedad catalana, sinceramente sería suprimir de una vez por todas este *departament*, el *departament* por excelencia de inutilidades varias. Harían un favor a todos los catalanes, la verdad.

Pero, bueno, no contentos con esto, vamos a los puntos 6 y 7, porque piden poner fin al colapso de las subvenciones en..., o sea, que sufre el Departament de Igualdad y Feminismo. Pero, claro, yo es que me pregunto: ¿de qué colapso hablan? O sea, ¿en qué mundo viven ustedes? Porque, claro, para ustedes no es suficiente que en nombre de la ideología de género se gasten medio millón de euros del dinero de todos los catalanes en el proyecto «Dones empoderades» en Mozambique mientras uno de cada cuatro catalanes no llega a final de mes.

Parece que tampoco les basta con gastar otro millón de euros en la *lluita per la justícia de gènere a l'Equador* mientras el treinta y cuatro por ciento de los niños y adolescentes viven en riesgo de pobreza o exclusión social. ¿Eso es lo que tienen que ofrecer a los catalanes? ¿Eso es lo que tienen que ofrecer a los trabajadores, a los que mañana, día 1 de mayo, irán con pancartita y sus serviles sindicatos, cuando la realidad es que son ustedes quienes asfixian a esos currantes? *(Alguns aplaudiments.)* A esos currantes que se las ven y se las desean día tras día para intentar llegar a fin de mes mientras soportan una carga fiscal desorbitada.

Y total, ¿para qué? ¿Para que vayan a los servicios públicos?, ¿para que vaya su dinero a los servicios públicos? No, para que se vaya a Mozambique y para que se vaya a Ecuador. Total, porque aquí, como nos sobra el dinero, pues, se lo enviamos a otros países. Es surrealista. Y eso, señores abanderados de los derechos humanos y de la solidaridad, es inhumano, insolidario y profundamente injusto para todos los catalanes.

Pero sigamos. Vamos. Punto 8, otro de sus grandes delirios, la educación sexual y afectiva, para la que en este caso piden un plan integral basado en los derechos sexuales y reproductivos, y –ojo, cuidado– adaptado a las necesidades de la sociedad actual. ¿A qué sociedad se refieren? ¿A la que ustedes han importado, donde hay individuos con culturas que denigran sistemáticamente a la mujer? Claro, supongo que su pretendida adaptación debe consistir en enseñar a las niñas a ir tapadas hasta los hasta los tobillos, o, por ejemplo, ya que estamos, taparse enteras con el burka, *ves a*

saber. No, claro, eso sí, en nombre de la multiculturalidad, ¿eh?, que queda más bonito. Eso sí que es feminismo del bueno, señores de Comuns *(alguns aplaudiments)*, decir que defienden a las mujeres pero sin pasarse, no vaya a ser que molesten a sus actuales votantes.

Ahora bien, llegamos al último punto de la moción, el 13. Esa es la clave, porque realmente te das cuenta..., y revela el verdadero objetivo de esta moción, que no se trata de defender a las mujeres, por si alguien no se ha enterado, sino que se trata de justificar y aumentar el señalamiento, la censura y la persecución al disidente. Lo único que hacen es buscar excusas para seguir llamando «discurso de odio» al del que no piense como ustedes o seguir tildando de «ultra extremo peligroso» a quienes no se someten a su relato. Eso es a lo único a lo que aspiran los señores de Comuns, los adalides de la superioridad moral, los que dicen «sí, extendemos nuestra red clientelar» por un lado y «desmantelamos todo obstáculo» por el otro. Eso es a lo único a lo que ustedes se dedican.

Pero, miren, y ya acabo, porque realmente quiero acabar con algo positivo, porque esta moción sí que tiene algo positivo, sí que tiene algo bueno, y es que precisamente les retrata. Digamos que evidencia que van a la deriva, que van dando palos de ciego. Y, sobre todo, confirma aquello de que a todo cerdo le llega su San Martín, porque precisamente el suyo parece que está al caer.

Muchas gracias.

El president

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Ai, m'està comptant el temps, ja... *(Pausa.)* D'acord. Doncs ja ho tenim aquí. Davant d'aquesta ofensiva de l'extrema dreta, ho diem molt clar: el feminisme només pot ser antifeixista i combatiu. I avui defensar el dret de les dones vol dir plantar cara al feixisme que tenim aquí davant i sense excuses. *(Alguns aplaudiments.)* És insostenible.

Aquesta moció el que fa és abordar qüestions centrals: la lluita contra violències masclistes, el reforç dels serveis d'atenció, el finançament de les entitats feministes. En definitiva, drets, condicions materials i quin model de societat volem construir.

Hi ha tres àmbits sobre els que ens volem aturar, perquè precisament són els que vostès més combaten. Comencem per l'educació sexual i la coeducació. L'extrema dreta hi posa el centre, l'hi ha posat aquí ara mateix, perquè sap que és una eina poderosa. L'educació sexual dona eines per entendre el consentiment, la diversitat, les relacions lliures, i això trenca amb els seus marcs basats en el control, en la jerarquia i en la por. I per això la combaten, perquè una joventut informada és una joventut més lliure, més crítica i menys manipulable. I precisament per això l'hem de reforçar, com una garantia, perquè educar en drets és prevenir violències, perquè educar en igualtat és construir relacions sanes i perquè educar en pensament crític és la millor eina contra aquests discursos d'odi. Això vol dir assegurar que arribi a tots els centres, amb recursos, amb formació, amb suport real als equips educatius. Vol dir no cedir davant aquestes pressions reaccionàries i vol dir entendre que educar no és adoctrinar, sinó que és protegir.

Sobre els drets sexuals i reproductius. Aquí el conflicte encara és més evident: l'extrema dreta vol controlar el cos de les dones, vol limitar el dret a decidir, estigmatitzar-lo, convertir-lo en un camp de batalla ideològic. Per això ataca l'avortament i per això qüestiona els drets sexuals. Per això intenta fer retrocedir drets que han costat dècades de lluita. Davant d'això, la resposta ha de ser clara. Els drets no només són declaracions, han de ser exercibles, i això vol dir garantir el dret efectiu arreu del territori i en condicions d'igualtat. Perquè si una dona no pot accedir a aquest

dret, aquest dret no existeix. I això no és només una qüestió individual; és una qüestió de justícia social, d'igualtat i de dignitat.

I tercer: la protecció de les defensores i del moviment feminista. L'extrema dreta no només discuteix idees, el que fa és assenyalar, intimidar, atacar. I ho fa perquè el feminisme és avui un dels principals motors de transformació social. El feminisme posa sobre la taula les desigualtats estructurals, organitza, construeix xarxa i disputa el poder, i això els incomoda. Per això cal reforçar la protecció de les activistes, garantir espais segurs, assegurar que puguin desenvolupar la seva tasca sense violències ni amenaces. Perquè quan s'ataca el moviment feminista no s'ataca només una persona, el que es fa és intentar debilitar la capacitat col·lectiva de defensar drets.

L'extrema dreta no ataca aquests àmbits per casualitat, els ataca perquè sap que aquí es construeix una societat més lliure, més igualitària i més crítica; una societat que no es deixa governar amb por, una societat que no accepta les desigualtats com a inevitables, una societat que s'organitza. I per això és tan important reforçar aquests drets, perquè són garantia de llibertat, de dignitat i de justícia social.

El feminisme ha estat i és un dels grans bastions de la defensa i ampliació de drets. Ho ha estat en moments difícils i ho continua sent avui davant d'aquesta ofensiva reaccionària global. També és una eina imprescindible per entendre les desigualtats en clau estructural, per vincular drets socials, econòmics i nacionals, i per posar la vida al centre. Per això la lluita feminista no és només una lluita sectorial; és una lluita democràtica, antifeixista i també anticapitalista.

I és responsabilitat de les institucions estar a l'alçada, però sobretot des dels moviments, des de la societat organitzada des de baix..., és des d'aquí, que històricament s'han conquerit aquests drets, des d'on els continuaran defensant.

Per això, gràcies per aquesta moció, de la que votarem tots els punts a favor.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El relat extremista i bel·ligerant contra el que anomenen «patriarcat europeu», que tan hàbilment imposen a l'hemicicle i als mitjans de comunicació, no s'adiu amb la realitat que el conjunt de mortals percebem en els nostres cercles familiars, entorns laborals, barris, viles i ciutats. I xoca de ple amb el silenci que hi ha a la bancada esquerra quan surt a debat l'avenç de costums misògins, arcaics i retrògrads importats del tercer món; llavors ni piu, tu.

Per vostès el feminisme no és la lluita de les dones per abastar la plena igualtat, sinó una eina ideològica extrema i excloent que els permet assenyalar a tothom que es desvia, ni que sigui mig pam, de la narrativa oficial. I la narrativa oficial, com tots sabem, no inclou ni una paraula de la mutilació genital, dels matrimonis forçats, de la violència per causes d'honor o de l'augment sostingut de les agressions sexuals comeses per persones d'origen estranger que consideren que si no t'emboliques el cap amb un parrac ets una meuca que mereix càstigs i vexacions.

Polítiques feministes sense eixir mai de la zona de confort. És fàcil dir barbaritats contra l'home occidental, que no s'hi torna, però Déu nos en guard d'assenyalar els musulmans, eh?, això ja són figues d'un altre paner. Des de la covardia, sadollats de paternalisme i ambigüitat, com volen defensar els drets i llibertats de ningú?

Diguem-ho clar i català: la conselleria d'Igualtat i Feminisme, dotada amb 135 milions d'euros, no és més que una guingueta per col·locar afins i un jutjat encobert per emetre sancions arbitràries de 10.001 euros contra la batllessa de Ripoll. Un despropòsit absolut, igual que la moció que avui ens presenten. On s'és vist? Com es pot presentar una moció que parli de polítiques feministes i no anomenar ni un sol cop la paraula «immigració», quan la immigració té un paper fonamental en l'auge de la misogínia i de la violència contra les dones?

Dels 355 condemnats per agressió sexual el 2024, un seixanta-cinc per cent eren estrangers, i en serien molts més si no anessin pregonant regularitzacions massives i regalant DNIs per falsejar estadístiques. Nenes obligades a cobrir-se amb vel, a tapar-se fins als turmells, a no participar de les classes de natació, a comprometre's nupcialment amb cosins o oncles per no sé quins preceptes religiosos de fa 1.400 anys, i vostès, aquí, dient-nos que regalar nines a les filles per Nadal és micromasclisme. Es pot ser més cínic? Es pot ser més hipòcrita?

La conselleria d'Igualtat i Feminisme té cinc direccions generals, una subdirecció específica per als homes, tres organismes adscrits, un observatori, tots –tots– excàrrecs dels seus partits, tots amb sous oficials d'entre vuit mil i deu mil euros mensuals. Això no és una conselleria, això és una menjadora com una casa de pagès.

I vostès no són feministes. Un autèntic feminista no abocaria el seu poble al xoc cultural ni a la barbàrie que ara ens amenaça; un autèntic feminista no obriria de bat a bat les portes del país a cultures incompatibles amb els drets i llibertats de les dones. L'islam és incompatible amb Catalunya i, per extensió, amb Occident. No hi ha cap moció ni multa al món capaç de rebatre aquesta obvietat.

La vicepresidenta primera

Voldria fer avinent, després d'aquesta intervenció, el codi de conducta del Parlament de Catalunya, en el seu article 7.2, que diu: «Els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans i una actitud escrupolosa i exemplar amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també un sistema de relació fonamentat en la interacció constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió.»

I ara és el torn, per pronunciar-se sobre les esmenes, de la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Jo vull començar de nou agraint les esmenes presentades, també enviant una abraçada a la diputada Laura Martínez, que la trobem a faltar també molt a les ponències en les que estem treballant, entre elles, la reforma de la llei de violència masclista, justament.

En la primera part de la intervenció no he parlat dels darrers punts, que són els de com protegir les defensores de drets humans i de drets sexuals i reproductius en aquest país, perquè sabia que els arguments per justificar aquests punts me'ls donarien les intervencions de la dreta i la ultradreta d'aquest Parlament: Partit Popular, Aliança Catalana i VOX –*tanto monta, monta tanto.*

Justament per això hem presentat aquests punts, perquè aquells que es queixen i es victimitzen perquè pateixen algunes crítiques en una carpa de Sant Jordi després callen, quan els seus sicaris estan a les portes de les clíniques on es fan avortaments perseguint i atacant les dones *(alguns aplaudiments)* que hi van a avortar; perquè callen quan una dona trans pateix una agressió per entrar al lavabo, callen en aquell moment; perquè callen quan no van als actes que recorden la Sonia Rescalvo. Callen. Perquè vostès es victimitzen per amagar que, en realitat, són els principals agressors i creadors de discursos d'odi.

Senyora Orriols, que vostè doni títols de feminisme fa riure, com a mínim. Vostè només pot donar títols de racista i de generar discursos d'odi per enfrontar la gent. *(Alguns aplaudiments.)* D'això en pot donar títols.

I, senyora Calvet –per acabar, i encara em sobrarà temps–, *a cada cerdo le llega su San Martín* i la vinculació amb les xarxes de finançament dels grups d'ultradreta. Li diré dues paraules: Viktor Orbán. Així és com li arriba al *cerdo* el Sant Martí. I li diré quatre paraules més: *antes cerdo que fascista*.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia. *(Veus de fons.)* Tot seguit... *(Pausa.)* Per què em demana la paraula?

Sergio Macián de Greef

Sí, señora vicepresidenta. Por el código de conducta, porque resulta que nos llaman la diputada Pilar Castillejo y la diputada Susanna Segovia «fascistas»...

La vicepresidenta primera

El codi de conducta no és un motiu pel qual es pugui demanar la paraula.

Sergio Macián de Greef

...y a la diputada Orriols la han llamado «racista».

La vicepresidenta primera

No és un motiu pel qual pugui demanar la paraula.

Sergio Macián de Greef

Lo digo para que llame usted al orden, por favor, a todos los diputados de esta cámara.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Tots els diputats d'aquesta cambra s'han pogut expressar lliurement, no s'ha interromput ningú. I, simplement, aquesta presidència ha llegit l'article 7.2, que ens hauríem d'aplicar tots plegats. Aquest article aplica a tots els diputats de la cambra. Per tant, el que els demano és que tots plegats respectin el codi de conducta que es va aprovar per unanimitat. I, per tant, aquest article apel·la a tothom. No s'ha interromput absolutament a ningú i tothom ha pogut expressar lliurement les seves opinions. Per tant, sentin-se tots plegats interpel·lats per l'article 7.2 del Parlament...

Bé, sí, està molt bé demanar la paraula i marxar. En tot cas, pot observar les gravacions, el portaveu de VOX, que ha demanat la paraula. Aquesta presidència ha expressat la seva opinió, i ha marxat de l'hemicicle. *(Remor de veus.)*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació

302-00239/15

Seguim –si us plau, diputats– amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació, en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula per un temps de cinc minuts el diputat José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Hi ha una imatge que tothom hem pogut veure alguna vegada en l'esport, que és un infant que entra al camp amb il·lusió, amb la samarreta del seu equip, amb ganes de jugar, de competir, de formar part d'un col·lectiu. I també hi ha una altra imatge que no hauríem de normalitzar mai, que és aquest mateix infant marxant del camp amb el cap cot, abatut perquè algú l'ha insultat pel seu origen, pel seu color de pell, pel seu accent, pel seu gènere, per la seva orientació sexual o simplement perquè algú ha confós la passió esportiva amb el dret a menysprear.

Aquesta és la raó de fons d'aquesta moció que portem avui com a continuïtat d'una interpel·lació que no era retòrica, que era necessària. I ho fem amb un objectiu molt clar: sumar, reforçar i avançar. Perquè quan parlem de discursos d'odi a l'esport

no parlem d'un fenomen anecdòtic, parlem d'un problema real, persistent i profund, que afecta la convivència, que desvirtua els valors de l'esport i que impacta de manera especialment preocupant en l'esport de base.

I, per això, el primer que fem és dir les coses pel seu nom. La violència i els discursos d'odi, siguin en forma de càntics racistes, insults xenòfobs, actituds masclistes o LGTBI-fòbiques o qualsevol expressió de menyspreu, no són tolerables. No ho són en cap àmbit, i encara menys en l'esport, que hauria de ser un espai d'educació, de respecte, de comunitat i de convivència.

Aquesta moció no maquilla la realitat; la reconeix i la denuncia. Però tampoc es queda només en la denúncia, va més enllà. El que plantegem és una resposta pública sostinguda, transversal i eficaç. No n'hi ha prou amb reaccionar davant dels casos mediàtics, no n'hi ha prou amb condemnes puntuals quan un insult arriba als titulars. Cal una estratègia continuada que integri prevenció, sensibilització, formació, coordinació institucional i implicació del conjunt del sistema esportiu.

I aquí volem ser justos: aquesta feina no comença avui, hi ha feina feta. Hi ha iniciatives impulsades des del Govern, des de les federacions, des dels consells esportius, des dels clubs i des de moltes entitats que treballen cada dia, sovint de manera discreta, perquè l'esport sigui un espai millor, i això s'ha de reconèixer. Però també hem de dir que no n'hi ha prou, perquè mentre hi hagi un nen o una nena que abandona l'esport perquè se sent insultat, mentre hi hagi un esportista humiliat pel seu origen o per la seva identitat, mentre hi hagi una grada que normalitza el menyspreu, tenim un problema que no podem donar per resolt.

Per això també és tan important treballar amb dades, amb dades rigoroses, amb informació contrastada, per combatre la desinformació i també per desmuntar els relats interessats que volen banalitzar o distorsionar la realitat. Sense dades no hi ha diagnòstic, i sense diagnòstic no hi ha polítiques eficaces.

A partir d'aquí, la moció proposa intensificar les polítiques de prevenció i abordatge. I aquesta és la paraula clau: «intensificar». Es tracta de reforçar, coordinar millor, donar més eines i més abast a allò que ja funciona, especialment en l'esport de base, perquè és allà on es formen els valors, on es construeixen les actituds, on podem prevenir abans d'haver de sancionar.

També posem el focus en la formació, i això és fonamental, perquè no podem exigir respostes adequades si no donem eines. Entrenadors, àrbitres, directius, famílies i esportistes han de saber detectar, intervenir, protegir i acompanyar, i això requereix formació, capacitació i suport.

I, finalment, parlem de compromís, compromís del conjunt del sistema esportiu amb els drets humans, amb l'antiracisme i amb la no-discriminació; compromís per adoptar bones pràctiques, per disposar de protocols clars, per garantir canals accessibles de denúncia, i compromís, sobretot, per posar sempre al centre la protecció de les persones afectades.

Perquè, al final, de què va la moció? Va de garantir que ningú se senti exclòs de l'esport pel que és, va de garantir que competir no signifiqui humiliar, va de garantir que animar no signifiqui insultar, va de garantir que la passió no es converteixi en odi, i va, en definitiva, de construir un model d'esport millor, més inclusiu, més segur i molt més digne.

Aquesta moció no busca confrontar, busca avançar. No busca assenyalar, busca implicar. No busca substituir el que ja s'està fent, busca reforçar-ho i donar-hi més recorregut. Per això demanem el suport de la cambra. Perquè contra l'odi no hi ha dreceres; hi ha feina, hi ha constància, hi ha educació, hi ha responsabilitat i hi ha, sobretot, una decisió col·lectiva: que en l'esport català no hi ha lloc per al racisme ni la discriminació ni la humiliació ni l'odi. Ni contra uns ni contra altres, contra ningú.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, el diputat Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, vicepresidenta. Conseller... El debat d'avui no sé si respon realment a una moció amb voluntat de millorar la convivència i els valors de l'esport o és més aviat una nova oda a la hipocresia marca de la casa del PSC.

Perquè..., comencem pel principi. Vostès parlen d'episodis que vulneren els valors de l'esport i que deterioren la convivència. I, miri, aquí hi coincidirem tots; tots creiem en els valors de l'esport, tots defensem el respecte, el joc net, la convivència..., només faltaria, però el problema no és el que diuen, sinó el que fan, o, més ben dit, el que no fan. Perquè nosaltres els hem presentat una esmena molt clara, i és condemnar els xiulets a l'himne d'Espanya quan es produeixen de manera reiterada en esdeveniments esportius quan hi participen equips catalans; una pràctica que, si vostès fossin coherents, també considerarien contrària als valors de l'esport, i, evidentment, no han acceptat la nostra esmena.

I jo els pregunto: per què?, per què no l'han acceptat? Quina és la diferència? Per què xiular l'himne d'un altre país, com pot ser el d'Egipte, els sembla intolerable, però xiular l'himne d'Espanya al nostre país els sembla perfectament acceptable i no és digne de condemna? *(Alguns aplaudiments.)* Quin criteri segueixen? Quin és el barem moral que utilitzen? Mirin, vostès apliquen una doble vara de mesurar que és escandalosa, hipocresia pura i dura, senyors del PSC.

I no acaba aquí: per què no han presentat mai cap moció quan en els esdeveniments esportius o en les manifestacions es canta allò de «boti, boti, boti, espanyol el qui no boti»? Això no és exclusió? Això no els sembla cap mena d'assenyalament? Això no és, segons els seus estàndards, discurs d'odi? O és que potser depèn de cap a qui va dirigit? I què passa quan als pavellons d'hoquei patins setmana rere setmana es crida allò d'«àrbitre espanyol»? Com si ser espanyol fos un insult. Això tampoc vulnera els valors de l'esport? Aquí tampoc hi veuen odi ni xenofòbia ni discriminació?

La veritat és que costa d'entendre. O potser no costa tant: simplement, vostès condemnen allò que els hi interessa condemnar. És una qüestió de coherència, senyors socialistes, i avui de coherència n'hi ha ben poca en aquesta moció i en els seus plantejaments.

Però, mirin, anirem una mica més enllà de l'àmbit esportiu, perquè vostès tenen tendència a veure odi a tot arreu, no sé si és amb hac o sense, però veuen odi a cada cantonada. Parlem de la violència política que es viu a Catalunya. Quina és la seva posició al respecte? Els hi sembla bé? Els incomoda? O simplement miren cap a una altra banda? Perquè jo els hi dic una cosa: no conec ni un sol cas recent de violència política protagonitzada per grups de dretes contra formacions d'esquerres. A cap de vostès els destrossen les carpes ni els agredeixen. *(Remor de veus.)* En canvi, d'agressions, intimidacions i actes violents protagonitzats per grups d'extrema esquerra contra partits polítics, alguns d'ells amb presència en aquest Parlament, com el meu, VOX o Aliança Catalana, ens ho trobem cada setmana. I vostès, davant de tot això, què fan? Absolutament res. Ni condemnes ni mocions ni declaracions solemnes; absolutament res, silenci absolut. Un silenci que els fa còmplices i que els desacredita totalment.

Perquè la violència no es pot condemnar només quan ens convé: o es condemna sempre, vingui d'on vingui, o no es condemna de veritat. I aquesta és la qüestió de fons: la seva condemna és selectiva, i quan la condemna és selectiva deixa de ser creïble.

Miri, els hi posaré un últim exemple, molt gràfic: imaginin-se vostès que apareguessin pels carrers pintades amb missatges com «puta Marroc», «puta Algèria».

Què farien vostès? Què dirien? Jo els hi dic: parlarien directament de l'extrema dreta, de la turba d'ultradreta, de perillosos grups feixistes que sembren l'odi i la divisió als nostres carrers... Farien rodes de premsa, comunicats, declaracions, tot amb gran solemnitat.

I ara els hi pregunto: què fan vostès davant de les pintades habituals i persistents a tots els municipis de Catalunya on es diu «puta Espanya»? On són les seves condemnes? On són les seves mocions? On és la seva indignació? *(Alguns aplaudiments.)* Perquè el que fan vostès, senyors socialistes, és callar, callar i abaixar el cap. I aquest silenci no és neutral, perquè és un silenci permissiu.

També parlen –i això m'ha fet especial gràcia– en la moció de la desinformació i de les *fake news*. Entenc que deu ser una broma, perquè, vostès s'han vist? Si no hi ha un sol ministre del Govern d'Espanya que estigui un dia sencer sense dir una mentida; si són vostès els principals propagadors de *bulos* i de desinformació que hi ha a Espanya.

Per tant, davant d'aquesta hipocresia i davant de la seva condemna selectiva, nosaltres no participarem d'això i no pensem donar suport a un sol punt d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Bon dia, presidenta. Bon dia, diputats. Miri, John Stuart Mill, el 1859, deia que la llibertat d'expressió ha de ser gairebé absoluta. Per què? Perquè fins i tot les idees errònies o perilloses contribueixen a enfortir la veritat si poden ser debatudes obertament. «Silenciar una opinió, encara que ens sembli equivocada, no reforça la veritat; la debilita», deia Mill.

Ara bé, Mill també introduïa un límit molt clar: el que coneixem com el «principi del dany». La llibertat es pot limitar quan hi ha un risc directe i imminent que perjudica altres persones. Això és el que diferencia el delicte d'odi de la llibertat d'expressió política, és la gran diferència. Un té capacitat de dir el que cregui políticament, pot pensar o discrepar de les idees d'altres persones, però quan això es converteix en un atac personal i directe és quan traspassem la línia i arribem al delicte d'odi.

És això. És això, és aquest cartellet, eh? *(L'orador mostra una imatge a la cambra.)* És aquest cartellet, en el qual es converteix una discrepància política en odi a una persona concreta. O és aquest cartellet, senyors dels Comuns *(l'orador mostra una altra imatge a la cambra)*, quan una discrepància política es converteix en un assenyalament a una persona concreta que després té les conseqüències que té des del punt de vista de l'agressió.

Té raó, el senyor Ferran: quan es trenca una carpa, és odi, evidentment; quan es combaten les idees racistes i xenòfobes que vostè defensa, és una discrepància política. I aquí és on està la diferència. Quan tu estigmatitzes un col·lectiu: musulmans, no sé què, gais..., la discriminació de gènere –és evident, és un col·lectiu, són persones... Quan tu xiules un himne, xiules un símbol; no perjudiques ningú, expresses una discrepància política sobre una cosa que no t'agrada o que consideres que t'oprimeix. Quan s'estigmatitza tot un col·lectiu –«els catalans són gasius», «els catalans són una colla de no sé què», que és la catalanofòbia–, és un delicte d'odi. Confondre les coses, i que ho facin parlamentaris ja té delicte, això sí que té delicte... Confondre les coses, en el fons, el que acaba provocant és que els nostres joves no acabin sabent distingir què és què.

Per tant, per damunt de qualsevol solució que sigui violenta –l'U d'Octubre, per exemple, eh?, que és una manera de resoldre els conflictes de forma violenta, o po-

sant policies dins les escoles–, l'important és dotar els individus dels instruments, sí, intel·lectuals –perdonin– i de pensament –perdonin, eh?–, perquè pensar no és un delicte..., doncs aquests pensaments són els que la gent tindran quan se'n vagin a un esdeveniment esportiu.

La diferència que hi ha entre xiular l'himne de la *champions* i l'himne espanyol, quina és? La sacralització de l'himne espanyol. De l'espanyol, del català o del que sigui, eh? Això està més estudiat que estudiat, des del punt de vista del simbolisme. Per tant, si hem de condemnar xiular un himne..., no xiulem el de la *champions*, no?

El que vull dir-los –i amb això acabaré– és que aquesta moció, que no diu res, per cert, però que la votarem a favor –no diu res perquè no té cap mesura i, per tant, en la mesura..., en tant que no té cap mesura, no diu re–, per a l'única cosa que ha servit, en definitiva, és per col·locar un debat que no resoldrem si el fem a cop de tirar-nos sabates uns contra els altres.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra. Cinc minuts.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades... Miri, començo per allò essencial, perquè aquí no hi ha d'haver cap ambigüitat: no hi pot haver cap tolerància amb el racisme, la xenofòbia o qualsevol discurs d'odi en l'esport. Cap, cap ni una. Ni quan es produeix en grans estadis ni quan passa en un camp de futbol base un dissabte al dematí ni quan ho fan aficionats ni quan normalitzen determinats discursos públics.

Aquesta moció recull uns fets greus. Els càntics, els crits islamòfobs i xenòfobs de gran part de l'afició de la selecció espanyola present en el partit amistós entre Espanya i Egipte són inacceptables. Són una expressió d'odi i d'intolerància. I que això ho facin persones que onejaven la bandera espanyola, que en molts casos també lluïen la samarreta de la selecció espanyola, és un missatge especialment preocupant. Per tant, recomanaria al Govern que s'abstingui de facilitar partits al nostre país de determinades seleccions.

I el que encara és més preocupant és el risc que actituds com la d'aquell partit, exemples com el d'aquell partit, arribin a l'esport de base, que és un espai on els nois i les noies aprenen valors, és un espai on es formen actituds.

Davant les expressions d'odi a l'esport, com a tot arreu, nosaltres hi serem sempre; hi serem sempre per combatre qualsevol expressió de feixisme. I, evidentment, per reforçar la prevenció, la formació, la sensibilització i la implicació de clubs, federacions i famílies contra aquestes expressions també hi serem sempre. On no serem mai és al costat d'aquells que intenten confondre comparant el que no és comparable, posant al mateix nivell el que mai pot estar al mateix nivell.

L'esmena que ha presentat el Grup Popular n'és un exemple: intenten posar els crits islamòfobs al mateix nivell que les xiulades a la casa reial espanyola o a l'himne. Els ho explico, que crec que és molt fàcil d'entendre. Se'n diu «expressió d'odi» quan es crida contra els col·lectius vulnerables, quan s'assenyala i s'ataca algú pel seu origen, pel color de la seva pell, per la seva creença religiosa i per la seva identitat de gènere. I, en canvi, de xiular, de cridar contra els símbols del poder, en democràcia se'n diu una «expressió de protesta», se'n diu «llibertat d'expressió». Potser no els agrada, però protestar pacíficament contra el poder és un exercici sa i legítim per a qualsevol democràcia.

Moltes i molts catalans protesten contra els símbols del poder que reprimeix el nostre dret a l'autodeterminació, que va carregar amb violència contra persones que només volien posar una papereta en una urna. I, si ens cenyim a l'esport, protesten

contra els símbols d'un estat que impedeix el reconeixement internacional de les seleccions esportives catalanes.

L'esport també és una representació d'identitat. Per això som molts els que defensem que Catalunya pugui tenir les seves seleccions i competir internacionalment amb normalitat. De fet, un dels punts de l'acord d'investidura del president Illa és precisament el de promoure les seleccions esportives catalanes. No és una extravagància. Al mundial de futbol d'aquest estiu hi podrem veure, per exemple, la selecció escocesa. Negar aquest reconeixement de la identitat catalana a l'esport és una anomalia per a gran part de la nostra societat i no ajuda a la convivència.

Torno al text de la moció. Compartim els seus objectius generals: reforçar polítiques de prevenció, impulsar la formació dels agents esportius, treballar amb el teixit associatiu i fomentar valors des de la base. Tot això és necessari. I també és important el que diu sobre combatre la desinformació i els discursos d'odi que sovint s'alimenten des de l'extrema dreta. Aquí tampoc hi ha matisos: cal confrontar-ho amb dades, amb pedagogia i amb determinació.

Però nosaltres creiem que la moció es queda curta. Es queda curta perquè no aborda les causes de fons, no aborda les desigualtats que travessen l'esport, no aborda la manca de referents inclusius. I si només actuem quan hi ha incidents, però no treballem les causes, arribarem sempre tard.

Per això nosaltres plantegem dos idees molt concretes. Primera, antiracisme actiu i transversal, amb recursos reals i amb avaluació, no només amb declaracions. I segona, reforç de l'esport de base com a espai educatiu, perquè aquí és on es guanya o es perd aquesta batalla. I per a aquest reforç educatiu, si us plau, si pot ser, no ens posin mossos de paisà als clubs esportius.

I acabo, vicepresident. Combatre l'odi i la discriminació en l'esport és imprescindible, però fer-ho bé vol dir anar més enllà del titular. Vol dir coherència, vol dir ser proactius, vol dir posar-hi recursos. Esperem que ho facin. En això sempre hi estarem a favor.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Yo, la verdad, no sé qué se esperan que digamos exactamente. Porque lees el primer punto de esta moción y queda claro que ese partido se les quedó a todos ustedes absolutamente atravesado. «¡Musulmán el que no bote!», y no boto porque estamos en la tribuna del Parlament de Catalunya e intento mantener un cierto decoro *(alguns aplaudiments),* pero ya les digo que todo el grupo parlamentario de VOX bota, ¡y tanto que bota!

Porque, la verdad, ¿qué tiene de malo esta frase que nace de la espontaneidad y de la alegría de nuestro pueblo? Si, al escucharlo, la señora Najat, de Esquerra Republicana, decide no botar, pues oiga, no pasa nada, que no bote. *(Remor de veus.)* No la vamos a deportar por eso. Por lo menos de momento. *(Forta remor de veus.)*

El vicepresident segon

Diputats... Senyor Tarradas...

Alberto Tarradas Paneque

Le aseguro que nadie...

El vicepresident segon

Senyor Tarradas, un moment. *(Persisteix la remor de veus.)* Diputats, un moment, un moment, un moment... Un moment. Un moment.

Senyor Tarradas, amb el seu permís, li llegiré un article del Reglament, que és l'article número 7, que diu que els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud escrupolosa, exemplar, d'acord amb el principi... *(remor de veus)* –si us plau, si us plau–, i una actitud exemplar d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen, condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. I aquest capteniment s'ha d'implicar sempre en la utilització d'un llenguatge adequat.

Senyor Tarradas, li demano, si us plau, que respecti aquest article del Reglament. La seva intervenció ha estat al límit. *(Remor de veus.)* I, com fem sempre... Diputat, si us plau... I, com fem sempre, després d'aquesta intervenció, a la Mesa tractarem si es porta a la Comissió de l'Estatut dels Diputats. I sí que li demano, senyor Alberto Tarradas, que des d'ara fins al final de la seva intervenció respecti, com a mínim, el que li acabo de llegir.

Alberto Tarradas Paneque

Como decía, la señora diputada puede estar absolutamente tranquila, porque nadie le va a decir absolutamente nada, igual que nadie dijo absolutamente nada durante este partido de la selección española contra Egipto en el estadio del Español en Cornellà.

Ahora bien, cuando el separatismo y la izquierda pitan el himno nacional, cantan «¡español el que no bote!» en la final de la copa del rey o directamente agreden a diputadas como Júlia Calvet y Mónica Lora la semana pasada, durante las carpas, ustedes ahí sí que aplauden y directamente justifican violencia y odio *(alguns aplaudiments)* que sí que existen, no como lo que no sucedió en ese partido. Así que ahora no quieran venir aquí a darnos lecciones de absolutamente nada. Porque, señores diputados, lo que la izquierda, en su estrabismo habitual, pretende condenar no es el odio, sino que es condenar que el pueblo se pueda expresar más allá de sus opiniones. Y cuando eso sucede –cuando eso sucede– ponen en marcha una campaña indiscriminada de criminalización.

Durante los días posteriores al amistoso que se vivió en Cornellà, el Partido Socialistas puso en marcha toda su maquinaria mediática. Puso en marcha todo su equipo de opinión sincronizada: «intolerable racismo», «bochorno racista»... Incluso se unieron los medios habituales del Partido Popular, como Juanma Castaño, toda esa corte de tibios «pideperdones» que decían que a los españoles había que tratarles más allá donde fueran, después de ese horrible hecho que aconteció. ¡Qué vergüenza y qué infamia! *(Alguns aplaudiments.)* Toda la prensa obedeciendo las órdenes políticas de sus partidos para insultar y para condenar a su propio pueblo, en contra del clamor alegre y unánime de familias enteras que se niegan a ser sustituidas y reemplazadas en su propia nación. Riendo y cantando, el pueblo dio una lección de dignidad a quienes les traicionan y a quienes les quieren ver extinguidos y derrotados.

Porque esto sucede en un momento histórico muy concreto, en un momento donde nuestro pueblo se siente sitiado en su propio hogar por la invasión inmigratoria, especialmente la islámica, que todos ustedes han promovido. La inmigración ha cambiado por completo la vida de millones de españoles degradando los barrios y ha acarreado un incremento preocupante de la delincuencia. Y también hay que decirlo, un número muy elevado de los delincuentes en Cataluña son de origen magrebí. Por lo tanto, es normal –es normal– que su simpatía decaiga entre los autóctonos.

Donde antes había charcuterías, ahora hay carnicerías halal. Atacan iglesias al tiempo que abren mezquitas. Las aulas eliminan el cerdo para incluir los menús halal. Expulsan la cuaresma para no ofender durante el ramadán. Eliminan, en definitiva, la libertad para que desfilen los burkas. Y, por si fuera poco, cuando toca hacer cola para acceder a una ayuda o una vivienda, millones de españoles ven cómo todos ellos les pasan por delante, extranjeros que ni tan siquiera han hecho el esfuerzo

de aprender su lengua, que ni tan siquiera respetan a quienes financian su subsidio. Como dicen en mi casa, *de fora vingueren i de casa ens tragueren*. *(Alguns aplaudiments.)*

Por lo tanto, sí, es normal, es normal que nuestro pueblo, en su alegría y fervor mediterráneo, quiera manifestar el orgullo por lo que somos, por lo que nos une y por lo que nos arraiga. Así que «sí» y mil veces «sí», España cristiana y nunca musulmana.

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, aquestes generalitzacions insistim que són absolutament ofensives sempre. Que mai ningú de vostès no hagi d'emigrar d'aquest país, que mai al lloc on vagin no facin els discursos i els tractin d'una manera tan ignominiosa com vostès tracten aquells que han vingut aquí. *(Aplaudiments.)*

La senyora Balsera demana la paraula.

Ana Balsera i Marín

Sí, president, en virtut de l'article 87 del Reglament, per al·lusions. El diputat de VOX novament ha fet aquí un discurs d'odi, però ha fet un atac directe a una de les nostres diputades, en aquest cas la diputada Najat Driouech. No és el primer cop que ho fa. No ha retirat les paraules i aquest assenyalament. Precisament la moció va en contra dels discursos d'odi que avui hem hagut d'escoltar novament en aquest faristol, i aquí no passa re.

Per tant, des del nostre grup parlamentari, des d'Esquerra Republicana, tot el suport a la nostra companya i en contra d'aquesta gent que aquí pot dir el que vulgui i aquí no passa re.

Gràcies.

El president

Senyora diputada, entenc que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana fa arribar aquest plantejament a la Mesa. La Mesa, evidentment, ho traslladarem a la Comissió de l'Estatut dels Diputats per tal que actuï en conseqüència. Tots els diputats d'aquest Parlament són representants legítims del poble de Catalunya. Ningú no pot ser assenyalat per la seva singularitat.

Té, a continuació, la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Mirin, un dels majors problemes que té Catalunya és fer front a l'auge i al creixement actual del racisme. Mirin, a vegades hi han debats absurds sobre si Catalunya és o no és racista. El racisme, igual que el masclisme, existeix a Catalunya i a qualsevol país del món. I tenim l'obligació, recollida per diferents convenis internacionals, de prendre totes les mesures possibles per a fer front a aquest racisme.

Un dels tipus de racisme que més està creixent és la islamofòbia. El grau de discriminació que estan vivint les persones musulmanes a Catalunya no para d'augmentar. És en aquest context que es va viure en el camp de futbol de l'Espanyol, al partit de la selecció espanyola, una situació absolutament esperpèntica i profundament dolorosa per a les persones catalanes o espanyoles musulmanes. Van dir «musulmán el que no bote».

La millor resposta que s'ha fet fins ara l'ha donat Lamine Yamal: «Usar una religión como burla en un campo os deja como personas ignorantes y racistas. El fútbol es para disfrutarlo y animar, no para faltar al respeto a la gente por lo que es o por lo que cree.» Aquí està el nucli de la qüestió. Faltar al respecte, insultar, colpejar, menysprear una persona pel que és o per allò que creu és d'ignorants, males persones, i no pot tenir lloc en un sistema democràtic.

I saben què? Els càntics que es van realitzar són fins i tot lleus si els comparem amb moltes expressions i intervencions que sentim en aquest Ple del Parlament, com, de fet, acabem de veure. Expressions despectives i degradants, crides a la deportació massiva sense cap mena d'individualització, vinculació directa de persones simplement per..., o sigui, vinculació directa de les persones amb els delictes només per la seva nacionalitat, humiliació de sectors o comunitats senceres de la nostra societat.

I, clar, de les paraules racistes i discriminatòries al Parlament es passa als insults al carrer, a les bromes racistes als centres de treball, a les mirades de menyspreu en el metro, als càntics racistes als estadis i, sí, també a les agressions, com se van produir a Torre Pacheco o a l'atac de centres de menors.

L'estat de dret ha de reaccionar amb força i, de moment, no ho està fent amb suficient contundència i determinació. La fiscalia, els cossos policials, els jutjats i organismes com l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació poden fer molt més del que estan fent ara, i correm el perill d'arribar tard.

Això sí, malgrat els desafiaments i els problemes existents, una de les principals eines que existeixen per a teixir convivència i cohesió social són les polítiques comunitàries a l'esport. Perquè quan parlem d'«esport inclusiu» parlem d'accés a la pràctica esportiva, de clubs oberts, de barris amb equipaments dignes, de quotes assequibles, de participació de les famílies, de diversitat en la pràctica de l'esport i de diversitat també en els espais de decisió. La millor vacuna que tenim contra l'odi és una societat on tothom sap que és part de la comunitat.

De fet, el Claudio Carmona, company dels Comuns, ha escrit fa poc un llibre molt recomanable que es diu *Solo en el pádel* i que planteja alguna cosa així. «El que està en joc no és només que els nostres fills i filles tinguin més o menys ingressos que els seus pares, sinó que tinguin o no comunitat, que visquin envoltats de gent que percebin com a amenaça o envoltats de veïns i veïnes, companyes i amics amb qui compartir projectes.» I, per exemplificar això, què millor que el que va fer ahir el Top Manta, que ha convocat nou curses antiracistes des d'avui fins a acabar l'any a les quals estan tothom convidats. Seran a Barcelona, a Terrassa, a Sallent, a Girona, Sabadell, Solsona, Vic i Manresa, i des de l'esport de base, des de la comunitat, omplirem de lluita antiracista els nostres carrers.

I, per acabar, sí que volia plantejar algunes qüestions. En primer lloc, al diputat Agustí Colomines, de Junts, li vull dir d'una manera molt clara una qüestió. Efectivament –efectivament–, és absolutament menyspreable que s'agredeixi qualsevol diputat o diputada, com ha ocorregut amb la diputada Madrenas, i també ho faig extensiu a tots i totes les diputades d'aquesta cambra. Jo ja ho he dit en moltes ocasions: en la violència mai em trobaran.

Però una qüestió és molt clara. Hi ha un debat pendent amb la llibertat d'expressió que hem de poder abordar. I el que vostè ha fet avui comparant un cartell en el que Aliança Catalana mostra la diputada Najat no pel que diu, no per les seves afirmacions, sinó pel que fa *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, sinó pel que és, i comparar-ho amb un cartell que és una crítica política a un vot que vostès han fet..., que pot ser criticable, però comparar-ho i situar de la mateixa manera les forces antidemocràtiques que un posicionament polític és perillós. Jo crec que ho hem de poder parlar, segurament ens entendrem millor, però sí que li volíem respondre, perquè crec que és delicat.

I ja ho hem dit en moltes ocasions i de manera *certera*: el que és absolutament...

El president

Acabi, senyor diputat.

Andrés Garcia Berrio

...sorprenent i intolerable –i acabo, president– és que en aquest Parlament hi hagi forces polítiques que mai condemnen la violència de la ultradreta violenta i que, de

fet, l'arenga des d'aquest faristol, com ha fet en diverses ocasions el diputat Tarradas. Com ja he dit, l'estat...

El president

Acabi, diputat...

Andrés Garcia Berrio

...de dret ha d'actuar.

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Mirin, abans de començar, vist el circ que s'està donant avui, nosaltres voldríem dir que votarem a favor d'aquesta moció. Després intentaré fer la intervenció que tenia pensada, però sí que m'agradaria aclarir algunes coses.

En primer lloc, venir aquí a dir que nosaltres, l'esquerra, no coneixem què és la violència, que la violència només l'ha dispensat l'esquerra i «demés» és una cosa que el meu grup parlamentari no acceptarem. No l'acceptarem perquè sí que recordem els noms de Guillem Agulló o de Roger de Gràcia; perquè l'altre dia vaig poder compartir una estona amb la germana d'Aitor Zabaleta; perquè els coneixem i perquè cada dia, segurament, quan entren aquí, passen pel parc de la Ciutadella, on hi ha la glorieta de Sonia Rescalvo, que va ser assassinada d'una pallissa. Vull dir que coneixem perfectament la violència de la ultradreta.

El que passa és que crec que seria interessant que comencéssim a prendre decisions. Vaig a fer només un minut sobre què passa amb la hipocresia. La hipocresia és una de les característiques de la burgesia, també dels seus vassalls que els representen, i té a veure moltes vegades amb veure la violència en qui roba una barra de pa i no en qui roba des de la direcció d'un banc enganyant els avis.

Si cites Primo de Rivera en aquest plenari –falangista–, després no pots ofendre't si et diuen «feixista». Si dius «más muros y menos moros», després no pots ofendre't si et diuen «feixista». Perquè d'entrada no és un insult, d'entrada és simplement un qualificatiu. Estem intentant explicar què és la realitat. A partir d'aquí, prenguin decisions. O són la dreta duríssima que ve aquí, vacil·lant i domant a l'esquerra, no ho sé, una mena dels adalils de ves a saber què, o són la dreta que ploriqueja cada vegada que els definim tal com són. Prenguin decisions, si us plau, perquè després el tall del *reel* no acaba de quedar clar.

Precisament... *(Alguns aplaudiments.)* Precisament nosaltres no banalitzem el feixisme perquè el coneixem. El coneixem perfectament. Molts diputats d'aquí, molts diputats del meu grup parlamentari i també diputats d'altres grups parlamentaris, coneixem perfectament què vol dir el feixisme, perquè segurament venim de famílies que el van haver de patir. Per això tenim clares segons quines coses. Per això ens sorprèn la hipocresia amb la que tracten... Són capaços de venir aquí i treure un llibre, *Amor y pedagogía*, crec que ha sigut, però jo no estava en aquell moment en el plenari, de Miguel de Unamuno, que suposo que saben que s'està investigant si va ser un assassinat precisament del feixisme. No fa gaire que ha començat una investigació en aquest sentit. S'ha de ser hipòcrita.

La hipocresia és important. Perquè a mi al final del dia no m'importa si m'odien. No m'importa si m'odien. Inclús al final del dia no importa si m'insulten. El que m'importa és què passa amb aquesta violència quan sortim d'aquí. El que m'importa és que passa amb aquesta violència. No cap a mi, que he tingut amenaces i pintades a casa de ma mare; no cap als meus companys, que sabem el que estem fent aquí, representant la gent que ens va votar. Ens preocupa quan es dona a llocs com els camps d'esport, de futbol i altres. Ens preocupa quan es dona a sortides de col·legis,

com van fer els militants d'Aliança Catalana. Ens preocupa quan ho fan una vegada i una altra els militants de VOX. Ens preocupa fins i tot que tinguin gent que han de retirar de les llistes després de que hi hagi condemnes per violència.

Però després venen aquí i fan discursos com si això, com si aquí estiguéssim en un altre lloc. Doncs, home, crec que això és important. Crec que és important perquè aquí s'ha dit que no havia passat res al camp de futbol. Home, doncs a més de «musulmán el que no bote», se li ha dit «MENA de merda», «ves al semàfor a vendre mocadors», «puto negro», «puto moro», «ets un mono». I a les dones se'ns crida –ja ho vaig dir l'altre dia– «et violaré», «posa't la samarreta i ensenya'm els pits», «marimacho», «maricón», «tens cara de llepar-la bé», «si no saps jugar, ves a fregar». I us ho recordo, cinquanta minuts, en un partit d'alevins, a una nena de nou anys li cridaven «agafa-la dels pits». Això és el que passa en aquests jocs. Això és, al final del dia, la hipocresia que vostès gasten. I crec que això és lo que hem de poder denunciar.

Lo bo és que després dels insults homòfobs, per exemple, a Borja Iglesias, els aficionats del Celta van impulsar una resposta preciosa, que van ser les ungles pintades. Lo preciós és que al final del dia, després de la vostra violència, el que passa és que en molts espais, com són els espais d'esport, es generen comunitats tan fortes que poden fer-se seus els insults i donar-hi una resposta. Per això avui dia en aquest país hi ha moltíssimes persones que, després de que els hagin estat «matxacant» tota la vida dient-los «maricons», són capaços d'haver-se quedat aquest insult i utilitzar-lo entre amics. Així estem. Això és el que passa. Aquesta és la sort.

Perquè, per molt que vinguin aquí amb llibres d'Unamuno, al final del dia, si el diputat de VOX no deportarà una diputada d'Esquerra Republicana no és perquè tingui una mena de... *(Remor de veus.)* Això s'ha dit aquí. Això s'ha dit aquí. Ho ha dit com si li estigués perdonant la vida. No deportaran ni la diputada d'Esquerra Republicana ni ningú, perquè bàsicament nosaltres no els deixarem. Perquè bàsicament vostès a la vida no governaran en aquest país si no és per via de la violència, que és l'única forma en la que han tingut força a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, diu la senyora Vega que ells sí que coneixen el feixisme perquè els seus avantpassats el van patir en carn pròpia. *(Remor de veus.)* Bé, el van patir i el van aplicar, no? Perquè aquí tenim el senyor Pellicer, que el seu avi era un dels capitostos del franquisme a Sabadell. Per tant, deuen tenir les dues versions, m'imagino. *(Alguns aplaudiments.)*

El president

Si us plau...

Sílvia Orriols Serra

Com ja deuen suposar, Aliança Catalana en el partit Espanya-Egipte ni anava amb Espanya ni anava amb Egipte. Els càntics que s'hi van sentir els trobem tan inadequats, intolerables i improcedents com els crits catalanòfobs o insults banalitzadors que tot sovint patim nosaltres, també dins aquest hemicicle. A diferència d'altres formacions, d'esquerra i de dreta, els integrants d'Aliança Catalana condemnem sempre els comportaments irrespectuosos i ofensius. No necessitem relativitzar res per conveniències polítiques ni mirar cap a una altra banda en funció de qui sigui la víctima.

Ara bé, que vostès elevin aquests comportaments inacceptables a la primera posició del podi pel que fa a la violència en l'esport és, a part d'una exageració, una

incongruència. De 1.681 propostes de sanció tramitades a la Comissió Espanyola contra la Violència, el Racisme, la Xenofòbia i la Intolerància en l'Esport, només quaranta feien referència a actes racistes i xenòfobs, un 2,3 per cent. Quin interès els mou, doncs, a amplificar aquesta anècdota? No els veig pas tan acalorats ni indignats quan qui pateix els insults som els catalans. Quants cops s'han produït queixes i denúncies oficials per càntics com «puta Cataluña» o «putos "catalufos"» sense que vostès correguessin a redactar mocions?

No han presentat aquesta moció perquè tinguin voluntat ni disposició de combatre l'odi. El que tenen és necessitat. Necessitat de vincular els crits xenòfobs emesos a les grades d'un camp de futbol amb el discurs antiimmigració que verbalitzem en aquest faristol les diputades d'Aliança Catalana. Necessiten culpar-nos de tots els mals, presentar-nos al món com l'esca del pecat. Necessiten criminalitzar paraules, atribuir-los uns fets concrets i aliens. Necessiten vindicar que el que diem nosaltres aquí té conseqüències.

I sí que en té, de conseqüències, sí, però no les veurem a cap camp de futbol, creguin-me; les veurem a les urnes.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Com que sé que el senyor president vol que ens pronunciem, en aquest espai em pronunciaré ràpidament. Nosaltres no acceptarem aquesta esmena, i no l'acceptarem perquè desplaça el sentit de la moció.

Aquesta moció no va de protegir unes institucions concretes per sobre d'unes altres. No va de dir que el respecte depèn de si a un acte esportiu hi assisteix un membre de la casa reial, un membre del Govern o una representació oficial d'Espanya. Cridar més no et fa més català, no et fa més espanyol, no et fa més europeu o més musulmà. No cal cridar. Nosaltres estem en contra dels insults i de qualsevol expressió de menyspreu quan vulneren el respecte que mereixen les persones.

Al final estem parlant d'educació, i en molts casos de mala educació, i hi estem sempre en contra, no només quan afecta una autoritat o una institució o algú amb una determinada representació pública. El respecte, al final, no té jerarquies. Mereix respecte un cap d'estat, sí; i un ministre, i un alcalde, i una àrbitra en un partit infantil, i un jugador juvenil, una entrenadora, una família a la grada i qualsevol persona que participa d'un esdeveniment esportiu. Això no té res a veure amb les convicciones personals de cadascú. Un pot ser republicà, monàrquic, independentista, federalista o seguidor de la senyora Orriols –en el meu cas, republicà i federalista–, però el respecte no depèn de la coincidència ideològica.

Per això no compartim aquesta esmena i no volem convertir aquesta moció en una batalla simbòlica. Volem parlar de racisme, de xenofòbia, de masclisme, de violència verbal, d'insults, d'amenaces; de clubs i esportistes que necessiten eines i de persones que mereixen protecció. En una paraula, d'educació, la que no han demostrat alguns avui aquí.

Senyor diputat del PP, Pau, la moció d'avui era sobre l'odi a l'esport. Quan parlem de l'odi a la política, doncs, tindrem temps de reflexionar al respecte. I ja veig que els discursos d'odi seran difícils d'erradicar, escoltant alguns grups i alguns diputats avui. Però bé, aquí estem una bona part, la majoria dels diputats, per posar pau i fi a aquest odi i a aquesta mala educació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-dos de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport

302-00241/15

I precisament anem al punt vint-i-dosè d'aquest ordre del dia, què és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la senyora Marta Vilalta Torres per un temps de cinc minuts.

Marta Vilalta i Torres

Bé, moltes gràcies. Quin mal cos que queda quan es veu que aquells discursos d'odi que volem combatre majoritàriament en aquest país són reproduïts aquí per alguns diputats d'aquesta cambra. En fi, seguim al món de l'esport, però en tot cas passem a parlar també de llengua catalana, perquè avui des d'Esquerra Republicana presentem aquesta moció per al foment de la llengua catalana en el món de l'esport amb l'objectiu de normalitzar la presència i l'ús del català en les activitats esportives. I ho fem perquè creiem fermament que és una manera clau per treballar per la cohesió social del nostre país.

I és que, ja ho saben, la llengua catalana és la llengua pròpia de Catalunya i un element clau de la nostra identitat, però és també un element cohesionador de primer ordre. És una eina d'inclusió i punt de trobada. Al mateix temps, l'esport, que és salut, que és benestar, és també, i especialment, un mecanisme de transmissió de valors i de transformació social. I, amb relació a la llengua catalana, l'esport té un potencial enorme com a eina de normalització lingüística, perquè és un espai de socialització, un espai de gaudi, generador de vincles, especialment entre les persones més joves.

Per això, davant de les dades preocupants de l'ús del català en general, però també en l'àmbit esportiu i de l'activitat física, ens hem plantejat, amb la màxima ambició i amb exigència, fer aquesta bateria de propostes per fomentar l'ús de la llengua catalana i normalitzar-la en l'àmbit de l'esport.

La moció ha estat treballada conjuntament i aprofitant la feina que es fa i que s'ha fet ja des dels clubs, des de les federacions, també des de les institucions, les entitats cíviques i culturals del nostre país, com Plataforma per la Llengua, Òmnium Cultural, des de la UFEC, la UCEC... Aprofito també per saludar els representants d'aquestes entitats que ens acompanyen.

Què proposem en aquesta moció? D'entrada, un compromís del Parlament de Catalunya. Un compromís per reforçar l'ús social de la llengua catalana en el món de l'esport i de l'activitat física, per fer també un reconeixement del paper fonamental de l'esport, com dèiem, en la cohesió social. Però sobretot volem que es faci; no només fer posicionament, sinó instar el Govern a fer, a actuar, a prendre la iniciativa, a vetllar, a liderar la defensa del català en aquest cas al món de l'esport.

Es tracta de donar eines, d'acompanyar, de facilitar. I això passa, en primer terme, per creure's la llengua i integrar també la dimensió lingüística en les polítiques governamentals, en les polítiques del Govern de la Generalitat, i, en concret, integrar la llengua també en les polítiques esportives, amb coordinació, evidentment, entre els dos departaments, el d'Esports i el de Política Lingüística, i en col·laboració imprescindible amb el sector esportiu i cultural del nostre país i amb el món municipal, que hi té molt a dir.

Demanem que es desplegui, per tant, i que es compleixi el pacte nacional per la llengua, perquè hi ha molt bones accions que s'hi recullen, sí, però que no poden quedar en paper mullat. I per això els hi posem deures, al Govern: en uns sis mesos el Govern ha de posar en marxa el programa de foment de l'ús del català en l'àmbit de l'esport amb la dotació pressupostària corresponent, evidentment, i el Govern també haurà de dissenyar la campanya institucional de promoció del català.

Més. Volem garantir la presència del català en les competicions, en els esdeveniments, en els equipaments, en els canals de comunicació, en la vida diària dels clubs i de les federacions, i també en tot allò que afecti la Generalitat, com en qualsevol altre país normal. I per això també demanem al Govern que promogui i faciliti la redacció i el desplegament de plans d'impuls de la llengua catalana a les federacions, als consells esportius i als clubs, i que això es faci també d'acord amb la col·laboració de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i la Unió de Consells Esportius de Catalunya.

És a dir, el que estem dient és que cada federació, cada consell esportiu, cada club del nostre país tingui el seu pla de la llengua, hi posi consciència i hi posi voluntat. I aquests plans haurien d'incloure assessorament, formació i sensibilització tant per a esportistes com tècnics i entrenadors, la figura del responsable lingüístic, entre d'altres, en la línia del que estan fent, per exemple, entitats, associacions, clubs com el Júpiter, com el Girona Futbol Club o també com la Federació Catalana de Bàsquet.

Proposem també condicionar tot finançament d'esdeveniments esportius a l'ús normalitzat de la llengua catalana en les comunicacions oficials i en el desplegament. Especialment parlem dels esdeveniments de caire internacional finançats per la Generalitat de Catalunya, en els quals la llengua catalana no pot quedar relegada.

I també volem promoure la inclusió de clàusules d'ús del català com a requisit en aquells convenis de col·laboració, subvencions i ajuts que atorgui la Generalitat, així com també en les concessions de la gestió dels equipaments esportius. Perquè, sí, la llengua també importa en aquest àmbit.

En la moció defensem el Termcat i volem que se'n faci difusió, és una molt bona eina. També instem a crear un grup de treball en el marc de la Taula de l'Esport i de l'Activitat Física de Catalunya, i demanem també incentivar la creació de continguts en català vinculats a l'esport a les xarxes socials, a les aplicacions i a plataformes digitals. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo. La defensa de la llengua catalana és una tasca que ens interpel·la a tots –les institucions, el món de l'esport, els ciutadans–, però el Govern hi té molta responsabilitat i creiem que n'ha de fer de motor, amb compromís, ambició i recursos. El català i l'esport, com hem parlat, són un binomi d'oportunitat, de cohesió per al país i per al futur. I per això treballar perquè el català en el món de l'esport tingui més presència és defensar l'esport, és defensar el país i és defensar la cohesió social.

I cito...

El vicepresident segon

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...–perdoni–, cito –acabo, vicepresident–..., recordant Pompeu Fabra, peça clau de la redacció de la normativa moderna de la llengua i peça clau també de l'esport, perquè va ser el primer president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. Ell deia: «Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança.» Doncs amb això seguirem: amb la tasca de defensar el català arreu, perquè la llengua també ens fa guanyar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

I ara és el torn de defensar les esmenes presentades. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina. Quan vulgui.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Parlem sovint de la llengua pensant en l'escola, en els mitjans, en l'ús que en fem des de l'Administració pública, però hi ha un espai que és clau que sovint

no el tenim en compte, quan en parlem, però que al mateix temps és molt determinant, i que és el món de l'esport. Perquè aquest món no és només una activitat física, és un espai de socialització, de socialització massiva, perquè molta gent el practica, quotidiana, i també és un espai de relació emocional: molts joves, molts infants, hi construeixen relacions, referents i identitat, i és precisament aquí on es juga una part del futur de la nostra llengua.

Perquè, ja ho sabem, la llengua no es manté només per normativa o perquè la institució així ho determini; es manté quan és útil, quan és compartida, quan forma part de la vida quotidiana, i l'esport és un dels pocs espais on això passa de manera natural. I en un país com el nostre, que cada vegada és més divers, el català ha de ser una llengua que permeti la trobada, no com una imposició, sinó com una eina que ens ajudi a avançar en igualtat. Si no garantim que el català sigui la llengua habitual en aquests espais, al final estem generant desigualtats entre qui el pot aprendre i el pot fer servir i qui en queda al marge.

La llengua no és només comunicació; és accés a oportunitats, és pertinença, és capacitat de participar plenament en la societat. I per això l'esport té aquesta força que no tenen altres àmbits, perquè crea comunitat. Els equips, les aficions, els clubs generen una identitat col·lectiva, i aquesta identitat, si no l'articulem en català, doncs, difícilment podrà sostenir que tinguem un país que parla aquesta llengua. Per això és important, aquesta moció: reconeix que l'esport és un espai clau per a la cohesió social i per a la normalització lingüística. Si volem que el català hi sigui present, hem d'actuar també en aquells espais on la llengua es viu amb més intensitat.

Per això nosaltres hem proposat esmenes en dos sentits: una, per posar el focus en la grada d'animació. Creiem que l'esport també és emoció, és comunitat, és expressió col·lectiva, i és en els càntics, en els himnes, en la manera d'animar, on es construeix aquesta part tan important de la identitat esportiva. I també per això, si volem que el català sigui la llengua del país, també ho ha de ser en aquests espais. Cal promoure'n l'ús, donar eines, acompanyar les aficions, fer possible que el català sigui una llengua natural quan estem animant en l'esport. I perquè no és només la llengua que parlem; també es transmet, es comparteix, es fa comunitat, és la manera que normalitzem el seu ús.

L'altra esmena que incorporem parla de garantir drets lingüístics en l'àmbit de l'esport, sobretot a l'esport base, perquè, quan parlem de llengua, jo crec que també cal tenir molt present que estem parlant de drets. El nostre Estatut ho deixa clar quan diu que totes les persones tenen dret a no ser discriminades per raó de llengua, i això també ho hem de garantir en espais com l'esport. Quan en determinats entorns el català no hi és o esdevé residual, el que passa és que aquest dret, el dret lingüístic, també queda limitat i afecta a tothom, però afecta especialment infants i joves, que és quan es construeixen els hàbits lingüístics i les oportunitats de futur.

I per això cal que assegurem que el català sigui llengua d'ús normal en els entrenaments, en competicions, en activitats esportives de l'esport de base, com una garantia de drets, com una manera de garantir els drets. I per fer-ho calen recursos, formació per a entrenadors, suport a entitats, implicació del món local, de les famílies. Perquè garantir aquests drets lingüístics vol dir que tothom pugui viure plenament en la llengua del país sense que en quedi ningú exclòs, i això, evidentment, com estem dient, també es construeix des de l'esport.

En definitiva, aquesta moció per nosaltres apunta en una bona direcció, perquè la llengua no es defensa sola, ens calen eines. I si volem que el català sigui llengua de cohesió, de país, de futur, ha de ser una llengua amb vida. I això vol dir que ha de ser present de manera normal i garantida en tots els espais de la nostra vida, també en espais com l'esport.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara, pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la senyora Montse Ortiz i Martí. Quan vulgui.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades, públic assistent... Defensar el català ha de ser una prioritat de país. La nostra llengua ha de jugar a tot arreu: a les escoles, als centres sanitaris, a l'Administració, però també als vestidors, a les grades, quan competim o quan entrenem. L'esport és un dels espais vitals on cal impulsar l'ús social del català.

I les dades ens diuen que estem en temps de descompte. Només un de cada quatre joves parla català quan fa esport, però el vuitanta per cent podria fer-ho. Per tant, el problema no és de coneixement, sinó d'ús social del català. Una llengua desapareix a poc a poc: quan es deixa de parlar als vestidors, quan no s'escolta en els pavellons o quan es normalitza que no s'utilitza en el dia a dia a l'esport. El pitjor català és aquell que no es parla, i això és el que està passant. El català juga a la pròrroga, i en una pròrroga, conseller, vostè ho sap bé, o prens decisions valentes o el partit se t'escapa.

Compartim el diagnòstic i compartim la majoria de les propostes, per això votarem majoritàriament a favor d'aquesta moció: integrar l'ús normal del català a la política esportiva, desplegar plans lingüístics, garantir més presència del català en clubs, federacions i competicions, vincular el finançament públic a l'ús del català, incorporar clàusules lingüístiques en ajuts, convenis i subvencions. De fet, són mesures que Junts vam impulsar i hem aprovat en aquest Parlament. Per tant, si el Govern complís els mandats parlamentaris, totes aquestes mesures ja s'estarien aplicant.

Hem presentat esmenes amb voluntat constructiva. Agraeixo a la diputada Vilalta la bona entesa. Hem aprovat dues esmenes, n'hem transaccionat una i una quarta ha sigut rebutjada.

Pel que fa a les esmenes acceptades, volíem fer dos puntualitzacions. Primera, reforçar la coordinació entre els departaments d'Esports i de Política Lingüística. El català no pot quedar diluït dins la política esportiva. Necessita lideratge, coordinació, compromís i voluntat política. Per això defensem la necessitat d'incorporar el Departament de Política Lingüística en totes les polítiques esportives que tinguin un impacte lingüístic, una proposta aprovada també en aquest Parlament i que el Grup Socialistes va deixar en una abstenció difícil d'entendre. Una altra mostra que no es creuen el Departament de Política Lingüística que han creat, propaganda. I, de fet, avui ens ho tornen a mostrar, perquè el conseller, parlem de català, i no hi és, en aquest Parlament.

Segona, el Govern no pot posar-se de perfil. Proposem una cosa tan bàsica com garantir l'ús normal del català en tots els espais que depenen de la Generalitat. Fa quinze dies, en aquest mateix Parlament, el conseller va llistar propostes per impulsar el català a l'esport, però cap interpel·lava el seu departament. No es pot exigir només a clubs, federacions o consells que garanteixin l'ús normal del català a l'esport mentre les pròpies institucions del país no compleixen.

I els hi posarem dos exemples: al CAR de Sant Cugat, a la majoria dels entrenaments predomina el castellà; o a actes coorganitzats pel Departament d'Esports, on el català brilla per la seva absència. I així és com el català va desapareixent del món de l'esport. No ho diem nosaltres, ho diuen les dades i ho confirmen els fets. Aproven un pacte nacional per la llengua que neix coix i que, a més, estan incomplint. Així també ho diu la moció, i per això ens abstindrem en aquest punt.

I, tot i això, passa en una legislatura que per primera vegada tenim un departament d'Esports i un departament de Política Lingüística. La realitat és tossuda: tenen les eines i decideixen no utilitzar-les; dos departaments nous amb molts anun-

cis, poc múscul i cap resultat tangible. O, dit d'una altra manera, el marcador és advers i el Govern del nostre país decideix seguir a la banqueta.

I, per acabar, lamentem que Esquerra Republicana no hagi acceptat l'esmena per combatre la catalanofòbia com a motiu de discriminació en l'àmbit esportiu, perquè tan important és fomentar l'ús normal del català com protegir la llengua i els nostres símbols nacionals, que reben atacs constants. I això, dins o fora dels estadis, no ho podem normalitzar. Al Grup Parlamentari d'Esquerra els hi diem que, quan ho considerin, els esperem en aquesta lluita. La llengua i els símbols nacionals ens defineixen com a país. No podem permetre que siguin atacats sense resposta.

En definitiva, defensar el català no és una opció, és una prioritat nacional. El català ha de sonar amb normalitat a les competicions, als vestidors, a les grades. I el pitjor que podem fer per la llengua és no parlar-la. Per tant, garantim-la i protegim-la.

L'any 2023 es va fer una campanya que deia «L'esport treu la llengua, comparteix el català». Aquest, justament, és l'esperit que hem de tornar a recuperar. Estem convençuts que Catalunya i el català seran l'equip que sortirà victoriós de la pròrroga. Nosaltres no fallarem; esperem que no falli ningú. El català a l'esport el defensarem ara i sempre.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. I, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gràcies, vicepresident. Diputats, diputades, avui debatem una moció sobre l'ús del català en l'àmbit de l'esport. I permetin-me començar amb una idea molt clara: nosaltres, des del Partit Popular, estimem el català i volem que tothom ho faci. El català és una llengua que forma part de la nostra identitat, de la nostra història i del nostre dia a dia. És una riquesa col·lectiva, un patrimoni compartit que volem preservar, promoure i transmetre a les futures generacions. I precisament perquè l'estimem creiem que la millor manera de defensar-lo és des de la convivència, des del respecte i des de la llibertat.

L'esport és un espai de trobada, de cohesió social, de valors compartits. I això ho reconeix la moció, i per això creiem que hem de ser especialment curosos a l'hora d'introduir-hi elements que puguin generar divisió o rigidesa. Nosaltres defensem un model on el català sigui present, fort i viu, però també un model en què ningú se senti exclòs ni condicionat ni assenyalat. Perquè les llengües no són pas de cap partit polític; les llengües són de les persones, són de qui les parla, de qui les estima i de qui les ensenya als seus fills. I el català serà fort si aconseguim que més gent el senti com a propi, però no com una imposició.

La proposta que ens presentem avui incorpora mesures per condicionar ajuts, per introduir requisits lingüístics o crear noves estructures dins del món esportiu. Aquí nosaltres és on tenim moltes discrepàncies, perquè estem convençuts que el teixit esportiu, els clubs, les federacions, les entitats, els jugadors, el que demanen és suport, el que demanen és confiança. El que demanen, especialment, els jugadors, els entrenadors, són recursos, especialment recursos econòmics. Qualsevol dels diputats, quan va a una instal·lació esportiva..., el que demanen és que es millori la graderia, els vestidors, que millorin les instal·lacions, les piscines, la manca d'equipaments que tenim arreu de Catalunya. No demana, la gent, més burocràcia, no demanen més condicionants, no demanen més obstacles.

El català no creixerà per imposició. El català creixerà si el fem útil, si el fem proper, si el fem estimat. Hem de promoure el català amb intel·ligència, amb pedagogia i amb sentit comú. Des del seny, no des de la rauxa. L'esport ha de ser un reflex de la pròpia societat catalana. Als vestidors, als camps, a les graderies la gent conviu amb

naturalitat. No generem més conflictes, no generem imposicions, actuem amb normalitat. I aquesta normalitat és un valor que hem de preservar.

Des del Partit Popular volem un català viu, present i fort, però també volem una societat cohesionada, oberta i integradora. Perquè les llengües no poden ser pas una barrera. Les llengües han de ser un pont, un pont que uneixi les persones, un pont que faciliti la comunicació i que reforci la convivència.

Per això els hi demanem que reflexionin, que apostin per polítiques que sumin, que apostin pel foment del català amb respecte i amb llibertat, que fomentin i confiïn en la societat catalana i en el món de l'esport, perquè quan el català es promou des de la proximitat la gent estima el català. I nosaltres serem sempre al costat del català i de totes les llengües, sense imposicions, amb llibertat perquè les persones puguin parlar la llengua que vulguin.

Poden comptar, per tant, amb nosaltres per defensar el català, per impulsar-lo i per garantir que continuï sent una llengua de tothom, però també defensarem la llibertat i defensarem que a Catalunya tenim tres llengües, on totes són importants i on els drets i els deures de tothom s'han de respectar.

Per tant, posem el focus en allò que ens demanen les entitats, els clubs i els jugadors, que és posar-hi més recursos econòmics. Demanem al Govern més recursos, millorar les instal·lacions, millorar tot el món esportiu català. I no posem més imposicions, més traves i més burocràcia, perquè això no millorarà el català, això no millorarà l'esport i això no serà bo per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. De què parlem avui, exactament? D'esport? O parlem de política lingüística? Perquè, si parlem d'esport, del que hauríem de parlar és de tots els clubs que encara no han cobrat les subvencions de les quals ells depenen.

Hauríem de parlar de tots els nanos que els caps de setmana van a competir i ho han de fer en autèntics camps de patates. I hauríem de parlar de la manca d'instal·lacions dignes que tenen molts municipis, que tenen camps, que tenen pavellons que moltes vegades estan superats i no poden realitzar totes les activitats..., instal·lacions obsoletes. Podríem parlar també de les noies que, quan s'han de canviar, no tenen ni vestidors. Hauríem de parlar de fomentar hàbits saludables, fomentar l'esport, fomentar l'activitat física per combatre l'obesitat i altres tipus de malalties físiques i psicològiques.

Però no, volen que parlem de política lingüística, volen que parlem de l'ús del català durant la pràctica esportiva. I per fer-ho, doncs, ens presenten aquesta moció amb l'objectiu de condicionar la pràctica esportiva a l'ús de la llengua –condicionar la pràctica esportiva a l'ús de la llengua. És a dir, que el Govern condicionarà la resposta de totes les problemàtiques que acabo de citar ara mateix a si fan servir el català com a llengua habitual o no ho fan: «construirem una pista de tenis si entrenes en català», «et pagarem els equips, per exemple, per a les nenes de patinatge, però només les que xerrin en català, les que no..., doncs les que no, no».

És per a això que tenim una conselleria d'Esports, senyor Álvarez? Per fer xantatge als esportistes? És exactament per a això que la tenim? *(Alguns aplaudiments.)* Mirin, nosaltres no podem donar suport a aquesta moció que ens presenten, no perquè no vulguem que es faci servir el català durant l'esport. Els clubs, en fi, les federacions que ho vulguin, ho aplaudim; si el Girona Futbol Club, doncs, decideix fer tots els seus comunicats en català, estupend, ens sembla estupend.

Però aquí vostès demostren dues coses. Vostès demostren que els esportistes de Catalunya els importen un rave, perquè avui accepten aquestes exigències d'Esquer-

ra Republicana per, segurament, després de les eleccions d'Andalusia poder aprovar en aquesta cambra uns pressupostos.

I la segona: que mentre vostès continuïn amb aquestes polítiques lingüístiques, l'ús social del català no augmentarà. Mirin, a finals dels anys setanta, l'ús social del català superava el vuitanta per cent. Avui en dia, a la ciutat de Barcelona, a penes arriba a un quaranta per cent. Què ha canviat des de llavors? No han estat tots vostès aplicant tota mena de polítiques en aquest sentit, fins i tot polítiques punitives, per tal de normalitzar l'ús de la llengua catalana a tots els espais? Què ha canviat des de llavors?

Jo crec que aquí cal prestar atenció a una dada molt concreta, que és la taxa de transmissió de la llengua entre generacions, i en aquest cas el català està entorn del noranta-cinc per cent. És a dir, totes aquelles persones que feien servir el català de manera habitual als anys setanta..., avui en dia els seus fills i els seus nets continuen fent servir el català de manera habitual en tots els seus espais. Doncs, què ha passat? El que ha passat és que, com sempre, vostès s'equivoquen en la manera com apliquen aquestes polítiques.

El que ha passat és que el separatisme, amb la seva obsessió antiespanyola, ha intentat crear una nova base electoral de nous catalans independentistes obrint les fronteres a la immigració. Això és exactament el que ha passat. I, oh, sorpresa! No han aconseguit el que buscaven. El que han aconseguit és destruir la demografia, i amb ella, destruir la nostra identitat, la nostra seguretat, els nostres serveis socials i el nostre futur.

Per tant: no, no s'equivoquin, Espanya no vol acabar amb Catalunya. Espanya no vol acabar amb l'ús del català, principalment perquè nosaltres també som Espanya. Els que han acabat..., els que han reduït l'ús social del català han sigut tots vostès obrint de manera indiscriminada les portes de Catalunya a tot tipus d'immigració. Han rendit vostès Catalunya sencera a la immigració.

I si el català continua viu no és per cap de les seves polítiques d'imposició, les seves polítiques punitives ni els seus «xiringuitos» ni els seus xantatges. És perquè les persones que parlem el català a casa..., els pares l'ensenyen als fills i nosaltres l'ensenyarem als nostres. I això és el que volem fer des de VOX.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, des dels Comuns volem començar deixant clara una cosa: defensar el català també vol dir defensar-lo als clubs, a les pistes, als vestidors, als entrenaments i a les competicions. La llengua catalana ha de ser una llengua viva, compartida, popular i present en tots els espais de socialització del país i, evidentment, també en l'esport.

I aquest debat no parteix de zero. El passat setembre de 2025, en la compareixença davant de la Comissió de Política Lingüística, tant la UFEC com Òmnium Cultural ja van aportar una diagnosi molt clara: el gran repte avui no és tant el coneixement del català com el seu ús efectiu. Les dades són contundents: una gran majoria de persones vinculades al món esportiu poden parlar català amb fluïdesa, però l'ús habitual baixa fortament. Es parlava d'un quaranta-sis per cent d'ús habitual del català en l'àmbit esportiu i d'una situació especialment preocupant a l'àrea metropolitana, on queia fins al vint-i-set per cent. I una dada encara més reveladora: només un catorze per cent dels entrenaments, de mitjana, es feien completament en català.

Per tant, el diagnòstic està fet. El sector ha parlat, el Parlament l'ha escoltat. Ara ens toca convertir aquesta diagnosi en una política pública útil, sostinguda i, sobretot, ben orientada.

L'esport és un espai estratègic, arriba arreu, mobilitza infants i joves, genera hàbits, crea sentit d'equip i pot ser un espai privilegiat d'acollida i de cohesió lingüística. Pels Comuns, el català a l'esport ha de ser llengua comuna, de cohesió, d'acollida i d'oportunitats; no una bandera per competir en patriotisme ni una eina de confrontació simbòlica, com tampoc ho ha de ser el castellà.

També tenim dades positives. La diagnosi de la Plataforma per la Llengua als clubs de bàsquet mostra que hi ha espais on el català ja és fort. Tres de cada quatre converses observades a les pistes eren en català. Això ens diu que hi ha base social i pràctiques positives. L'esport pot funcionar com a refugi i motor de la llengua.

Ara bé, la fotografia sencera també ens mostra esquerdes. Els entrenadors i entrenadores són peça clau: quan fan servir el català, l'ús puja; quan no el sostenen, baixa. Hi ha fractura territorial, especialment als municipis més grans i densos. Hi ha fractura també generacional, sobretot en l'adolescència masculina. I hi ha hàbits en castellà per animar, ordenar, celebrar o donar instruccions, fins i tot en entorns catalanoparlants, començant pel «¡vamos!».

Valorem actuacions que ja van en bona direcció: tallers per a monitors i entrenadors, materials del Termcat, recursos pràctics, continguts audiovisuals, treballs amb la UFEC i la UCEC i indicadors sobre usos lingüístics. Però cal fer un salt d'escala, de coordinació i de continuïtat.

I, en aquest sentit, la moció d'Esquerra Republicana encerta quan situa la llengua com una dimensió que ha de formar part de la política esportiva del país. La llengua no pot quedar fora dels clubs, de les federacions, dels consells esportius, dels equipaments municipals ni tampoc dels grans esdeveniments. Per tant, donem suport a desplegar també el programa previst al pacte nacional per la llengua, elaborar guies de bones pràctiques, reforçar el Termcat, impulsar plans d'usos lingüístics i incorporar indicadors. Sense dades i seguiments no hi ha política pública seriosa.

Ara bé, quan es parla de condicionar finançaments o ajuts a la presència normalitzada del català, cal fer-ho bé, amb assessorament, material, suport tècnic i criteris proporcionals, i especialment per no carregar més feina sobre els clubs petits. I també cal que aquesta dimensió lingüística formi part estable dels convenis, ajuts, cessió dels espais i formació esportiva. Ha de ser política ordinària, no una escenificació puntual. S'hi referia el diputat Reyes: bé, la llei de política lingüística estableix l'obligació de les administracions de promoure el català, i, en aquest sentit, és perfectament compatible promoure l'ús del català als clubs i a les federacions i a les associacions, i, d'altra banda, construir pavellons. Vostè, que sap que li tinc molt de respecte com a alcalde, sap perfectament que en un pressupost tot és compatible, i el fet de promoure el català no vol dir deixar de fer pavellons. Per tant, la nostra obligació com a oposició també és pressionar el Govern perquè això es faci.

I, sobretot, i referit a això, cal treballar conjuntament amb els municipis, perquè molts equipaments, recordem-ho, sovint són municipals i molts clubs tenen la relació directa amb els ajuntaments.

Acabo. No volem un català de consigna; volem un català de vestidor, un català de pista, un català d'equip. Un català que sumi, que aculli i que generi comunitat. El català a l'esport no ha de ser ni una excepció ni una imposició; ha de ser normalitat, acollida i comunitat, i aquí és on ens trobaran.

Votarem a favor de tots els punts.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mesures lògiques, assumibles i compartides pel nostre grup parlamentari; hi donarem suport. El que ens escamna és: com pot ser que no ho apliquessin quan go-

vernaven? I què els fa pensar que un govern unionista que no sap pronunciar «Navarcles» o «Lleida» s'erigirà en defensor de la nostra dissortada llengua, encara que sigui en l'àmbit esportiu?

El diagnòstic és bo, però el remei que proposen segueix el patró al que ja ens han habituat: més plans, més programes, més grups de treball, més estructures, més col·locació d'amics, parents i excàrrecs, i cap garantia, cap garantia real que l'enrenou i la despesa acabin canviant substancialment la situació del català.

El català no recula perquè ens faltin plans, eh?; el que ens falta són parlants, i lleis, lleis que, en comptes de demanar quotes o suplicar coexistències, garanteixin el domini i la necessitat del català. No podem limitar-nos al «fomentar», «impulsar», «promoure» de sempre; hem de passar a l'ofensiva. Necessitem imposar condicions, vincular els recursos públics a obligacions concretes, estipular normes d'obligat compliment. Tota entitat que rep diner públic ha de funcionar en català, i això no pot ser un objectiu a mitjà o a llarg termini, sinó un requisit imprescindible. Que per quan ho necessitem? Per abans-d'ahir.

Les subvencions públiques són per servir el país, i el país té una llengua pròpia i natural que cal respectar, blindar i utilitzar. El que es finança amb recursos de tots ha de respondre a l'interès general de Catalunya. Tant que es vanten de ser republicans i són els reis, els reis de les campanyes institucionals, dels eslògans, dels cartells; els reis creant noves figures administratives i nous espais de coordinació. Però aquesta metodologia que empren per mirar de resoldre els problemes té un doble biaix, l'econòmic i el polític: incrementen la despesa pública sense garantia de resultats i dilueixen la capacitat de prendre decisions clares i significatives.

L'esport és una àrea clau per a l'aprenentatge i l'ús del català, especialment entre el jovent, però les dades són descoratjadores: el setanta-cinc per cent de les interaccions en l'oci i l'esport fora de l'àmbit lectiu són en castellà, i només el trenta-sis per cent dels entrenaments de futbol es duen a terme emprant eminentment la llengua catalana. La manca de referents en català en l'esport d'alt nivell, deguda en bona part a les obligacions contractuals amb *sponsors*, limita la normalització i expansió de la nostra llengua.

I vostès esperen que ho resolgui una formació política que s'ha girat d'esquena a les seleccions catalanes, que nega el dret dels nostres esportistes a competir internacionalment sota el seu propi himne i la seva pròpia bandera? El PSC no ha tingut recança a l'hora de votar en contra de partides específiques de 5 milions d'euros destinades a la promoció i reforç del català a l'esport. Com pensen potenciar una llengua que recula als patis i als vestidors? Retallant recursos?

No ens enganyem. L'especialitat i la prioritat del PSC, i també la dels processistes que l'apuntalen, no és la pervivència de la nostra llengua ni de la nostra nació; és l'equilibrisme electoral. Els socialistes són presoners de la seva pròpia base de votants: per no incomodar certs sectors del seu electorat obtusament anticatalanistes, opten per l'ambigüitat, la defensa d'un suposat bilingüisme amable. Tots sabem que, amb amabilitat o sense, el bilingüisme residualitza i mata el català.

El lleure i l'esport són els darrers espais de socialització on la nostra llengua té una oportunitat de fer adeptes. Si no estipulem obligacions fermes, recursos tangibles i un reconeixement de la sobirania esportiva catalana, perdrem pistonada també en aquest àmbit.

No necessitem una llei que pensi en tothom ni que quedi bé amb tothom; necessitem un govern que cregui en Catalunya i en el català, que no percebi la nació ni la llengua com a mers obstacles electorals a gestionar. Els recomano que superin aquest complex que tenen i que treu el cap recurrentment a les mocions i proposicions de llei que ens presenten. Deixin de justificar el català en termes de convivència, cohesió... El català no necessita justificacions de cap mena, per alguna cosa és la llengua natural i pròpia de Catalunya. El dia que s'ho creguin deixaran d'investir espanyolistes.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Conseller, consellera... Molt bon dia a tothom. «Fem de l'esport l'eina que ens aporta els valors per créixer com a persones.» Aquesta és la màxima que ens guia l'activitat esportiva al meu municipi, Santa Margarida i els Monjos, a l'Alt Penedès, perquè entenem que l'esport ens cohesiona com a societat i ens pot transmetre valors de compromís, bona convivència i respecte, que són bàsics per viure en comunitat.

Realment, la pràctica esportiva al meu poble, com en molts altres pobles i ciutats del país, fa moure una part molt important de població, tant infants i joves com adults, sent un espai d'educació, formació i socialització de primer ordre. Per això els ajuntaments juguen un paper clau per impulsar l'ús i l'aprenentatge de la llengua.

Des del nostre grup parlamentari compartim plenament que l'àmbit de l'esport és un espai transversal i de gran abast per fer incidència en l'apreciació i ús de la llengua catalana i la seva normalització.

Les dades de l'enquesta d'usos lingüístics de la població 2023 apuntaven que en l'àmbit de l'esport hi ha molt marge de millora amb el català com a llengua de comunicació. Per això una de les fites que cal posar de manifest és aconseguir que el català no quedi exclòs dels circuits predominants d'oferta cultural i de lleure. I aquí també incloem la llengua catalana a l'esport, perquè és riquesa, és motor, és oportunitats, és facilitar aprenentatges, tal com bé ens deia el conseller en la interpel·lació.

Per tant, si entenem que la llengua ens aporta tot això, cal destinar-hi esforços i recursos per fer que sigui la llengua d'ús habitual en entrenaments i en la comunicació tant interna com amb mitjans. I fer-ho amb seriositat no és vendre fum ni anunciar grans plans amb xifres, si no hi ha pressupost garantit. Es tracta de prioritzar mesures útils i escalables. I per aconseguir-ho cal canviar hàbits, proporcionar eines i planificar accions, i això s'aconsegueix amb coordinació entre el Departament de Política Lingüística i el d'Esports, amb el sector esportiu, les federacions, clubs i entitats esportives.

D'aquí el treball de desplegar les mesures que també es recullen a través de l'eina de consens polític i social de què ens hem dotat, com és el pacte nacional per la llengua. Accions engegades que veiem com donen fruit, com poden ser l'èxit de les retransmissions esportives en català, l'actualització del vocabulari que es fa amb el Termcat o els tallers de sensibilització lingüística per a monitors i entrenadors. I també recursos molt pràctics per portar el català al dia a dia, com materials descarregables i propostes tan quotidianes com les llistes de música en català de l'Spotify per entrenar.

Aquestes mesures requereixen recursos econòmics necessaris, en molts casos, i que també contempla el nou pressupost, però sobretot cal que es recullin en un pla d'acció, que ja s'està elaborant, un pla important per poder assolir els reptes, però sobretot que sigui útil i es pugui fer seguiment i avaluació de la seva aplicació real. D'aquí la incorporació de la figura de l'expert per fer el desplegament i seguiment de les accions.

I vull destacar que estem tenint aquest debat precisament en una setmana en què la llengua té un protagonisme especial. Per una banda, la celebració del Correllengua Agermanat, aquesta iniciativa que lliga activitat esportiva i promoció de la llengua en tots els territoris del domini lingüístic que ens agermana. I, per l'altra, la Setmana de la Llengua al 3Cat, contribuint a l'impuls del català dels mitjans, enguany fent èmfasi com a llengua d'acollida.

Per tant, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar estem plenament d'acord amb els punts que proposa aquesta moció, perquè aposta en gran

mesura pel que recull el pacte nacional per la llengua però també proposa altres accions, algunes de les quals ja s'estan duent a terme. I, sobretot, perquè creiem que el compromís pel català és cosa de tots i totes, d'un treball transversal del conjunt de la societat i de les administracions. I és per això que agraïm l'oportunitat que ens dona aquesta moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya de parlar del compromís que té el Govern, i que molts dels grups parlamentaris tenim, d'impulsar i reforçar la llengua catalana en el món de l'esport.

Perquè això no va d'imposar ni perseguir ningú, com alguns grups volen fer creure; es tracta de fomentar i normalitzar el català i de garantir-ne la disponibilitat en un àmbit social tan massiu com és l'esport. Perquè quan hi ha finançament públic és legítim que hi hagi objectius d'interès general, com són la cohesió i inclusió i també la llengua, i això s'ha de fer amb criteri i proporcionalitat, sense convertir-ho en un instrument de confrontació, per fer del català la llengua d'ús habitual en el món de l'esport i en tots els altres àmbits de relació, perquè és cultura, és acollida, és un dret i és patrimoni de tothom.

I, per tot plegat, donarem suport a la moció i votarem a favor de tota la proposta.

Moltes gràcies.

El president

I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies. Vull agrair les esmenes presentades pel Grup de Junts i el Grup de la CUP i, en especial, a les diputades Montse Ortiz i Pilar Castillejo, amb qui sempre ens entenem. La major part de les esmenes han estat acceptades, perquè complementen bé les mesures: coordinació interdepartamental, incloure accions per a la normalització de la llengua en l'àmbit de l'esport a les grades d'animació i la garantia també de drets lingüístics dels esportistes, sobretot quan parlem d'infants i de joves.

No hem acceptat unes esmenes de la CUP sobre control i sancions, perquè en aquest punt, doncs, volem posar l'èmfasi en la formació, en la sensibilització, en la presa de consciència des de tots els àmbits, però fer-ho amb aquesta vessant i actitud positiva i proactiva.

I tampoc hem acceptat una esmena de Junts que creiem que distorsiona la moció, malgrat que compartim absolutament el text, com ja hem parlat amb la diputada. Els catalans patim catalanofòbia, sí; també en l'àmbit de l'esport, sí; cosa que s'ha de combatre, sí, perquè cap discriminació pot ser tolerada. I cal vetllar perquè hi pugui haver l'ús lliure tant de la llengua catalana com dels símbols nacionals de Catalunya en competicions, en equipaments, en instal·lacions. I, de fet, ja vam registrar una PR quan es van retirar les senyeres i les estelades als jocs olímpics d'hivern de fa uns mesos. Hi hem estat sempre. No s'equivoquin d'adversari, hi hem estat sempre. I tot i compartir el contingut..., però, com li deia, la moció no va d'això, per tant, treballem-ho i fem pinya, però la moció va de fomentar el català, i sí, la moció també va de drets lingüístics.

I a PP i VOX, quan parlem de la llengua catalana sempre cauen del costat contrari, mai ens sorprenen, en aquest sentit. Diuen estimar el català, però a l'hora de mullar-se pel català sempre hi voten en contra. I digui'm estranya, però és una manera rara d'estimar, aquesta. Volen un català fort, però critiquen una moció, la que hem presentat, que va en positiu: fomentar, facilitar i acompanyar.

I subratllo el que vaig dir a la interpel·lació, perquè no ens escolten: defensar el català no va contra cap altra llengua. I ho volem tot, sí, tot ha de ser compatible, i ho és, de compatible. Treballar per la millora de les instal·lacions esportives, treballar per impulsar l'esport femení, treballar per acompanyar els clubs, per reforçar l'esport de base i popular, tot això és compatible amb defensar la llengua. Vostès són

excloents fins i tot en això. Si la llengua catalana és cohesió, si l'esport és cohesió, és lògic, malauradament, que VOX, que treballa per trencar la cohesió i per trencar la convivència, hi estigui en contra.

Nosaltres, a favor de la llengua, a favor de l'esport, a favor de la cohesió. Ens referma que estem en el bon camí.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí. Són els punts 17, 18, 19, 20, 21 i 22 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El senyor Garriga demana la paraula. Per què demana la paraula, senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

De la moció número 17, demanar la lectura del punt 7.

El president

Molt bé. Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català (continuació)

302-00235/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català. El Grup Parlamentari de VOX demana que se'n llegeixi el punt número 7. Demano a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària primera

«Solidaritzar-se absolutament amb les justes reivindicacions dels professors en aquests darrers dies per acabar amb la sobrecàrrega de treball no reflectida a la seva nòmina, amb ràtios desorbitades d'alumnes, amb manca de personal específic d'atenció als alumnes NESE, amb l'excés de burocràcia, amb la gran conflictivitat als centres educatius i d'assetjament laboral, amb la seva pèrdua d'autoritat, amb el greuge comparatiu que pateixen els professors de l'escola concertada, amb el menyspreu i abús cap als coordinadors digitals i amb el dèficit de professors de certes especialitats –matemàtiques i informàtica, català o castellà–, perquè és dramàtic que el trenta-sis per cent del professorat català s'estigui plantejant abandonar la vocació docent.»

El president

Molt bé. Votem... Comencem votant conjuntament els punts 1 i del punt 4 al punt 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 27 vots a favor i 2 abstencions.

També conjuntament, votarem els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 10 tot sol.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 108 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius (continuació)

302-00236/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 124 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament, votarem els punts 2.*a* i 6.*b*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 102 vots en contra, 12 vots a favor i 20 abstencions.

També de manera conjunta, votarem els punts 3.*a*, 4.*a* i 5.*a*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 104 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 3.*b*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 26 vots en contra i 34 abstencions.

Votem el punt 4.*b*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 6.*a*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

I acabarem votant el punt 6.*c*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 32 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació)

302-00237/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals.

Votem conjuntament els punts 1 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 60 vots a favor i 6 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 53 vots en contra, 40 vots a favor i 41 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes (continuació)

302-00238/15

Tot seguit, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes.

Votem conjuntament els punts 1 i 3, els punts del 6 al 8, els punts 10 i 11 i el punt 13, incloses totes les lletres.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5, incloses totes les lletres.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació (continuació)

302-00239/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació.

Votem conjuntament els punts 1, 2 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem els punts 3, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport (continuació)

302-00241/15

I, en darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 75 vots a favor, 26 vots en contra i 33 abstencions.

I, conjuntament, votarem la resta dels punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport al poble hazara

401-00066/15

Abans de suspendre la sessió plenària, llegirem tot seguit la declaració del Parlament de Catalunya de suport al poble hazara adoptada per la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernàndez Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport al poble hazara.

»Arran dels esdeveniments del 2021, la situació a l'Afganistan s'ha deteriorat greument en els darrers anys amb una profunda crisi humanitària, econòmica i institucional que afecta àmpliament la població civil.

»En aquest sentit, les restriccions severes als drets fonamentals –particularment els drets de les dones i les nenes i les comunitats minoritàries– i la limitació de llibertats civils i polítiques han contribuït a un context de vulnerabilitat generalitzada i han debilitat l'estat de dret del país.

»El poble hazara és una de les comunitats etnoreligioses autòctones de l'Afganistan que històricament ha estat sotmesa a polítiques d'exclusió, repressió, discriminació i violència sistemàtica per motius d'identitat ètnica i religiosa.

»La primera fase de violència massiva, sistemàtica i dirigida per l'Estat afganès contra el poble hazara es va iniciar a finals del segle XIX, durant el Govern d'Abdur Rahman Khan, quan, segons fonts històriques ben documentades, es va massacrar una part significativa de la població hazara, es va reduir a l'esclavitud milers de dones i infants, se'ls van confiscar les terres i els béns i es van produir desplaçaments forçats generalitzats en el marc d'un procés de neteja ètnica.

»Aquests crims històrics van establir les bases d'una discriminació estructural i institucionalitzada contra el poble hazara dins dels sistemes polítics, socials i econòmics i culturals de l'Afganistan. Les conseqüències d'aquests crims perduren fins a l'actualitat.

»Al llarg del segle XX, el poble hazara va ser sistemàticament exclòs de la participació equitativa en el poder polític i se li va negar un accés just a l'educació, la seguretat, els serveis públics i les oportunitats de desenvolupament.

»En les darreres dècades, especialment després del 2001, i amb més intensitat des del 2021, la població hazara ha estat novament sotmesa a actes de violència, incloent-hi atemptats suïcides, massacres, assassinats de líders comunitaris i agressions contra institucions educatives, religioses i sanitàries.

»Aquests fets, que afecten principalment la població civil, especialment dones, infants, alumnes i estudiants, compleixen els criteris jurídics del dret internacional per ser qualificats de genocidi, crims contra la humanitat i crims de guerra.

»La persistència d'aquesta violència, combinada amb la impunitat cap als responsables i l'absència de mecanismes efectius de rendició de comptes, incrementa significativament el risc de continuar i escalar els crims contra el poble hazara.

»A més, el silenci o la manca d'una resposta efectiva de la comunitat internacional davant d'aquests crims debilita els principis fonamentals de justícia, responsabilitat internacional i prevenció del genocidi.

»El Parlament de Catalunya, com a expressió democràtica sobirana d'una nació compromesa amb la defensa dels drets humans, la dignitat humana, la justícia, la igualtat, la convivència pacífica i la protecció de les minories ètniques, religioses i culturals, ha tingut un paper històric en el reconeixement, la condemna i la prevenció de greus crims internacionals.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya té present la carta de les Nacions Unides, la Declaració universal dels drets humans, els pactes internacionals de drets humans, la convenció de 1948 per a la prevenció i la sanció del delicte de genocidi i els principis del dret internacional humanitari.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya:

»Expressa la seva preocupació per la situació general a l'Afganistan, caracteritzada per una crisi humanitària sostinguda, la vulneració sistemàtica dels drets humans i la manca d'institucions inclusives, i insta la comunitat internacional a augmentar els esforços per garantir la protecció de la població civil i el respecte dels drets fonamentals.

»Condemna les massacres, la discriminació estructural, els desplaçaments forçats, l'esclavitud, l'exclusió política i social i totes les formes de violència basades en la identitat ètnica o religiosa dirigides contra el poble hazara.

»Reconeix el sofriment de les víctimes i afirma el dret del poble hazara a la veritat, la justícia, la reparació i la garantia que aquests crims no es repeteixin.

»Expressa el suport als drets de les víctimes i dels refugiats hazares, incloent-hi la protecció humanitària, les polítiques d'asil i els mecanismes d'acollida.

»Insta la Unió Europea i les Nacions Unides a establir o donar suport a mecanismes independents per a la investigació i documentació dels crims comesos contra el poble hazara; a garantir la rendició de comptes mitjançant el processament dels autors materials, intel·lectuals i col·laboradors d'aquests crims davant els òrgans judicials internacionals competents, i a reforçar les mesures preventives per fer front al risc continuat de genocidi.

»Considera necessari promoure la sensibilització pública sobre la massacre del poble hazara amb iniciatives educatives i culturals, i també la cooperació amb la societat civil i les organitzacions de drets humans.

»Finalment, el Parlament de Catalunya acorda traslladar aquesta declaració institucional al Parlament Europeu, a l'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans i a les altres institucions internacionals pertinents.

»Palau del Parlament, 30 d'abril de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de quatre. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia

302-00240/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats i diputades. El passat Ple, des de Junts per Catalunya vam presentar..., vam fer la primera interpel·lació d'aquesta legislatura en matèria d'administració de justícia; la vam voler centrar en diversos aspectes, com és el desplegament de la Llei orgànica 1/2025, la llei contra la multireincidència, la necessitat de personal en l'àmbit de l'Administració de justícia i també en el català. I, justament per ser coherents amb aquella interpel·lació, les propostes que presentem en aquesta moció d'avui se circumscriuen als temes que ja vam comentar a l'anterior Ple.

En primer lloc, des de Junts per Catalunya –i la moció és molt clara–, hem volgut posar el focus en la llengua, com no pot ser de cap altra manera. I la moció parteix d'un mandat que és molt clar: cal donar compliment a l'article 9 de la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, perquè ara mateix el català, en l'àmbit de l'Administració de justícia, no es garanteix, i som molt conscients, des de Junts per Catalunya, que sense llengua pròpia no tindrem pas justícia plena. Justament per això, en un dels punts d'aquesta moció el que intentem és tornar a instar perquè hi hagi aquesta modificació de la llei orgànica del poder judicial, perquè el coneixement del català passi a ser d'un mèrit a ser un requisit, com necessàriament ha de ser en l'àmbit de l'Administració de justícia.

En segon lloc, abordem el tema del desplegament de la Llei orgànica 1/2025 i, en aquest sentit, també demanem la publicació d'aquests indicadors que ens permetin fer un seguiment i una avaluació de com s'està desplegant aquesta llei orgànica d'eficiència i, sobretot, com estan afectant els temes dels MASC com a instruments que han de venir a descongestionar aquest sistema de justícia que tenim.

En tercer lloc, amb aquesta moció hem posat el focus en la seguretat i en la multireincidència, amb aquesta llei contra la multireincidència impulsada per Junts per Catalunya en el marc del Congrés dels Diputats, que vol donar resposta a la necessitat de seguretat que demanava la ciutadania a la vegada que també vol venir a reforçar la resposta penal davant de casos de delinqüència reiterada en delictes contra

el patrimoni. És per això que en aquesta moció el que demanem és que hi hagi un protocol, que hi hagi una coordinació, una comunicació entre els cossos policials, jutjats, però també ajuntaments, perquè justament aquests, els ens locals, puguin exercir aquesta acció penal que els hi reconeix l'article 1, apartat segon, de la Llei orgànica 1/2026.

En quart lloc, pel que fa a l'àmbit dels recursos en matèria de personal, la situació és objectiva. A Catalunya patim o tenim una mancança de professionals en l'àmbit de l'Administració de justícia. Per això, per una banda, per una línia, el que demanem és plantejar que hi hagi una ampliació de les beques dels joves opositors catalans que opositen aquí a Catalunya per complementar també aquestes cent vuitanta places de judicatura que s'han compromès per a Catalunya fins a l'any 2027, amb places de fiscals i amb places de lletrats de l'Administració de justícia. I, en segon lloc, ja a nivell organitzatiu, el que exigim també és rigor en la gestió. En aquest sentit, reclamem amb aquesta moció que hi hagi un estudi de les càrregues de treball efectives de la relació dels llocs de treball, tenint en compte l'operativa real de l'Administració de justícia a Catalunya. Cal cobrir les places i la demanda de personal. Ara mateix, aquestes places de demanda de personal s'estan cobrint amb persones que no tenen coneixement jurídic previ o que tenen aquesta manca de formació. I creiem..., no només perquè ho digui jo, sinó perquè els sindicats també ho van venir a manifestar aquí a la Comissió de Justícia del Parlament, i necessàriament això no pot ser així, necessitem que hi hagin professionals que estiguin formats i siguin competents en l'àmbit de l'Administració de justícia a Catalunya.

Passo a l'àmbit processal. A la moció també el que fem és traslladar una de les esmenes que hem presentat com a Junts per Catalunya al Congrés dels Diputats per excloure aquests procediments que afecten menors dels procediments MASC. Per què fem això? Justament per evitar dilacions indegudes en un tema tan sensible com és el dels menors d'edat, com passa, per exemple, en aquests procediments de dret de família que tenen un component d'internacionalitat, un component d'estrangeria, que fa que el sol fet de que tu prèviament hagis de presentar un MASC..., el que provoca és que exclogui directament la jurisdicció en favor d'altres jurisdiccions estrangeres, per exemple.

Amb aquesta moció també, finalment, reiterem de nou la necessitat de que els jutges de pau recuperin aquesta competència per poder celebrar matrimonis, i evidentment també tornem a instar que per nosaltres és molt important poder mantenir l'atenció individualitzada dels jutjats –individualitzada als seus partits judicials– de Balaguer, Cervera i Lleida, pel que fa a la violència sobre la dona.

I, per acabar, acabem amb un punt d'una exigència fiscal. També, com sabeu, des de Junts per Catalunya tornem a exigir que la Generalitat de Catalunya reclami a Madrid la recaptació íntegra de totes les taxes judicials que es generen a Catalunya. I a la vegada també demanem que en relació amb la taxa catalana, la taxa que tenim aquí a Catalunya, recuperem una exempció, una exempció per a aquella quantia d'assumptes inferiors a tres mil euros que tenien fins a l'any 2014 per poder garantir l'accés a la justícia i no penalitzar justament aquelles petites i mitjanes empreses catalanes que volen reclamar petites quanties i que no poden fer-ho perquè es veuen obstaculitzades pel pagament d'aquesta taxa.

Perquè el que és evident i tenim molt clar des de Junts per Catalunya és que no pot ser que, pel fet de que l'Estat no traspassi la recaptació íntegra de les taxes que nosaltres mereixem, siguem els catalans que haguem de tenir una doble tributació, un doble gravamen, sobre una taxa que només tenim a Catalunya i a cap altre lloc de l'Estat espanyol. Perquè qui ha de finançar els recursos en matèria d'assistència jurídica gratuïta entenem que ha de ser l'Estat. I per nosaltres —també ho vaig dir en l'anterior interpel·lació *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* i avui també; ja acabo, president, i acabo amb això—, des de Junts per Catalunya tenim molt clar que hem de poder garantir –i dic la paraula «garantir»–

els recursos necessaris per a l'Administració de justícia a Catalunya, però a la vegada també tenim molt clar que no pot ser que per culpa de la dependència de l'Estat espanyol interposar un recurs a Catalunya costi més del doble als catalans.

Amb això acabo. Gràcies, president.

El president

El Grup Parlamentari del Partit Popular hi ha presentat esmenes, i per defensar-les té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats... Tornem a estar en una moció sobre justícia. Nosaltres havíem presentat..., és la primera de Junts, però nosaltres n'havíem presentat ja algunes. I lo trist, conseller, és que hem presentat sis esmenes que no són noves. Hem reproduït lo que ja hem presentat aquí en altres... Per què? Perquè no s'han solucionat. Perquè continuem igual. Continuem tenint un problema. Sí que li reconec, conseller, la capacitat de diàleg; això crec que ningú l'hi pot retreure, però no està..., amb capacitat de diàleg no n'hi ha suficient. Necessitem diners; sense inversió a l'Administració de justícia no farem res.

I, miri, les nostres esmenes van pel tema de la videoconferència. Escolti, és un esforç extraordinari, fer videoconferències al jutjat. No funcionen. Suspenem judicis perquè no van, les pantalles són petites. Necessitem revisar tot el sistema de videoconferència, perquè si volem, a més, com vostè ha dit moltes vegades, que les oficines de Justícia siguin un centre per poder fer videoconferències amb els jutjats, necessitem que aquestes tinguin qualitat, perquè el dret a la defensa requereix videoconferències de qualitat, per poder interrogar amb qualitat, perquè és essencial per al dret de la defensa.

Hem presentat també el tema de l'expedient electrònic. Escolti'm, a la justícia continua sent un horror trobar un procediment, que si no estàs donat d'alta, tens de trucar al jutjat perquè..., bé, al tribunal d'instància, tens de trucar al tribunal d'instància perquè et doni d'alta, perquè no és automàtic i és un desastre. No trobem els procediments, no hi ha interacció entre el funcionari que ho porta... No... Miri, sobretot en la instal·lació dels tribunals d'instància l'expedient electrònic pot fer alguna cosa extraordinària, que és localitzar els expedients. I ara, en aquests moments, no sabem ni el funcionari que ho porta. Si allí estigués posat, doncs, escolti'm, agilitzem la justícia.

El tema de l'expedient electrònic penal. Escolti'm, necessitem l'expedient electrònic penal. Perquè, si volem lluitar contra la multireincidència, això és un element essencial, tindre-ho informatitzat. Sense això no farem res. I continuem..., els terminis de resolució dels conflictes als jutjats continuen sent molt alts, no s'han reduït pràcticament. Llavors, necessitem que hi hagi... Els atestats electrònics..., que Junts no ha volgut acceptar l'esmena perquè, com que parlàvem de la Guàrdia Civil i això els hi dona molt de *repelús*... Doncs sí, escoltin, la Guàrdia Civil, la Policia Nacional són cossos de seguretat que funcionen a Catalunya i que fan atestats i que fan una labor importantíssima, i que també han d'arribar al jutjat de manera electrònica.

Hem presentat també una esmena que ja vam presentar i hem aprovat i que no s'ha implementat: el tema de l'adreça electrònica única. Mirin, perquè la gent tingui coneixement de lo que ens podríem estalviar. Tots els «emplaçaments» dels jutjats i citacions a societats es fan amb sobre..., s'envia per correus amb acusament de recepció; va el carter a la societat, que firmi l'acusament de recepció. Si això s'implementés, s'ha acabat. El cost econòmic que ens podríem estalviar és enorme. Per què? Perquè les societats tenen l'obligació de tindre una adreça electrònica única, i a través d'ella les podríem citar, notificar. Saben quin és l'estalvi de costos que tindria això? I de temps, i especialment de temps; reduiríem de manera extraordinària el temps.

I, miri, per experiència personal li podria dir que hi ha vegades que citar una societat costa un any, perquè, si és de fora, a l'exhort, al final la policia local perquè vagi al domicili..., vull dir, pot costar un any citar. Per tant, amb un simple clic, citada una societat; ho vam aprovar a la comissió, i ho hem tornat a portar perquè necessitem que això...

I, escolti, els MASC. Els MASC jo crec que –ho deia la companya– han sigut un fracàs –els MASC han sigut un fracàs. Sí, conseller, han sigut un fracàs. I tinguem-ho en compte. Per què? Perquè hi han bastants jutges que han plantejat qüestions d'inconstitucionalitat perquè és contrari a la tutela judicial efectiva. I, per tant, hi han plantejaments de qüestions d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional. I, a més, no estan servint; l'únic que fan és retardar els procediments, com si els advocats no negociéssim abans de posar un procediment. Escoltin, estem farts de negociar abans de posar un procediment; hem de donar-hi un tomb. I lo que no és de rebut és que, quan hi hagin entitats professionals que vagin a veure el ministeri, diguin: «Ja poden aprovar mocions com la que vam aprovar aquí o al Congrés que no pensem modificar els MASC.» Això és un error i un insult als diputats i un insult a lo que s'ha decidit en ambdues cambres de representació dels ciutadans. Escolti, hem de modificar els MASC.

I, per últim –ja no em queda temps–, sí que hem de parlar també del tema dels jutges de pau *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –un segon, president. Dels jutges de pau. Escolti, si els jutges de pau no casen és per culpa de vostès. Van fer un acord, es van equivocar i no van modificar, no van modificar la disposició addicional que modificava el Codi civil, i per això... I el conseller parla de que buscarem una llei motxilla... No, escolti, posem-nos d'acord, tramitem-la al Congrés dels Diputats de manera ràpida.

I, per últim, conseller, com veurà, un dia em va dir que des del Partit Popular no fèiem propostes de justícia; ens hem cansat de fer propostes de justícia. Li prego que no em digui més que no fem propostes de justícia. En tenim totes aquestes, i si les implementem, segur que la justícia a Catalunya funcionaria.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Avui debatem aquesta moció de Junts sobre la situació de la justícia. I, de fet –jo ja ho he dit en reiterades ocasions–, la justícia no funciona. Però segurament, com ja li vaig traslladar, conseller, no funciona, però no compartim tots els àmbits en els que no funciona. Per nosaltres, per Esquerra Republicana, la justícia no funciona perquè una justícia lenta no és justícia, perquè una justícia amb tantes traves no és justícia, una justícia que no és en català no és justícia, una justícia que no protegeix la ciutadania no és justícia, i una justícia que no dona resposta a les víctimes de violència masclista no és justícia.

I ho vull recordar: fa un any aquest Parlament va aprovar l'encàrrec per part d'Esquerra Republicana d'instar el Departament de Justícia a fer un estudi sobre ordres de protecció amb una relació dels jutjats: per què a Catalunya es deneguen més ordres de protecció de les que s'atorguen –ha passat més d'un any i encara estem esperant.

Les xifres són escandaloses. De fet, dilluns mateix, l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes va presentar un informe. El seixanta per cent de les queixes són en l'àmbit judicial. Per tant, és l'àmbit judicial on més trobem aquesta violència institucional cap a aquestes víctimes quan fan el pas i interposen una denúncia per violència masclista.

Ho hem dit en reiterades ocasions: hem de treballar en aquest sentit. Ho hem instat així al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. No n'hem tingut resposta. Hem instat així el fiscal superior de Catalunya. Tampoc n'hem tingut resposta. Per tant, esperem que aquest departament estigui a l'alçada i faci aquesta relació de jutjats per conèixer quins jutjats són els que atorguen menys ordres de protecció i fan aquest tractament vexatori a moltes de les víctimes quan fan el pas i interposen una denúncia.

Però són moltes les causes per què la justícia no funciona. De fet, la diputada de Junts, la diputada Urroz, feia també una esmena i, de fet, en la seva moció, però vostè deia que la multireincidència és una necessitat que demana la ciutadania. I vostès estan enfocats en el fenomen de la multireincidència. Però el que preocupa de veritat a la ciutadania no és la multireincidència, és l'habitatge. I vostès es fixen molt en la multireincidència i poc en els multipropietaris, segurament perquè vostès són –la majoria de vostès– multipropietaris. Però els hi dic una cosa: el que hem de fer amb les mesures que vostès... *(Remor de veus.)* Sí, ja poden riure. El que vostès fan amb les seves mesures és col·lapsar més la justícia, perquè només els hi preocupa –si us plau, una mica de respecte– modificar tota la normativa...

El president

Si us plau, si us plau. La diputada té dret a poder ser escoltada. Jo tinc l'obligació que la puguin escoltar. Endavant, diputada.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Vostès totes les modificacions que duen a terme són per tal de facilitar cada cop més la legitimació activa, perquè cada cop més fins i tot la comunitat de propietaris pugui interposar una demanda de desnonament contra un veí. Per tant, el que volen és desocupar, desnonar i continuar especulant amb l'habitatge. Nosaltres ens hi oposem fermament. Si hi ha algun multireincident són vostès votant en contra de totes les propostes per avançar en matèria d'habitatge, que és el que preocupa a la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Conseller Espadaler, diputats... Hay tres oficios en los cuales es necesario tener una vocación absoluta: los que enseñan, los que curan y los que juzgan, porque las decisiones que puedan tomar tanto los maestros, los médicos como los jueces inciden de una manera brutal en el futuro de las personas.

Hoy hablamos de justicia. El gran problema que tiene la justicia es su lentitud; una justicia colapsada, incompatible con el principio de tutela judicial efectiva y que incide, por lo tanto, de forma esencial en el futuro de las personas. El sistema judicial con insuficiencia de recursos materiales, tecnológicos, humanos, saturado y sobrecargado, rígido y formalista, con duración excesiva en los procedimientos; este es el sistema judicial que padecemos. La justicia atraviesa, pues, un momento de crisis profunda en términos de eficiencia, accesibilidad y capacidad de respuesta.

De ahí la aparición de la ley de eficiencia procesal y de los mecanismos alternativos de solución de conflictos, los MASC, que, lejos de fomentar una mayor agilidad procesal, han conseguido el efecto contrario: encarecer, ralentizar y entorpecer un poco más –si puede– el proceso judicial.

Mientras la justicia catalana, en estado cataléptico, se ahoga en retrasos, procedimientos eternos y multirreincidentes paseando por las calles, Junts pone trabas idiomáticas para excluir a centenares de jueces, fiscales y funcionarios del resto de España. En su pasada interpelación manifestaron que «sense llengua pròpia tampoc

hi haurà justícia plena». Dejen ya de mirar el dedo que señala la luna y céntrense en resolver los problemas reales de la justicia, que son los que son y afectan a todos los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)*

También manifestaron que la justicia no es «imparcial ni independent». Imagino que lo dicen por la injerencia e intento de control político sobre esta, como, por ejemplo, fue la ley de amnistía, el mayor acto de corrupción política de nuestra democracia, un mercadeo con causa ilícita, al participar los propios beneficiarios, es decir, ustedes, en el proceso de elaboración de la ley, una autoamnistía, un monumento a la impunidad.

Y dentro de su antología del disparate también manifestaron, en la interpelación, olvidando que en los juzgados no hay conflictos lingüísticos y que usamos las lenguas de forma harmoniosa entre todos, dijeron que el catalán, en el ámbito de la justicia, es una lengua perseguida. Lo dicen ustedes, los artífices de uno de los mayores proyectos de ingeniería social como es la ley de inmersión lingüística, que utilizan comisarios lingüísticos, imponen sanciones a los comerciantes que no rotulan en catalán, que cogen y también controlan a los niños en los patios de los colegios para saber qué lengua usan, o que incumplen sentencias firmes como, por ejemplo, la del veinticinco por ciento de escolarización mínima obligatoria en lengua española. Por cierto, con la connivencia del Govern del señor Illa, que, en una actitud de manifiesta rebeldía, ha buscado fórmulas que puedan dar cobertura a su incumplimiento.

Y hoy es noticia que Illa duplica las multas lingüísticas en 2025 en 486 sanciones y una recaudación de 715.000 euros. La pela és la pela. *(Alguns aplaudiments.)* Tot està dit –tot està dit–, però, com que no en fan cas, cal repetir-ho mil vegades: tant el català com l'espanyol són llengües pròpies de Catalunya. Són les persones, i no els territoris, les que parlen i utilitzen les llengües.

Estamos conformes con su punto primero, acerca del seguimiento del impacto de la ley de eficiencia procesal; el punto 2, para combatir la multirreincidencia; punto 4, referente a la exención de las tasas por asuntos de escasa cuantía, y puntos 5 y 6, que pretenden un mejor funcionamiento de la justicia. De acuerdo también con su punto 7, necesidad de reconsiderar la aplicación de la ley de eficiencia procesal en procedimientos sensibles como son los de familia y los de menores. Y el punto 9, para proveer también más plazas en la Administración de justicia. Nos abstendremos en los puntos 3, 10 y 12, y votaremos en contra del punto 11, referente a la transferencia de las tasas judiciales. Y, por supuesto, votaremos en contra del punto 8, que impone el catalán en la justicia como requisito y no como mérito, porque discrimina y vuelve a su tono de trinchera lingüística al cual nos tienen ustedes acostumbrados.

Ustedes invocan el catalán en nombre de la justicia, pero los *Usatges* y el abad Oliba bebían de la fuente del *ars boni et aequi*, es decir, el arte de lo bueno y lo equitativo. Imponer una lengua como requisito no es equidad, es discriminación; no es justicia, es privilegio separatista. Por esto, desde VOX, pedimos a Junts: dadnos *pau i treva en la llengua*, como habría querido el propio abad Oliba. La verdadera tradición catalana apela, pues, a la equidad y a la paz práctica, no aferrarse a disputas que erosionan la convivencia y paralizan la justicia, y solucionar problemas concretos, pues no hay más justicia que la justicia del caso concreto. Y esto debe ser resultado de una valoración de los hechos regida por la prudencia y de una aplicación de la ley presidida por la equidad.

Y, para acabar, señores de Junts, el motor de su actividad política es muy simple: ustedes crean el conflicto, lo atizan y luego van de víctimas.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Avui tenim una moció presentada per la diputada Ariadna Urroz, del Grup Parlamentari de Junts, en la que plantegen la necessitat de millorar moltes qüestions en l'àmbit de la justícia. Hi estem d'acord majoritàriament. Hi donarem suport, excepte en alguns punts molt concrets, perquè considerem que, efectivament, estem en un moment en el que jo crec que caldria que féssim una reflexió veritablement col·lectiva de que durant molts anys, massa anys, no s'ha acabat de tractar de la mateixa manera que altres serveis públics l'Administració de justícia. I, de fet, jo crec que això, el principal impacte en el que s'hauria de plasmar aquesta anàlisi compartida és poder caminar cap a un pacte ampli per la justícia, amb efecte tant a nivell estatal com, evidentment, a nivell català. Perquè el salt d'escala que hauria de fer el Departament de Justícia i els recursos que s'han de destinar per fer que funcioni de veritat com ha de funcionar és molt alt. I jo crec que en aquest punt caldria que féssim una reflexió.

El que no pot ser és que hi hagi gent esperant tres, quatre, cinc anys durant un procés penal, tant efectivament per la víctima, que està tot aquest temps pendent de si ha d'anar al jutjat o no a declarar i si hi haurà condemna o no i llavors se genera una sensació d'impunitat, com, per un altre costat, per la persona que ha estat acusada, perquè no es pot defensar de manera adequada durant tot aquest temps i té la seva vida sense saber si acabarà en una situació de privació de llibertat o no. I sobretot perquè, com va dir Beccaria a l'inici dels plantejaments del sistema penal modern i actual, les penes..., lo que més eficàcia té de les penes és saber que hi haurà una conseqüència dels actes que s'han produït i que aquests arribaran en un temps adequat.

I faig aquesta reflexió, que l'he fet en moltes ocasions respecte a l'àmbit penal, però crec que també té a veure amb altres jurisdiccions. No pot ser que el temps d'un acomiadament, si no hi ha un acord, sigui tan alt o a l'hora de fer unes mesures, per exemple, d'un divorci. Llavors, jo crec que la sobresaturació i la manca de capacitat de poder resoldre el temps d'espera de la justícia generen problemes en altres serveis públics i ens genera problemes, diguem-ne, a nivell de malestar i té efectes a nivell de salut mental.

Llavors, penso que, si plantegem un servei públic de l'Administració de justícia com un servei públic com qualsevol altre, haurien de fer una redimensió efectiva de la justícia, i tot el que fem serà posar pegats, perquè jo crec que tots som conscients de que no s'ha actualitzat prou. I sí que crec que és important tenir en compte que s'ha acordat darrerament fer créixer el nombre de jutges i jutgesses a Catalunya –noranta-un aquest any, noranta l'any passat–; també un acord amb Esquerra Republicana, en aquest cas també per part del Govern, al qual també hem donat suport. A nivell de fiscalia també s'ha plantejat un anunci de creixement i, en el nostre cas, en els acords als que hem arribat, també a nivell de funcionaris dels jutjats –gestors, tramitadors–; els auxilis judicials no s'estan dotant de manera suficient en aquest canvi que s'ha produït en l'àmbit de la justícia amb la nova llei. I volem també cridar l'atenció perquè és el que diu el sector.

Ara bé, jo crec que hem de fer una reflexió. Créixer noranta jutges o jutgesses i només 350 persones de l'Administració de justícia no és suficient, no és prou. S'hauria de poder dotar amb més capacitat aquests funcionaris per poder fer la feina millor.

Després, altres de les qüestions que aborda aquesta moció tenen a veure amb la llengua. No hi ha una capacitat de les persones catalanoparlants de poder-se expressar amb total normalitat. Queda molta feina per fer. I llavors, en aquest sentit, considerem que, efectivament, el català..., hem de treballar perquè el català sigui un requisit, un requisit que pot ser en el minut u de poder tenir accés a aquesta feina o se pot treballar, pot ser com un procés de compromís que s'ha de demostrar aquest català al

poc temps d'estar aquí treballant. S'ha de trobar l'equilibri, però, en tot cas, hi donem suport. Considerem que sí, efectivament, ha de ser un requisit i no un mèrit.

Hi han altres qüestions concretes, també de les esmenes aportades pel Grup Popular. Donarem suport, per exemple, a la qüestió de la videoconferència. Ha de funcionar de manera adequada, perquè estem parlant d'un dret fonamental, el dret a la defensa. Llavors, en aquest sentit, donarem suport no a tots els punts tampoc. I, en tot cas, considero que hem de caminar cap a aquest pacte ampli en matèria de justícia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja, que intervindrà de l'escó estant.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, president. Bona tarda. Bé, bàsicament, és clar, és evident: la justícia del nostre país està saturada absolutament. Es viu una situació de precarietat per part dels treballadors i treballadores, i tenim una crisi brutal, com no n'hi ha en un altre àmbit, en l'àmbit de la llengua catalana. Per tant, a totes aquelles mesures que van en el sentit de millorar la situació de la justícia, en el sentit de treballar per la millora de la llengua catalana, com, per exemple, fer-lo un requisit, nosaltres hi donarem suport. També a totes aquelles mesures que van centrades en l'àmbit de la recaptació i, per tant, de la millora del finançament de la justícia.

El que no farem és donar suport a totes aquelles mesures que ens sembla que van a vulnerar drets, que van a facilitar desnonaments, que van a perjudicar els i les de sempre i que, en definitiva, van a intentar colar per la porta del darrere una sèrie de mesures pròpies de la dreta i que nosaltres en cap cas podem defensar.

I, en tot cas, acabar donant suport a tot el col·lectiu d'interins i interines, que, en l'àmbit de justícia especialment, s'està patint aquesta mala aplicació del dret europeu i de les sentències europees pel que fa a l'estabilització de les persones interines, i que pensem que el Govern està fent un flac favor a la justícia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; diu VOX que l'espanyol és una llengua de Catalunya perquè són les persones i no els territoris els qui determinen l'idioma natural dels països. L'àrab és una llengua espanyola, senyors de VOX? Perquè hi ha milers de descendents de marroquins amb DNI espanyol que tenen com a llengua materna l'amazic o l'àrab. I, com que Espanya no en té ni idea, de controlar les seves fronteres, es poden trobar que d'aquí unes dècades la llengua materna majoritària dels habitants d'Espanya sigui l'àrab. Serà una llengua espanyola llavors, l'àrab? O quan li toqui a Espanya i no estiguem parlant de Catalunya la llengua nacional la determinaran els territoris i no les persones? Coherència, si us plau.

Pluja intermitent de jutges i magistrats espanyols que venen amb la mateixa assiduïtat amb la que se'n van, deixant constantment paralitzats els jutjats del nostre país i desemparant milers de ciutadans. I, per acabar-ho d'adobar, el Govern del país veí, en connivència amb algunes formacions processistes avui presents aquí, aprova una reforma integral de l'estructura dels jutjats que ningú havia sol·licitat i que a ningú convenç; en paral·lel, això sí, amb l'obligatorietat de passar pel tràmit dels anomenats «mitjans adients de resolució de conflictes». I no és que estiguem en contra, eh?, de resoldre conflictes de manera fluida i barata, no; del que estem en contra

és d'obligar algú que té la casa ocupada o que no rep la pensió alimentària dels fills perquè no disposa de conveni signat a fer un viacrucis d'improbable resultat abans de poder-se acollir a la tutela judicial i resoldre, per tant, la seva situació de vulnerabilitat. En aquests casos s'endarrereix la resolució i, per tant, el patiment de la part demandant.

N'estem tips, que l'Administració catalana percebi els ciutadans com a borinots empipadors i no com a clients a fidelitzar. No podem allargar ni eternitzar procediments que prorroguen situacions injustes i que generen indefensió. El dèficit de jutges, la lentitud a l'hora de resoldre casos i l'allau de peticions fruit de l'augment significatiu d'actes delictius i violents col·lapsen la judicatura. Passin, agafin tanda i seguin, perquè amb les regularitzacions massives que el socialisme pregona no sembla que hagin de baixar les ràtios dels jutjats. O sí? Regularització que, per cert, ha set aprovada el 2026 perquè Junts va avalar la tramitació de la ILP l'any 2024. Sembla que, abans de la irrupció d'Aliança en aquest Parlament, vostès eren plenament favorables a les regularitzacions massives d'immigrants il·legals. De fet, els anys 2000 i 2001, van emetre vot favorable a les regularitzacions del senyor Aznar. Ara, gir de guió, perquè en acabat diguin que Aliança Catalana no és decisiva en aquest hemicicle i en aquest país.

És una vergonya nacional que haguem de demanar permís o perdó per parlar en català als jutjats. És indecent que els catalans siguem pressionats, explícitament o implícitament, per parlar en castellà quan, en paral·lel, s'està oferint servei de traducció gratuït als immigrants. Qualsevol que acabi d'arribar té més drets, doncs, que nosaltres. Topem amb un sistema judicial completament desarrelat, aliè a la idiosincràsia nacional catalana. Vostès proposen exigir que el coneixement del català sigui un requisit real i efectiu per als professionals de la justícia a Catalunya. Nosaltres anem un xic més enllà: volem que es garanteixi l'atenció i la documentació en català per inèrcia, sense que els ciutadans hagin d'especificar-ho, i que s'empri el català en tots i cadascun dels procediments judicials. Diu la dita que qui té llengua arriba a Roma. Si no redrecem el país, aviat és que no podrem ni arribar als jutjats.

Respecte a la lluita contra la multireincidència, la recepta és clara: expulsió immediata de qualsevol immigrant que hagi gosat delinquir, encara que sigui un petit furt. No regularitzar-lo ni donar-li la pagueta, com proposa la bancada esquerra, no; enviar-lo cap a casa seu, i si se li pot embargar el compte o el patrimoni pel valor del bitllet, millor que millor, tu. Els ajuntaments hem de tenir accés a les dades delinqüencials. Les policies locals han d'integrar-se al sistema policial. No podem continuar a les palpentes. Necessitem protegir els nostres vilatans. No se'n diu «extrema dreta», no; se'n diu «seny i ordre», i ha arribat per quedar-se, per quedar-se i per vèncer.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lídia Ferré Ferré.

Lídia Ferré Ferré

Gràcies, president. Bona tarda, conseller. Diputats, diputades... No me'n puc estar, de començar la meua intervenció dient que el grup d'Aliança Catalana veig que no han xafat mai un jutjat ni tenen idea de dret processal, i ja no vull ni dir de saber lo que son los MASC. *(Alguns aplaudiments.)* Perquè diuen que ningú demanava aquesta reforma, quan justament és el contrari: s'ha fet aquesta reforma perquè era una necessitat que tothom reclamava. Bé, vostès, en la seva línia, eh?

Tornem al tema. Massa sovint parlem de la justícia com una entelèquia, no? Però, bé, és el dret que interactua constantment en les nostres accions més bàsiques. I, per tant, la justícia és un servei essencial que falla. I, quan falla, qui ho pateix és el justiciable i, en definitiva, tota la ciutadania, no? Que avui, en aquest Ple, mos hagi portat la diputada Urroz un altre cop este tema nosaltres creiem que és bo. És bo par-

lar-ne, és bo posar damunt la taula les mancances, però també el treball que s'està fent des del Govern, en aquest cas, amb el desplegament de la Llei orgànica 1/2025. Natres valorem, eh?, que el grup..., bé, que Catalunya hagi assumit este desplegament com una oportunitat real de transformar el servei públic de justícia. Ja ho hem dit un munt de vegades en comissions, en ple: és una llei complexa, obliga a coordinar-se constantment amb el ministeri, amb el poder judicial, amb els diferents operadors jurídics. Però vostès saben que quan parlem no estem parlant de paraules buides, no? Sabem que tot no és perfecte, s'han de seguir corregint coses, i amb això hi estem completament d'acord. Però creiem que ja no estem en temps de diagnòstic, sinó que ja comencem a veure que aquestes reformes concretes estan donant fruit als diferents llocs del territori, no?

Per començar, jo em faig, en primer lloc, meues les seues paraules amb relació a l'ús del català a l'Administració de justícia. I també els avanço que votarem a favor molts dels punts de la seva moció, però que també n'hi ha d'altres que no els podem avalar, bé perquè superen les competències de la Generalitat o perquè contradiuen el model de justícia que natres volem consolidar, o perquè tenen un impacte jurídic o pressupostari que el mateix text no contempla. Lo nostre vot vol ser coherent, i no volem generar falses expectatives aprovant mandats que després no podrem complir o que serien un pas enrere tant en la protecció de drets per a les persones com per a les víctimes, no?

Jo me centraré en los punts que no els donarem suport; per exemple, en lo punt número 2, perquè vostès parlen de l'elaboració d'un protocol policial i judicial per informar els ajuntaments de casos de multireincidència, no? Però natres no ho rebutgem per fons, sinó per qüestió de competències, perquè aquesta decisió correspon al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i, en l'àmbit policial, evidentment, al Departament d'Interior. A més, la comunicació de procediments penals a tercers legitimats, com en els ens locals, correspon als òrgans judicials i al Ministeri Fiscal. Per tant, natres pensem que seria poc seriós aprovar aquí un mandat directe del Departament de Justícia sabent que no tenim la clau en aquesta decisió, no?

Quan vostès, al punt 4 –que tampoc hi donarem suport–, parlen de recuperar l'exempció de la taxa judicial, entenem perfectament, eh?, la preocupació de l'accés a la justícia, i com a Grup Socialistes la compartim, però esta exempció que vostès parlen ja va ser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat, i el model actual la va substituir per un sistema que mira el tipus de procediment i, sobretot, la capacitat econòmica del subjecte passiu, no? Llavors, hi han exempcions a persones físiques beneficiàries de justícia gratuïta. La LEC també abarateix els costos als procediments que no superen els dos mil euros quan no és preceptiva l'assistència d'advocat i procurador. Per tant, natres pensem que si volem garantir l'accés universal a la justícia, doncs s'han de reforçar la justícia gratuïta i el finançament del servei.

Quant al punt 4 ter, que ha presentat el PP, sabem perfectament..., natres sabem que s'ha de digitalitzar tot el tema del procediment penal, però sis mesos és impossible, és materialment impossible.

I, bé, m'estic quedant sense temps. Una breu referència als MASC. Tampoc estem d'acord amb treure'ls del que és el dret de família amb menors, perquè a Catalunya ja fa més de vint anys que apostem per la mediació en família, i la veritat, que els resultats són bons, no?

Bé, m'he quedat sense temps. Quant al punt 12, tampoc els podem donar suport, quant a la unificació dels jutjats de violència de gènere. I, bé, bàsicament m'he quedat sense temps.

Però, bé, que sí, que, evidentment, recollim les seues propostes i, bé, hi donem suport. Ja ho veuen. La resta, un altre dia, amb més temps, els hi podem explicar. D'acord.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Molt ràpid. I, amb relació a les esmenes, fer un primer agraïment al Partit Popular, al diputat Huguet, per les esmenes tècniques que ens han presentat en aquesta moció, que nosaltres hem acceptat perquè enteníem que venien a reforçar encara més el que nosaltres amb la moció demanàvem. Com ell mateix ha explicat –i jo no em demoraré més en el temps per no fer-me repetitiva–, hem acceptat les esmenes 1, 3, 5 i 6. Ell mateix ha explicat quin era el contingut d'aquestes esmenes. I algunes d'elles, com ell mateix hi feia referència, reiteren posicionaments que aquesta mateixa cambra ja ha aprovat en altres moments. I, per tant, crec que alguns posicionaments d'aquests avui sortiran en contra quan ja els hem aprovat en comissió o aquí mateix en el Ple del Parlament. Per tant, simplement és contradictori tot plegat, a vegades. I, per tant, nosaltres volíem incorporar-ho, perquè creiem que s'han de fer efectius aquests manaments. I, a la vegada, rebutjàvem les esmenes 2 i 4, que ell mateix hi feia referència, perquè no acceptaríem una esmena que feia referència a la Policia Nacional o a la Guàrdia Civil.

I, amb el poc temps que em queda, president, sí que fer algunes mencions, que no me'n puc estar. Perquè semblava per un moment, o almenys als diputats de Junts per Catalunya els ho ha semblat, que Gabriel Rufián estava aquí al Parlament en lloc d'estar a Madrid quan feien la intervenció els companys d'Esquerra Republicana. Em sap molt greu. Nosaltres no dubtem, i de veritat treballem i som molt conscients que l'habitatge és una preocupació cabdal per a la ciutadania d'aquest país, però crec que també ho és la multireincidència i que no poden negar-ho com ho han fet. En aquest sentit, i mal que els hi pesi a vostès, la llei contra la multireincidència és una realitat, és plenament efectiva. I, per tant, hem de donar eines a aquests ajuntaments perquè puguin exercir l'acció penal. I no només als ajuntaments on governa Junts per Catalunya, sinó també als ajuntaments on governen vostès. Per tant, dit això, ho deixo aquí, president.

I moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors

302-00242/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. Buenas tardes a todos. Veo que la *consellera* Martínez no ha querido venir a este debate de esta moción. Bueno, ya me dijo ayer que la tenía harta con el tema. La verdad es que más hartos los voy a tener, porque, claro, yo no voy a parar de preguntar por esta cuestión hasta que alguien asuma la responsabilidad del fracaso en la gestión de la DGAIA. Porque, al final, gestionar y rendir cuentas ante la oposición y, en definitiva, ante la ciudadanía es el trabajo del Govern de la Generalitat, es el trabajo de los *consellers*. O, claro, ¿qué pensaban? ¿Que una *consellera*, no sé, no tiene que dar cuentas? Aunque sea por una gestión anterior.

Porque insisto que esto también les está afectando ya ahora en esta legislatura. Y tener esta máxima responsabilidad en Cataluña, evidentemente, conlleva unos deberes. Y si se tiene que responder diez veces sobre una cuestión, pues se hace. Es que solo faltaría. Y los *consellers* tienen la obligación de responder, y nosotros, los diputados de la oposición, tenemos el derecho y la obligación moral también de preguntar, especialmente cuando no paran de salir informaciones al respecto.

Ayer también se nos tachó de «demagogos» –nos dijo la *consellera* Martínez. Bueno, yo les recuerdo que ustedes mismos, en un decreto del Gobierno en esta misma legislatura, reconocieron que se habían dado ayudas que no correspondían por millones de euros. Así que de demagogia, nada; demagogia la suya, que se llenan la boca con la ayuda a los más vulnerables y nos dan lecciones a los demás, pero es que hay 167 millones de euros que nadie sabe dónde están, y nadie dimite tampoco.

También se nos habló ayer de los casos de abuso, y la respuesta fue «y tú más». Esa fue la respuesta que nos dio ayer la *consellera*. Y yo en mi interpelación de hace unos días fui muy clara; yo pregunté si se estaba haciendo seguimiento de las víctimas, pregunté qué apoyo estaban recibiendo por parte de la Generalitat, si tenían soporte jurídico, si tenían soporte psicológico. Eso fue lo que pregunté, pero la respuesta fue «pasa en más sitios».

Y, miren, mi madre para esto tiene un refrán: «Mal de muchos, consuelo de tontos.» Esa no es la respuesta, *consellera*. Esa no puede ser la respuesta, el «y tú más», y menos cuando estamos hablando de desprotección a menores, de abusos y agresiones a menores bajo la tutela, bajo el amparo de la Generalitat. Como no me respondió la *consellera*, doy por hecho que esto no se está haciendo. Y, por tanto, nosotros lo pedimos en el punto 7 de esta moción.

Pedimos también una auditoría independiente, porque el Govern ha hecho una auditoría, sí, y meses más tarde resulta que la Oficina Antifraude encuentra más indicios que apuntan a un desfalco con la excusa de las plazas de acogida fantasmas. Entonces, ¿qué auditoría han hecho ustedes? ¿No salieron estas informaciones en esta auditoría? ¿O salieron y es que no nos lo contaron? Sinceramente da que pensar. Por tanto, nosotros lo que pedimos, insisto, es una auditoría independiente, una auditoría externa.

También se nos acusó ayer de ir contra el estado del bienestar. O sea, miren, no, los que van contra el estado del bienestar son los corruptos que defraudan el dinero de los más necesitados, *(alguns aplaudiments)* no los que lo denunciamos –no los que lo denunciamos.

Y la pregunta que yo me hago es: ¿por qué no lo denuncian ustedes? Si están preocupados con esta cuestión, si quieren saber exactamente qué es lo que ha pasado aquí, ¿por qué no están investigando estos hechos? ¿Por qué? Es que es inexplicable. Bueno, la única explicación es que ustedes sean cómplices de todo esto, porque, si no, insisto, que alguien nos dé una explicación al respecto.

¿Por qué se acosó al trabajador que se atrevió a alertar sobre lo que estaba ocurriendo? ¿Ustedes han escuchado los audios que tiene de sus superiores diciéndole que retire la denuncia, diciendo que mire hacia otro lado? Son absolutamente vergonzosos. Ha tenido que recibir la protección de la Oficina Antifraude.

Esto es lo que va contra el estado del bienestar: acosar a aquellos que denuncian las corruptelas de la Administración. Insisto que debería darles vergüenza. Así que sí, pedimos una auditoría de verdad. Veremos a ver qué es lo que votan en este punto.

Y pedimos también que la *sindicatura de greuges* visite los centros periódicamente y que haga también seguimiento de los expedientes, básicamente porque no nos fiamos de ustedes; así se lo digo sin paños calientes.

Por eso también pedimos la puesta en marcha de una unidad externa de denuncia en casos de presuntos abusos dentro del sistema de protección, porque hemos tenido casos recientes de educadores que han abusado de usuarios de estos centros de acogida.

Y, miren, frutas podridas, lamentablemente, puede haber en muchas partes. Lo crucial es poner los mecanismos para detectarlos antes de que actúen y para apartarlos si es que llegamos tarde. Y el Govern debería estar obsesionado con este tema, que ni un solo niño bajo su protección esté desamparado.

Y, miren, hace tan solo unos días, en el marco de la comisión de investigación de la DGAIA, vino a comparecer la *exconsellera* Neus Munté. Durante su mandato salieron a la luz los abusos del pederasta de Castelldans. Yo le pregunté a ella, igual que le pregunté el otro día a la señora Martínez. ¿Sabe cómo empezó su respuesta? No me dijo que estuviera harta; la señora Munté pidió perdón. Y, miren, yo desde esta tribuna he sido muy crítica con Convergencia, pero al César lo que es del César, y qué diferencia de respuesta –qué diferencia. Más humildad y más autocrítica, porque lo que ha pasado en la DGAIA es injustificable –es injustificable.

Y yo insisto –y con esto acabo, presidente–, todo mi reconocimiento, evidentemente, a aquellos trabajadores que se están dejando la piel en la DGAIA, que trabajan bajo circunstancias que no son deseables, porque hay falta de recursos materiales, porque hay falta de recursos humanos, pero también toda mi repulsa para quienes se aprovechan del sistema y se enriquecen a costa de los que más lo necesitan. A esos, ni agua.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, el Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidente. En Cataluña estamos siendo testigos de una verdadera atrocidad. El sistema de protección de la infancia y la adolescencia, que debería ser un refugio seguro para los más vulnerables, se ha convertido en todo lo contrario, un entorno de abandono, descontrol y de abusos, que, además, ha permitido que determinadas empresas se enriquezcan con toda esta situación y que hagan negocio con la inmigración ilegal. Y que todo esto ocurra, según un testigo protegido, con la connivencia de la Administración pública.

No hablamos de fallos puntuales; hablamos de una verdadera trama de corrupción organizada, actualmente investigada por la fiscalía, donde empresas subcontratadas por la Generalitat han dejado sin protección a menores bajo la tutela que han sido víctimas de desamparo, de explotación, incluso de agresión sexual.

Y, mientras todo esto pasaba, estas empresas se llenaban los bolsillos con el dinero de todos los catalanes, usando a los menores extranjeros no acompañados, a los MENAs y a los ex-MENAs.

Miren, la confianza de los catalanes está rota. Y esto solamente se recupera asumiendo responsabilidades. Quien ha fallado debe caer. Exigimos al Govern que deje de esconderse tras discursos vacíos y falsarios o detrás de una comisión de investigación que es una verdadera pantomima. Una comisión que nace ya tarada, porque su mesa está formada por los responsables directos de lo ocurrido, el Partido Socialista y Esquerra Republicana de Catalunya; donde vienen las fundaciones investigadas por fiscalía, Resilis y Mercè Fontanilles, o los implicados en todo este fraude, como son Ricard Calvo, exdirector de la DGAIA, o los exconsejeros Dolors Bassa o El Homrani u Oriol Amorós, que está presente en la mayoría de los chanchullos señalados por Antifraude y por el Tribunal de Cuentas, a darnos lecciones de cómo se debe gestionar un departamento cuando son ellos los señalados por desmantelar en el que trabajaban.

La DGAIA ha demostrado ser un nido de irregularidades, fraudes y puertas giratorias, marcado por el desamparo, la desprotección y el maltrato a niños a su cargo. VOX exige blindar los derechos de los menores y de sus familias frente a la arbitrariedad administrativa. Por eso apoyamos la medida de permitir la revisión de los ex-

pedientes desde el 2010 si los afectados lo solicitan, porque la verdad no prescribe y la opacidad es el mejor aliado del abuso.

Y lo peor, lo que resulta especialmente grave, es que todos ustedes den como respuesta al sufrimiento de estos niños una única alternativa, el suicidio asistido, como hicieron con Noelia. Ofrecieron la muerte a quien necesitaba ayuda ante este sistema fallido y corrupto.

Está claro que han fracasado sus políticas sociales y sus políticas públicas de salud mental, y esto exige una respuesta contundente: más recursos, más profesionales y más acompañamiento. Y de ahí, nuestras enmiendas. Exigimos la devolución inmediata de todos los menores extranjeros no acompañados a sus países de origen, para que se hagan cargo de ellos sus familias o las autoridades responsables.

Y exigimos saber cuáles de ellos mienten y son mayores de edad y que sean igualmente repatriados. Porque, primero, los menores donde deben estar es con sus familias y en su entorno, porque lo demás, quedarse con los menores de otros países, es un secuestro institucional. Y, segundo, porque, mientras ustedes dicen que carecen de recursos para dar seguridad a los menores españoles tutelados, están gastando miles de millones en MENAs y ex-MENAs. Y ya está bien de tomarnos el pelo, ya está bien de desproteger a los españoles vulnerables. Primero los de casa, primero nosotros, los españoles, en ayudas y en protección. Prioridad nacional –prioridad nacional–, señores diputados.

Y no digan que no quieren prioridad nacional; si ustedes ya la están aplicando en sus casas. Sus hijos, en sus casas, van primero que mis hijos, así que no digan que no quieren prioridad nacional. Lo que no quieren es prioridad nacional para los españoles ni para los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)*

Miren, aquí no caben medias tintas; o se está del lado de los españoles y se protege a sus menores, o se es cómplice del sistema que les ha fallado y que prioriza a los que vienen de fuera, pasando por encima de sus derechos. Prioridad nacional en la utilización de recursos sociales, prioridad en el cuidado de los niños y de los jóvenes españoles, porque es el deber de nuestros gobernantes, cuidar de su pueblo, no del pueblo de Mohammed VI. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Y termino, señora vicepresidente. Créanme si les decimos que nos dan completamente igual todos sus ataques y todos sus descalificativos, porque nosotros sabemos perfectamente a quién nos debemos, y nos debemos a los españoles. Así que, una y mil veces, prioridad nacional.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera. Bona tarda, diputats i diputades. Diputada Roldán, estem d'acord amb una cosa, que cal recuperar la confiança dels ciutadans en el sistema de protecció i atenció a la infància i adolescència de Catalunya. Però no ho farem en el marc polític i conceptual de l'extrema dreta, que vostès han adoptat acceptant les dues esmenes de VOX.

Però tampoc ho farem amb aquesta moció, que ho barreja tot i no aporta res. Ho farem forçant el Govern a ordenar, a endreçar el desgavell a la DGAIA i a implementar una reforma ben pensada i integral del sistema de protecció de la infància i adolescència i exigint encara, tant com faci falta, explicacions sobre les irregularitats a la DGAIA del 2016 al 2020, tal com indica l'informe de la Sindicatura de Comptes.

Vostès han adoptat, han acceptat l'estratègia de l'extrema dreta, que és fer soroll, estigmatitzar la infància més vulnerable i no escoltar els experts en infància del nos-

tre país que han comparegut a la comissió d'investigació sobre la DGAIA al Parlament i han posat sobre la taula propostes que sí que tenen el consens social.

El Síndic de Greuges va comparèixer a aquesta comissió d'investigació i ens va recomanar reformar, modificar la normativa per prohibir per llei que els menors de zero a sis anys estiguin posats en centres residencials. Avui hi ha 280 infants de zero a sis anys que necessiten famílies d'acollida, famílies d'adopció, i el Departament de Drets Socials no ha millorat la situació d'aquests infants en dos anys de legislatura.

Per tant, cal que el Govern impulsi una campanya per explicar aquesta problemàtica als ciutadans i que millori el suport i l'acompanyament a famílies que vulguin i puguin acollir o adoptar aquests infants que han de créixer en un entorn familiar.

El Síndic de Greuges també ens va recomanar canviar el reglament estatal perquè l'informe de desemparament el faci un equip tècnic amb l'acompanyament d'un jutge especialitzat en família i infància, perquè creiem que el trenta per cent, no?, com vostès saben, de desemparament es fa per negligència, i calen garanties perquè aquests infants es quedin, doncs, en un entorn familiar, com he esmentat. I aquesta és una proposta que nosaltres ja hem defensat al Congrés dels Diputats. Però en cap cas el Síndic de Greuges ha defensat les propostes que vostès ens presenten en aquesta moció.

Finalment, quan tinguem les conclusions de la comissió d'investigació de la DGAIA del Parlament, i si aquestes avalen aquestes propostes, nosaltres, evidentment, serem els primers en donar-li suport. Però ara i així no ho podem fer, o sigui, no ho podem fer amb aquest marc conceptual de l'extrema dreta, que ens han demostrat que ja l'han integrat completament en el seu discurs i en les propostes d'aquesta moció.

De fet, pel que fa al punt 4, vostès, o sigui, estan tergiversant les coses. Una mort digna no és un suïcidi assistit i mai ha estat una solució als problemes de salut mental. Vull dir, si els hi preocupen tant els problemes de salut mental, per què no donen suport a la nostra proposició de llei de promoció i protecció de la salut mental dels infants i juvenil de Catalunya, que ahir vam presentar nosaltres i que va defensar la nostra diputada Rosa Jové?

En definitiva, aquesta moció no només... O sigui, ens l'hem mirat, ens ho hem pensat, perquè només es podia agafar amb pinces, aquesta moció, però ens ho han posat molt fàcil després de la negociació que han fet amb VOX. Hi votarem en contra en la seva totalitat.

Però alerta, perquè han agafat el marc conceptual de l'extrema dreta, i el discurs que acabem d'escoltar de la diputada de VOX, del diputat aquest matí també de VOX, és inacceptable en aquest Parlament democràtic. I crec que, si no fem res o no actuem, en patirem les conseqüències.

I ho seguirem repetint, perquè això és inacceptable, i crec que tergiversar, manipular la informació amb la feina que estem fent en aquesta comissió d'investigació ho trobo inacceptable en un tema tan sensible com aquest.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Mirin, avui parlem d'un tema extremadament sensible: la protecció de la infància i l'adolescència. I, precisament per això, cal dir les coses pel seu nom.

Això no és un terreny per fer política fàcil ni per buscar titulars. I, malauradament, és exactament el que fa aquesta moció del Partit Popular, perquè, quan parlem de menors tutelats, no parlem d'un relat polític. Parlem de drets, parlem de vides, de responsabilitat pública, i vostès ho redueixen a una estratègia de desgast.

Mirin, nosaltres no negarem les mancances que té el sistema de protecció del nostre país. Seria irresponsable. Però el que tampoc farem és comprar un relat simplista, interessat i profundament injust amb tot el sistema públic, que, malgrat les dificultats, funciona i protegeix, que és el més important.

Vostès dibuixen un escenari de fallida general, com si ningú fes bé la seva feina, com si els professionals miressin cap a una altra banda, com si l'Administració fos negligent per sistema. I això no només és fals, sinó que és perillós, diputada Roldán –és perillós. Perquè darrere d'aquest relat hi han centenars de professionals –treballadores socials, educadores socials, integradores socials, psicòlogues– que cada dia sostenen situacions duríssimes amb recursos sovint insuficients. I la resposta davant d'això no és assenyalar-los; és reforçar-los.

Parlen de depurar responsabilitat de manera genèrica. Nosaltres en diem «rigor, garanties i respecte», perquè, quan hi ha hagut casos greus, la justícia ha actuat, i vostè ho sap, diputada Roldán. I el que toca ara, evidentment, és millorar aquest sistema, no utilitzar casos concrets per desacreditar tot el sistema en bloc.

Proposen fins i tot una revisió massiva d'expedients des del 2010, i això, francament, no és seriós. És generar inseguretat jurídica, és revictimitzar persones i és col·lapsar un sistema que el que necessita és estabilitat, són recursos i, sobretot, diputats i diputades, el que necessita és confiança –necessita confiança.

També plantegen duplicar funcions del Síndic de Greuges, i això no és reforçar garanties; és generar confusió. El que cal és enfortir el que ja tenim, no construir circuits paral·lels per fer veure que es fa alguna cosa. I, encara més preocupant, barregen qüestions com el suïcidi assistit amb una moció com aquesta, i creiem que això no és acceptable.

Però hi ha un element que retrata especialment aquesta moció: les esmenes que han acceptat vostès del Grup de VOX. Perquè vostès han incorporat propostes que plantegen la repatriació de menors estrangers no acompanyats i el tancament dels centres, com si aquests infants fossin el problema. I això no només és ideològic, diputada Roldán. Això és profundament irresponsable i és comprar l'agenda de l'extrema dreta. Perquè els menors són menors, per molt que ens agradi o ens deixi d'agradar, i independentment del seu origen, són menors. I aquesta moció el que ens ve a situar és que hi ha menors de primera, perquè han nascut o són d'un origen, i menors de segona, perquè han nascut i tenen un altre origen. Això és el que ens planteja aquesta moció.

Nosaltres li diem: per responsabilitat, per tots els infants del nostre país, per les professionals, el nostre vot a aquesta moció és un no –és un no–, perquè no podem continuar desprestigiant el sistema de protecció de la infància del nostre país, que segur, si en parlen i en tenen oportunitat i ho poden fer amb tants joves que han passat pel sistema i que avui tenen un present i un futur, els hi canviaria molt la mirada i segurament aquesta moció no l'haguessin redactat com l'han redactat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Permeti'm que comenci amb una asseveració molt rotunda, i és que la protecció de la infància no pot ser un camp de batalla.

Avui ens porten a debat una moció que, sota el vernís de la preocupació pels més vulnerables, en realitat, amaga un exercici considerable de populisme. Parlen de recuperar la confiança, però la seva única estratègia és dinamitar-la. No els importa la protecció dels menors; els importa el soroll que poden generar utilitzant el dolor de les víctimes per intentar esgarrapar un vot. Utilitzar els infants com a munició política no és fer oposició; es degradar la institució i, el que és pitjor, revictimitzar

aquells que, precisament, hauríem de protegir amb el màxim consens i amb el màxim rigor.

Entrem al fons. Demanen auditories i unitats externes com si el sistema funcionés amb una mena de buit legal. Ignoren deliberadament que ja existeixen mecanismes de control i que el que necessita el sistema no són més estructures paral·leles per alimentar aquest relat de sospites, sinó recursos i estabilitat.

Ja existeixen les auditories de la Sindicatura de Comptes, i estan en marxa els treballs de la comissió d'investigació que vostès mateixos esmenten. Una auditoria independent externa és, en realitat, una forma de gastar diners públics a la cacera d'un titular periodístic. Com ens sembla una falta de respecte a l'excel·lent tasca de el Síndic de Greuges, també de la seva adjunta d'infància, aquest intent de polititzar una figura independent i de prestigi amb allò que en diuen «una doble garantia». La ciutadania pot acudir a la síndica –de fet, així ho fa– per sol·licitar la supervisió de la tasca de l'Administració, això sí, respectant la seva independència.

Parlen també a la moció d'una exigència democràtica, d'assumir i depurar responsabilitats. Molt bé. Parlem-ne, de responsabilitat. Saben perfectament que ja s'ha constituït en aquesta cambra una comissió d'investigació sobre l'activitat de la DGAIA, un espai de treball seriós on compareixen experts, on compareixen responsables per esclarir els fets amb rigor, també per fer propostes. Però, quina és la seva actitud en aquesta comissió? Parlem-ne. Mentre els professionals i les entitats intenten aportar llum, vostès només hi van a buscar l'incendi. Per cert, junt amb el grup esmenant. No hi van a esclarir res; van a col·locar un relat prefixat. És d'un cinisme gairebé inacceptable que demanin auditories veritables mentre boicotegen amb el seu soroll i la seva falta de rigor el treball de la comissió parlamentària que ja està en marxa.

Per vostès, la veritat és el de menys. El que busquen és el titular a qualsevol preu, encara que el preu sigui la credibilitat del sistema que protegeix els nostres infants. I, per tant, això porta, precisament, a fer de la discriminació el fil conductor de la seva acció política en matèria d'infància.

Però el punt on la seva demagògia assoleix ja el paroxisme és l'apartat quart. Barrejar el debat salut mental, allò que vostès en diuen «suïcidi assistit», i menors tutelats en una moció és pervers, fins i tot per als seus estàndards, en una mostra clara de que no han vingut a parlar de la DGAIA, tampoc del benestar dels infants tutelats, sinó que han vingut a barrejar conceptes de forma malintencionada per generar por i confusió a parts iguals a la societat catalana.

I permetin-me que els digui amb tota rotunditat que no ens mereixen cap credibilitat. Vostès demanen plans de xoc i augments de plantilles. La pregunta és obligada: allà on vostès governen o on han governat apliquen aquestes receptes? Perquè la realitat és que el seu model sempre ha estat el de la retallada en serveis socials i la privatització de l'atenció pública. I, per tant, aquestes apel·lacions a l'augment de recursos no mereixen cap credibilitat.

Els preocupen tant els menors desemparats que a les comunitats autònomes on governen no es van dignar a assistir al consell interterritorial d'infància on s'havia de tractar la implementació de mecanismes necessaris per garantir la protecció de tots els menors, sense discriminació per raó d'origen. Clar que fa temps que en realitat ja apliquen a la pràctica la preferència nacional que tot just acaben de pactar a Extremadura sense importar-los el dolor que causaran a milers de persones.

Avui venen aquí a donar lliçons sobre acolliment familiar, quan, en realitat, vostès bloquegen polítiques d'acompanyament real que no encaixin amb la seva visió restrictiva de la societat.

Demanen revisar expedients des del 2010. Per què no des del 90? El que busquen no és justícia, no és millora del sistema, sinó una causa general contra els serveis socials de Catalunya. La protecció de la infància és un repte massa seriós per deixar-lo en mans del seu partidisme.

El sistema té deficiències? Efectivament. Aquest grup les ha denunciat a bastament i treballa per superar-les. Hem denunciat que aquest sistema necessita superar determinades situacions, i cal quelcom més que canviar el nom per fer possible una protecció dels infants i adolescents desemparats. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I acabo, vicepresidenta. Però cal treballar cada dia amb els professionals, i no contra ells, per aplicar solucions. Els abusos són una realitat dolorosa que existeix. Depuració i justícia; així es fa en seu judicial, sense necessitat de judicis paral·lels en aquesta cambra.

Els menors de Catalunya es mereixen un debat a l'alçada de la seva dignitat, no una moció que els utilitzi com a mers objectes de propaganda. Comuns estem a favor de protegir els menors, però en contra de la por i la instrumentalització com a polítiques estructurals. No cal dir que votarem en contra de la seva proposta de moció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Una diputada socialista ha dit fa un moment que jo no havia trepitjat un jutjat en ma vida, perquè, segons ella, tothom avala la reforma integral de l'estructura dels jutjats. Vuitanta-quatre per cent dels advocats la valoren negativament. Noranta per cent dels procediments de mitjans adients de resolució de conflictes s'han endarrerit. No són dades de la Sílvia Orriols; són dades del Col·legi d'Advocats –abril 2026. Potser és vostè qui no ha trepitjat mai uns jutjats. Per desgràcia, jo me'n faig uns tips, perquè tota l'estona he de denunciar membres de l'extrema esquerra i membres de la comunitat musulmana per amenaces i per agressions. Per tant, de lliçons, les justes.

Arrabassar fills a famílies catalanes pobres en comptes d'ajudar-les, i tutelar adults estrangers que fingeixen ser menors i que tenen pares al Marroc. Sembla que aquest és l'objectiu del sistema de protecció de la infància a mans del socialisme que ens mal governa. Un sistema que, amb penes i treballs, trampeja el col·lapse diari, sense planificació i sense recursos suficients.

Ho dèiem ahir: o apostem per un estat del benestar que garanteixi serveis de qualitat als contribuents o reformulem la nació catalana i la inscrivim al llistat internacional d'ONGs, però tot alhora no pot ser.

13 d'abril del 2026. Un pederasta del Raval accepta vuitanta-tres anys de presó. La víctima? Una nena dotze anys tutelada per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. El Govern de la Generalitat, que presumptament l'havia de protegir d'un entorn familiar precari, la va autoritzar a viure amb un adult de vint-i-cinc anys quan ella en tenia quinze, un adult que la va violar i prostituir.

No, no és cap anècdota ni cap relat fantasiós de la suposada extrema dreta independentista. És la realitat que vostès provoquen amb la seva irresponsabilitat i amb la seva arrogància. Suposo que, de tant defensar i blanquejar l'islamisme, n'han acabat comprant el marc mental fins al punt de considerar lícita i normal la convivència entre una menor i un adult. Les conseqüències d'aquesta follia *woke* les ha pagat una nena innocent que vostès s'havien compromès a custodiar.

En una operació llampec decideixen que la millor manera de minimitzar la malversació de fons públics en adjudicacions irregulars, xifrada en més de 2.000 milions d'euros, i els creixents escàndols d'abús sexual infantil, és canviar de sigles, i, «tatxan»!, la DGAIA desapareix. Un canvi de nom que passarà, però, factura als catalans, perquè aprofitant l'avinentesa el Govern Illa anuncia la contractació –o potser, per ser francs, hauríem de dir «la col·locació»– de tres-cents treballadors socials més; riu-te tu de la compra de mascaretes que va fer quan era ministre. En aquest edifici que és la DGAIA, podríem dir que hi ha dues plantes: a la primera s'hi situa el frau econòmic i a la segona, el frau migratori. Dos mil sis-cents immigrants il·legals, suposadament menors d'edat, xuclant els nostres recursos mentre els pares beuen te

i mengen pastetes al Marroc, satisfets d'haver-nos enjoncat el fill, i 3.500 immigrants il·legals més que ja són a la fase d'extutelats, cobrant la pagueta corresponent i fent transferències regulars, perquè el te i les pastetes –abans m'he descuidat de dir-ho– els hi posem nosaltres.

El setanta-vuit per cent dels MENAs reconeixen que han consensuat amb els progenitors la seva aventura migratòria, un pla familiar perfectament dissenyat perquè els contribuents catalans paguem la festa. El cinquanta-cinc per cent admet que els seus pares no els acceptarien de tornada a casa sense que resolguin prèviament la situació econòmica de la unitat familiar. El 2024, la fiscalia va practicar 356 proves d'edat als MENAs de Catalunya, determinant que no eren menors; 356 adults que vostès van permetre que dormissin amb menors als centres que gestionen. Abans de tornar-me a dir que vulnero drets humans, netegin-se la boca.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula, tot seguit, la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. Bé, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem fixar una posició clara respecte a aquesta moció. En primer lloc, rebutgem el relat que presenta el sistema de protecció de la infància i l'adolescència com un sistema amb deficiències estructurals greus. En els darrers anys aquest sistema ha hagut de fer front a un increment molt significatiu de la demanda, que ha tensionat els recursos disponibles, i s'han produït algunes situacions greus que ens preocupen i ens ocupen. Però aquestes no es poden extrapolar per desacreditar el conjunt del sistema ni la feina dels professionals que hi treballen.

Malauradament, senyora Roldán, el risc zero no existeix. I, si no, preguntin-ho a Ayuso: seixanta-nou denúncies en un any i mig per abusos sexuals als centres de menors. ¿Son ustedes cómplices de eso?

En segon lloc, pel que fa a la confiança ciutadana, el Govern ja està actuant. S'ha impulsat un pla de transformació amb una nova estructura organitzativa, nous perfils professionals i millores en la capacitat de resposta. Per tant, no partim de zero, sinó d'un procés de reforma en marxa.

Pel que fa a les propostes de nous mecanismes de supervisió, considerem que no són necessàries en els termes plantejats. Ja existeixen instruments de control com el Síndic de Greuges, amb el qual el departament col·labora de manera habitual i que ja exerceix funcions de supervisió i garantia de drets. Cal preservar el seu paper institucional sense generar duplicitats ni confusions competencials. A més, s'han reforçat els mecanismes interns del sistema, amb la creació de noves unitats, com el Servei de Revisió de Protocols i Seguiment d'Incidències, i amb el desplegament de la figura de la procuradora dels infants, que ha de contribuir a la millora de la protecció efectiva dels seus drets.

També s'estan impulsant mesures concretes per reforçar les garanties en els processos de desemparament: des de la millora dels instruments de valoració de risc fins a l'assistència jurídica a les famílies, la revisió dels protocols o la creació d'espais de supervisió amb experts externs.

Pel que fa a la proposta d'una auditoria externa, miri, a la interpel·lació vostè es va queixar que a aquest Parlament s'havia creat una comissió d'investigació sobre el Patronat de Protecció de la Dona, però que en aquest Parlament no s'investigava el que passa als centres de menors. La veritat, jo gairebé entro en col·lapse. No és vostè la que assisteix a la comissió d'investigació de la DGAIA, o és un holograma? Sembla, sorprenentment, que cal recordar que ja hi ha una comissió d'investigació parlamentària en marxa que està analitzant aquests fets en profunditat. Vuit hores va durar la sessió de dilluns.

En l'àmbit de la salut mental infantil i juvenil, el Govern ja està desplegant mesures amb una base pressupostària i planificació existents, amb un increment dels recursos, nous professionals i programes específics d'atenció a la complexitat. El departament també treballa per reforçar l'acolliment familiar i per millorar el suport a les famílies acollidores.

En definitiva, rebutgem una visió que no reflecteix la realitat del sistema i apostem per continuar millorant-lo amb mesures concretes, rigoroses i ja en desplegament. I volem continuar en aquesta línia i no només amb paraules. Tant és així que al pressupost s'hi destinaven 111 milions d'euros addicionals per a la DGPPIA.

Miri, ahir per unanimitat es va aprovar el Decret 1/2026 per desplegar la llei ELA, on el Govern ha anat més enllà, ampliant la cobertura estatal. Vostè va criticar en la seva interpel·lació que és una llei que va deixar al calaix el Govern del president Sánchez. Sap què va fer el PP amb M. Rajoy per la llei de la dependència? En va reduir les quanties, especialment les destinades als cuidadors familiars, als que també va treure la cotització de la seguretat social; també va endurir els requisits d'accés. En resum, menys beneficiaris i ajudes més baixes. En total, va reduir l'aportació de l'Estat en més de 5.000 milions d'euros. Fins i tot va verbalitzar que aquesta llei era inviable. I, per sort, amb el Govern socialista tot el que es va carregar el PP ho estem recuperant.

Votarem en contra de la seva moció, perquè vostès són els de la prioritat nacional, els de la privatització dels serveis públics, i els de «sí a la guerra». I nosaltres som els de la igualtat d'oportunitats, els del reforç al nostre estat del benestar i els del «no a la guerra».

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se tot seguit sobre les esmenes, té la paraula la diputada Lorena Roldán i Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, vicepresidenta. Para pronunciarme sobre las enmiendas que, como bien han apuntado alguno de los grupos aquí, hemos aceptado.

Señora Domingo, no sé si ayer es que desconectó de la sesión, pero mi grupo apoyó su ley para la salud mental infantojuvenil. Hay que estar un poquito más atenta *(alguns aplaudiments)* cuando se viene aquí a la tribuna.

Y, por cierto, respecto a las enmiendas, una de ellas habla precisamente de que los menores con quienes deben estar es con sus familias. Y yo llevo aquí toda esta legislatura escuchándoles a ustedes en esta tribuna, y también en la comisión de investigación de la DGAIA, diciendo exactamente lo mismo: que los niños no pueden estar en centros institucionalizados. ¿Eso qué pasa, que solamente vale para los niños catalanes, no vale para el resto? ¿Cómo era eso, señora Driouech? ¿Menores de primera y menores de segunda? Prioridad nacional, ¿no? Eso es lo que parece. Los de fuera, estos, con sus padres, no. Es que no tiene ningún sentido. *(Alguns aplaudiments.)* Entonces, sí, los niños tienen que estar con sus padres, sean de aquí o vengan de donde vengan.

Por último, voy muy rápida, que me queda un minutito. La señora Lozano nos preguntaba que si nosotros aplicamos estas mismas medidas en aquellos sitios donde gobernamos. ¿Y ustedes, señora Lozano? Pregúnteles a sus socios de Compromís, con la señora Mónica Oltra, que tiene ahora mismo juicio oral abierto *(alguns aplaudiments)* por posible encubrimiento de los abusos a menores de su marido. *(Veus de fons.)* ¡Sí señora! –¡sí señora! Juicio oral. No vengan aquí a darnos lecciones de nada –de nada–, señora Lozano.

Por último, también me quiero referir al Grupo de Esquerra Republicana, que ha dicho que, bueno, no podemos hablar aquí del fracaso de la gestión. Ah, ¿no? ¿Esto no es fracaso de la gestión? Perder 167 millones de euros que no sabemos dónde están, ¿eso no es fracaso de la gestión? Tener juicios por casos de abusos a menores de

vigilantes y de cuidadores de los centros, ¿eso no son casos de fracaso? Tener a una niña captada por una red de pederastia mientras estaba bajo la guarda de la Generalitat, ¿eso qué es? ¿Un caso de éxito, señora Driouech? Pues menuda noción de éxito que tienen ustedes. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, miren, para acabar *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* y muy rápidamente, me preguntaba la señora Ríos, nos hablaba de complicidad. Mire, cómplice es el que calla y consiente, que es exactamente lo que hace el Partido Socialista.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme

302-00243/15

I, tot seguit, passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació... *(Remor de veus.)* Si us plau, calma, diputats; és el darrer punt. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada Lluïsa Llop Fernàndez. *(Persisteix la remor de veus.)* Els demano que els que vulguin abandonar l'hemicicle ho facin en silenci, si us plau.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, presidenta. Vinga, diputats, diputades, que ja és la darrera moció del Ple. Consellera, diputats, diputades... Fa quinze dies, en aquest mateix Ple, vaig formular tres preguntes molt clares en la interpel·lació a la consellera Paneque que anaven al nucli del problema de la mobilitat al Maresme: si el Govern estava disposat a impulsar un pla específic de mobilitat amb visió comarcal; si estava disposat a prioritzar actuacions concretes en l'R1, el transport per carretera, la connectivitat sanitària i els municipis d'interior, i si estava disposat a obrir un debat rigorós sobre el model ferroviari de futur al Maresme, incloent-hi l'alternativa del trasllat progressiu de l'R1 cap a l'interior. I la resposta va ser clara per part de la consellera, en aquest cas, que va ser «sí, sí i sí». Per tant, avui la qüestió ja no és si hi ha voluntat política; la qüestió és aterrar el com i el quan, i això és exactament el que pretén aquesta moció.

Perquè el que avui els hi portem aquí, igual que fèiem en aquella interpel·lació, no és un recull de queixes puntuals –no és una freqüència concreta d'un autobús, no és un increment de freqüències, no és una errada en el servei–, no són coses puntuals, que també cal solucionar, evidentment, sinó que el que portem és una resposta estructural a un problema que també és estructural.

El Maresme és una comarca amb més de 470.000 persones habitants, lineal, amb una forta dependència d'un únic corredor ferroviari vulnerable, amb un servei de rodalies poc fiable, infraestructures viàries tensionades, transport per carretera insuficient i desigualtats territorials que afecten especialment els municipis d'interior i que afecten serveis tan bàsics com l'accés a la sanitat. Per això, aquesta moció fuig dels pedaços i planteja una resposta real, integral, comarcal, calendaritzable i, sobretot, fiscalitzable.

En primer lloc, aborda la qüestió ferroviària. L'R1 és una infraestructura crítica i fonamental per al Maresme, però també és un dels seus principals punts de vulnerabilitat. Per això proposem abordar-ho des de dos aspectes: un pla de xoc immediat, una auditoria independent amb actuacions urgents de millora i protocols clars quan

el servei falla, però alhora obrir d'una vegada un debat tècnic i polític rigorós sobre el corredor ferroviari de futur en el Maresme, amb un grup de treball real, amb totes les alternatives sobre la taula, també les d'un trajecte per l'interior, i amb conclusions que hagin de tornar a aquest mateix Parlament. Protegir l'R1 actual no pot voler dir renunciar a planificar el futur. I tot això, a més a més, és plenament compatible amb un traspàs ja de la línia R1 a la Generalitat.

En segon lloc, aquesta moció aborda el transport interurbà per carretera, que ha de deixar de ser un recurs secundari. Proposem un reforç immediat del sistema, especialment als corredors més tensionats i quan hi ha incidències ferroviàries, però també una planificació comarcal real, que connecti millor el litoral amb l'interior i que doni resposta a una demanda que no pot continuar esperant.

En tercer lloc, la moció proposa posar al centre la connectivitat sanitària i la mobilitat dels municipis d'interior. No és acceptable a hores d'ara que arribar a l'hospital continuï sent una cursa d'obstacles, ni que el lloc on vius determini l'accés que pots tenir als serveis. Per això, proposem un pla específic de connectivitat sanitària i una prova pilot de transport a demanda per cobrir allà on el sistema convencional no arriba.

En quart lloc, plantegem una mirada integrada del sistema viari, amb un pla estratègic comarcal que tingui en compte els nous fluxos derivats de l'alliberament de la C-32, la pacificació de la nacional 2, la connexió entre el litoral i l'interior, i la necessitat de planificar amb criteris de sostenibilitat, intermodalitat i participació sobretot del propi territori.

Finalment, un element que entenem absolutament clau, i és que sense governança no hi haurà una solució estructural. Per això proposem un espai estable de coordinació entre la Generalitat, evidentment, els ajuntaments, el consell comarcal, els operadors, les persones usuàries, no només per diagnosticar, sinó per definir actuacions, per fer-ne el seguiment, per fiscalitzar i per retre comptes.

En definitiva, el que avui plantegem és molt simple: passar del reconeixement del problema a l'acció ordenada, passar dels anuncis a un full de ruta que tingui terminis, prioritats i mecanismes de seguiment. El Maresme no demana miracles; demana planificació, lideratge i solucions estructurals. I això és el que els hi demanem, diputats i diputades, que avui aprovem tots plegats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Consellera, conseller, diputats, diputades, públic assistent... Bé, a aquesta proposta que ens presenta Esquerra Republicana, com saben, vam presentar-hi dos esmenes, sempre per millorar el text, no perquè no compartíssim el que deia el punt, que ho compartim, sinó perquè crèiem que es podria millorar un xic més o, si més no, aportar-hi la nostra visió, que la nostra visió vol dir la visió de les entitats que estan al Maresme, com, per exemple, Preservem el Maresme. I estem agraïts que s'hagin transaccionat, conjuntament amb Junts i el mateix proposant, les dues i s'hagin incorporat en aquesta proposta.

Tot i així, ens agradaria recordar –perquè cal anar-ho recordant– què passa aquí. És a dir, el 2021 –no sé si ho recorden– es va publicar un informe –el CADS, el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de la Generalitat de Catalunya– que encara es diu *Un litoral al límit*. Aquest informe ja ens deia..., una de les recomanacions que feia –més que recomanacions, obligacions–..., ja ens parlava de l'R1 i de la necessitat urgent d'adaptar el país, però en aquest cas en concret la comarca del Maresme, als efectes del canvi climàtic. I ens parlava precisament de l'R1,

que s'havia de començar a elaborar un programa d'actuacions. I d'això en fa cinc anys, cinc anys que els propis organismes de la Generalitat ens deien que s'havia de fer això.

Bé, nosaltres tot aquest temps ho hem anat recordant en aquest Parlament, en aquest hemicicle. Celebrem, doncs, que es torni a portar aquí, però sobretot el que celebraríem és que realment es porti a terme el que es va aprovant o els informes que va publicant la pròpia Generalitat, doncs, es portin a terme, perquè, si no, de ben poc serviran unes propostes que estan molt bé, però que, si després no s'executen o no es porten a terme, al final queden en papers –com molts, per desgràcia– aquí als calaixos d'aquest Parlament i de la Generalitat, i no tiren mai endavant.

Nosaltres compartim la proposta, la posició del Mercat de Flor i la Unió de Pagesos, que qüestiona els projectes d'accés a Cabrils perquè afecten, per un costat, el sòl agrícola de l'IRTA i un possible enllaç des de l'Illa Fantasia tocaria unes altres hortes. Per tant, és complicat. És veritat, no hi ha una solució fàcil ni màgica que no afecti a ningú. Per això hi hem apostat, no?, i hi donem suport, perquè cal estudiar-ho bé i, sobretot, perquè cal prioritzar solucions que, al nostre entendre, el que han d'afavorir és la mobilitat sostenible, la intermodalitat i, sobretot, la reducció del vehicle privat. Aquest ha de ser l'objectiu clar, per nosaltres, de qualsevol política que es faci de mobilitat a la comarca.

També donem suport a la taula de treball interdisciplinari i participatiu que abordi aquest futur de l'R1, com fa ja anys que els experts ens diuen que s'hauria d'haver començat a fer, perquè és evident que hi ha una fragilitat cada vegada més bèstia al litoral. I aquesta fragilitat del litoral condiciona la mobilitat de milers de veïns i veïnes. Per tant, és totalment necessari treballar i decidir, de manera interdisciplinària, amb la participació de tothom, si l'R1 està bé on està, què s'hi ha de fer, si s'ha de traslladar o el que sigui.

En tot cas, el que sempre nosaltres pensem és que ha de tenir una visió global, una visió que ho englobi una mica tot plegat. És a dir, l'R1 no pot anar desvinculada de la mobilitat de la comarca. I quan parlem de mobilitat volem dir també que coincideixin el bus, la bici, el tren, és a dir, tot el transport col·lectiu o sostenible, doncs, vagi relligat, perquè si ho fem..., només mirem l'R1, no en fem prou. Hem de lligar tot el territori, igual que hem de lligar la mobilitat amb tot el que és l'habitatge, la pagesia, la crisi climàtica i energètica que vivim i també la protecció dels espais naturals. És a dir, s'ha de... Ho repetim. Per això posàvem «interdisciplinari», perquè pensem que no només s'ha de mirar la mobilitat, sinó que s'ha de mirar en el seu conjunt i s'ha de fer amb la participació de tots els sectors de la comarca perquè realment sigui una solució que evidentment màgica ni fàcil no serà, però que sí que sigui acordada per una majoria important de la comarca i que serveixi ja per començar a mirar el futur.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Molt bona tarda, vicepresidenta. Consellers, diputats, públic que ens acompanya, regidors... Avui parlem de la mobilitat al Maresme, i parlar de la mobilitat no és només parlar d'infraestructures. És també parlar de qualitat de vida. És també parlar de cohesió territorial i d'oportunitats en una comarca que ja acull, com bé s'ha indicat, gairebé mig milió de persones i que és un teixit econòmic, un teixit social punter com a porta d'entrada del país, però també com a porta d'entrada a Barcelona.

Però aquest creixement, malauradament, no sempre ha anat acompanyat dels recursos, d'aquells impostos que els catalans paguen i que, malauradament, no sempre tornen. I això també ha provocat una tensió sobre els nostres serveis i, en aquest

cas, sobre les infraestructures del país. Avui, per tant, en la proposta que ens presenta Esquerra Republicana, compartim plenament el seu diagnòstic, que pot acollir bona part d'aquelles demandes, d'aquelles reivindicacions que hem anat treballant en aquesta mateixa cambra. I ara cal, per tant, passar a l'acció amb calendari, amb un diagnòstic clar, però amb un seguiment que ens permeti també donar-hi compliment.

I és, per tant, en aquest mateix sentit que des de la nostra formació, des de Junts, hem presentat esmenes i hem aconseguit algunes transaccions consensuades que permeten enriquir l'horitzó i que permeten avançar cap a aquesta mobilitat sostenible, però aquesta mobilitat necessària.

I permeteu-me també avui fer-ho, com altres companys, des de la proximitat, com a maresmenca, amb coneixement de causa d'un sistema que malauradament masses vegades falla. I és precisament aquí on cal començar, en el nucli del problema, en la columna vertebral, amb una línia, la primera, l'R1, creada en aquest cas a Mataró, entre el trajecte de Mataró i Barcelona, que ja l'any 1848 tardava menys del que tarda avui a ple 2026. I amb determinats riscos: pot quedar obsoleta per determinades incidències, retards i també per la poca fiabilitat que provoca a molts dels seus usuaris.

I davant d'això, des de Junts, de forma propositiva i com a clara alternativa, hem presentat tres propostes amb horitzons molt clars a curt, a mitjà i a llarg termini i que van en la línia del manteniment d'aquestes inversions en els punts més crítics identificats d'aquest desdoblament entre Arenys i que no ha d'acabar a Blanes, sinó que també ha d'incorporar el traçat de Tordera i Maçanet i afrontant un debat necessari com és el futur del traçat. Perquè no podem ignorar ni el canvi climàtic ni la vulnerabilitat que patim al front marítim. Calen estudis rigorosos, fent-ho a nivell tècnic, fent-ho amb totes les administracions implicades, però també amb els ajuntaments per aquesta protecció del litoral, per poder parlar sobre el futur dels dics, sobre els soterraments o, per què no?, sobre els traçats per l'interior.

I aquest debat, hi insisteixo, no pot esperar més després dels cent dies en què va esclatar la crisi de rodalies sense precedents. I, per això mateix, avui demanem també a través d'aquesta moció al Govern que es posi al costat dels alcaldes, que es posi al costat del món local a través del rigor, a través del consens, i no d'aquelles imposicions que tot sovint ens arriben per part del ministeri, del ministre Puente, que ara vol alçar les vies sense coneixement.

Perquè la qüestió és clara: volem decidir des de Catalunya o volem que ens decideixin des de Madrid? Doncs bé, des de Junts volem decidir aquí, des de la proximitat, des de Catalunya, però també volem fer-ho des del Maresme, amb un model de governança propi, amb els recursos evidentment que ens pertoquen, però també amb aquelles promeses d'aquells trens que han d'arribar i que a ple 2026 encara no estan disponibles. I, per què no?, sense tuteles, sense consorcis ni fórmules intermèdies d'aquells que ens han portat al ple caos.

I precisament perquè el tren avui en dia no garanteix aquest servei, aquesta mobilitat, el bus ha passat, els darrers anys, a ser, més que complementari, un servei imprescindible per a tots nosaltres. En aquest sentit, per tant, novament des de la nostra formació demanem més planificació, més freqüència, més línies, millorant la cobertura, especialment de l'interior, però també de l'Alt Maresme, i amb serveis essencials que cal garantir, com és la mobilitat sanitària en els centres de referència i hospitalaris com Can Ruti, Mataró, Calella i Blanes.

I, en tercer lloc, per una pacificació, per unes vies d'accés per carretera necessàries, que, per fi, s'han desencallat, que han de millorar aquesta via urbana i cívica, però cal marcar línies vermelles. I és que cal aquest finançament estable per als ajuntaments, per al seu manteniment i fent-ho de la mà de la millora dels accessos de la C-32 per evitar nous colls d'ampolla i per incorporar-ne, com s'hi ha fet referència anteriorment, al Mercat de Flor a Vilassar.

En definitiva, des de Junts, apostem per propostes, per compromisos, i ho fem des del lideratge, amb un model molt clar de tren fiable, d'una xarxa de bus ben connectada i d'una nacional 2 pacificada amb aquests eficients accessos de la C-32. Perquè el Maresme és molt més que una infraestructura; és també la seva gent, que avui ens acompanya. És el seu talent, és mar, és muntanya, i el que no pot és quedar aturat en una andana ni en els despatxos de Madrid. Cal, per tant, des de Junts, seguir-hi treballant i fent-ho perquè el Maresme avanci, perquè el Maresme creixi i perquè continuï sent aquesta comarca que tots mereixem, que és una comarca de primera i, com sempre, «lliure i tropical».

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Mateo Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats... Abans parlava amb el company Guillem Sánchez a veure quin grup faria la broma de «Visca el Maresme lliure i tropical!». Apostàvem per la CUP. Finalment, ha estat el Grup de Junts, però sempre està bé recordar les frases mítiques del país.

En aquest sentit, si m'ho permeten, començaré fent un agraïment sincer a la companya diputada Lluïsa Llop, perquè és de posar en relleu el seu bon tarannà, el seu diàleg per arribar a acords, com hi hem pogut arribar.

I ara ja sí, entrant en la moció en qüestió, dir que és una moció extensa, amb molts punts. I crec que és honest començar explicant el nostre posicionament, el posicionament del nostre grup en el conjunt de punts i subpunts. I, en aquest sentit, el Grup Socialistes i Units per Avançar, votarem a favor de dotze punts, tan sols votarem en contra d'un i ens abstindrem en tres. És a dir, hi ha una majoria de punts en què coincidim, i considerem que són útils per a la comarca.

A més, vull remarcar i posar en valor que hem pogut arribar a un acord en tres punts en concret –el 9, el 12 i el 13–, en què hem transaccionat, i crec que, sincerament, han millorat el redactat i així podem, doncs, reforçar la governança de la línia R1.

Hem treballat amb un to constructiu, amb un respecte per la feina feta. Ara bé, hem de ser clars: la nostra intenció era de votar tota la moció en el seu conjunt, però, malauradament –és l'arc parlamentari–, el Grup d'Esquerra Republicana ha arribat a transaccions i a esmenes d'addició amb altres grups que impossibiliten que puguem donar suport a la totalitat del text, com preteníem en un inici i pensàvem fer. I, en concret, hi han instruments que es plantegen que entenem que ja són repetitius. Ja hi ha, per exemple, el conveni del Maresme, que mobilitza 384 milions fins al 2032, i, per tant, no cal començar de zero quan ja tenim una eina consensuada i finançada.

I, per altra banda, també s'estableixen certs terminis, alguns compromisos, que no són del tot realistes quant a terminis i calendaris i que no tenen en compte la capacitat tècnica i administrativa real de l'Administració. O es multipliquen, o es pretenen multiplicar, espais de governança, quan el que cal és reforçar la Mesa de Mobilitat del Maresme. Perquè la mobilitat no és una qüestió de quantitat; és una qüestió d'eficàcia. I, sobretot, perquè una part de la moció no reconeix la feina feta pel Govern: ni el reforç de rodalies, ni la millora de la connectivitat sanitària, ni el reforç del transport interurbà. I, per aquests motius, com els comentava, no podrem votar el text en el seu conjunt, tot i que sí que votarem a favor de la majoria dels punts.

I ho justifiquem per tres motius: pel rigor en els terminis, per la coherència amb els instruments existents i perquè apostem per una governança real i efectiva, i no una governança desdibuixada. I com a maresmenc sé que la mobilitat no és una qüestió només d'infraestructures; és una qüestió d'equitat territorial, és una qüestió

d'accés als serveis i, sobretot, és una qüestió de qualitat de vida de tots i cadascun dels maresmencs. Perquè quan una incidència a l'R1 paralitza tota la comarca no és tan sols un problema tècnic; és un model que cal reforçar. Perquè, quan una persona gran o un jubilat o una jubilada no pot anar en transport públic fins al seu hospital, no és només un matís; és una qüestió de desigualtat territorial. I perquè, quan la pacificació de l'N-2 no garanteix la connexió real entre la costa i el litoral, o al revés, és una oportunitat de millora que no podem deixar escapar.

I per tot això defensem una mobilitat que sigui fiable, perquè la gent necessita certeses; una mobilitat resilient, perquè el canvi climàtic, malauradament, ja està aquí, i, en definitiva, una mobilitat que sigui equitativa, perquè tots els municipis de la comarca mereixen les mateixes oportunitats.

I, per acabar, vull dir que el Maresme necessita una estratègia que sigui clara, sostinguda en el temps i, sobretot –sobretot–, que sigui compartida per la majoria dels grups d'aquesta cambra, i amb un únic objectiu, que és aconseguir un sistema de mobilitat que sigui més robust, més just i que ens deixi en bona posició i preparats per al futur. I també els hi dic com a maresmenc, tot i que sigui un maresmenc d'adopció des de ja fa més de dues dècades: el territori –la comarca, el Maresme– s'ho mereix, però la seva gent, encara més.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, es evidente que el Maresme tiene un problema estructural de movilidad. Lo sabemos bien los que vivimos allí, los que cogemos el tren, el autobús, y quienes sufrimos de forma habitual los retrasos, los vagones llenos, las colas, las frecuencias insuficientes y una sensación prácticamente enquistada de que llegar a Barcelona desde Mataró o a Mataró desde Barcelona depende casi siempre de la suerte. Es por eso que el Partido Popular sabe de primera mano de lo que hablamos y por lo que hemos presentado en la Comisión de Territorio diversas propuestas de resolución para mejorar la conectividad en autobús.

La R1 es una infraestructura crítica, pero también una línea vulnerable, envejecida, sometida a incidencias constantes y actualmente absolutamente insuficiente para una comarca, además, de casi medio millón de personas. Y, cuando falla el tren, el sistema alternativo no responde: los autobuses se saturan, las conexiones no están bien pensadas y miles de ciudadanos quedan atrapados y sin alternativa. Yo vivo en Mataró y hablo como usuario del transporte público, sobre todo del autobús interurbano, y cada día es una odisea, ya sea por el retraso, ya sea por tener que ir de pie en un autobús masificado, ya sea por ir sudando en verano porque no hay aire acondicionado o por las horriblemente mal gestionadas frecuencias.

Ahora bien, diputados de Esquerra, lo que no vamos a aceptar es que vengan aquí a hacer de acusación popular como si acabaran de aterrizar. Porque ustedes no son comentaristas; han gobernado durante años y han sido responsables directos de la movilidad. Tienen una capacidad admirable para indignarse con los problemas, justo después de haber tenido años para solucionarlos. Es casi un don, y se lo reconozco. En movilidad, en educación, en sanidad, gobiernan, dejan un desastre absoluto y, cuando salen, de repente recuerdan todo aquello que no funciona. Ojalá tuvieran la misma lucidez para cuando estaban ustedes al volante. Y, además, llevan ocho años siendo socios imprescindibles del señor Pedro Sánchez. Y ahora vienen aquí a hablar de falta de inversión, como si no hubieran tenido nada que ver. Un poquito de pudor, por favor.

Ustedes han tenido poder, mucho poder, en la Generalitat y en el Congreso. Y la pregunta es: ¿para qué han usado ese poder? Porque los usuarios de la R1 no viven mejor, los vecinos del Maresme no se desplazan mejor, los jóvenes que van a estudiar no llegan mejor, los trabajadores que se levantan temprano no tienen un servicio más fiable y la gente mayor que tiene que ir al hospital no tiene conexiones dignas. Esta moción habla de planes, informes, grupos de trabajo, espacios de gobernanza, estrategias y estudios, pero el Maresme no necesita más papeles.

Desde el Partido Popular luchamos y hemos luchado por una R1 en condiciones: con una gestión profesional, no partidista; con un refuerzo inmediato del transporte interurbano por carretera; con conexiones sanitarias dignas con los hospitales de Mataró y Calella y con Can Ruti y Blanes, y soluciones específicas para los municipios del interior. El Maresme también merece respeto: respeto a una comarca que aporta población, actividad económica, trabajadores, estudiantes y vida, mucha vida; respeto a los municipios del interior y de la costa, y respeto a esos cientos de personas que pierden dos, tres o cuatro horas diarias en ir del trabajo a casa y de casa al trabajo. Un respeto que el PSC tampoco tiene.

Ahora la teniente de alcalde en el Ayuntamiento de Barcelona pretende que los autobuses de Mataró no lleguen al centro de Barcelona. Es decir, que, después de años de problemas en *rodalies*, de saturación y de falta de alternativas, solo se les ocurre dificultar aún más la vida de los que venimos desde el Maresme. De verdad, es muy difícil hacerlo peor.

Mención aparte merecen las ocurrencias del ministro Puente, que cada vez que abre la boca sobre *rodalies* parece más un tertuliano de barra de bar que el ministro responsable de una red ferroviaria que utilizan millones de personas. Aquí no necesitamos ni chistes ni ocurrencias para el Twitter; necesitamos gestión, inversión y respeto a los usuarios. Porque, mientras algunos hacen gracietas, hay gente perdiendo horas de vida cada semana. La R1 tiene un problema evidente de vulnerabilidad, y eso exige estudiar su futuro de forma seria, con criterios técnicos, económicos y sociales. Pero, mientras se habla del futuro, hay que garantizar el presente, porque quien mañana tiene que ir a trabajar no puede esperar quince o veinte años para una solución.

En resumen, no vamos a comprar el relato de Esquerra ni del PSC. No vamos a aceptar que quienes han gobernado durante años y han sostenido el Gobierno de España durante otros tantos años se presenten ahora como los espectadores indignados de lo que sucede. Ustedes no son la solución de nada; han sido y siguen siendo parte activa del problema. Y los vecinos del Maresme, aunque ustedes no se lo crean, lo saben. Aparquen ya estos ejercicios lamentables de hipocresía, por favor.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, presidente, señores *consellers*, señores diputados. Bien, la comarca del Maresme tiene conocidos problemas en sus vías de comunicación, en gran parte motivados por su geografía, forma que recuerda a un rectángulo de lados estrechos y encajonada entre la sierra litoral y la costa. Esto, esta geografía, ha condicionado históricamente el trazado de sus infraestructuras, que han tenido que ir adaptándose a la compleja orografía de la comarca.

El incremento de su población durante los últimos decenios, atraída por la calidad de vida de la zona, pues, ha supuesto que las vías del tren y la carretera nacional 2 hayan quedado insertadas dentro de las poblaciones, que han acabado rodeándolas y generando molestias a sus vecinos y produciendo un aislamiento de la costa, aspecto cada vez más valorado por los ciudadanos.

Como alternativa, y para afrontar el incremento de la demanda, hace más de treinta años que se construyó la autopista C-32, que ha visto incrementado el tráfico tras finalizar los peajes.

Y aquí voy a hacer un pequeño comentario al presidente porque no me está descontando el tiempo. *(Veus de fons.)* Bueno, yo sigo, sigo, ¿eh? *(L'orador riu.)* Bueno, ahora me ha puesto tres. *(Remor de veus.)* Bueno, si me va a permitir, no me pasaré del tiempo, pero...

El president

Soc generós –soc generós–, davant dels errors de la presidència.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, señor presidente. Bien, pues hemos hablado de la situación, que es la que es, ¿no? Pero, para mejorarla, desde VOX hemos ido haciendo, estos años que estamos en el Parlamento, diversas propuestas, como, por ejemplo, construir un nuevo acceso desde Mataró hasta la C-32. También hemos propuesto y apoyado en repetidas ocasiones la finalización de la carretera B-40, que es verdad que no está en la comarca, pero mejoraría las opciones de transporte hacia el interior para los ciudadanos y las empresas del Maresme. O las diversas propuestas que realizó VOX en los debates sobre las incidencias en la red ferroviaria o en el de la situación de las infraestructuras de marzo y de julio del año pasado, respectivamente. Bien, todas estas propuestas, todo lo que VOX ha propuesto –todo–, fueron rechazadas por ustedes, señores de Esquerra Republicana, aunque alguna la han incluido en su moción. Y también, por supuesto, fueron rechazadas, cómo no, por el resto de la izquierda y del independentismo. Y la razón fundamental es, simplemente, porque las proponía VOX, ¿no?

Bien. Pero ¿qué propone Esquerra Republicana para mejorar la movilidad en el Maresme? Bien, respecto al transporte por ferrocarril, pues, nos propone lo de siempre, ¿no?, su solución mágica: el traspaso a la Generalitat de Catalunya, aquello de «quítate tú que me pongo yo», ¿eh? Pero Esquerra Republicana olvida que antes los trenes funcionaban. Y, si ahora no funcionan –antes funcionaban; ahora no–, el culpable principal es el Gobierno de socialistas y comunistas y –no lo olvidemos– su leal socio, Esquerra Republicana, responsable solidario de la situación. Gobierno que –también hay que recordarlo– ha llenado los puestos de dirección en el ministerio y en las empresas ferroviarias de políticos socialistas sin preparación y sin conocimiento del sector. Quizás esta es una de las causas de la situación actual de las cercanías.

Y, respecto a las carreteras, Esquerra Republicana nos propone otra de sus soluciones favoritas: crear más chiringuitos inútiles y más burocracia. Así, proponen, por ejemplo, elaborar un plan estratégico viario comarcal, aprobar un plan comarcal de conectividad sanitaria *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –sigo, ¿eh?–, desarrollar un protocolo comarcal de intermodalidad y resiliencia operativa, encargar un estudio integral de movilidad activa o constituir un espacio permanente de gobernanza comarcal de movilidad. Bien, con todo esto, ¿alguien cree que va a mejorar la situación? Pues, evidentemente, no va a mejorar –no va a mejorar.

Bien, pues, para acabar, desde VOX compartimos la preocupación de los ciudadanos y las empresas del Maresme por la deficiente situación de sus carreteras y ferrocarriles, pero la solución a estos problemas no pasa, como ya he dicho, por crear más chiringuitos, crear más burocracia o traspasar las cercanías ferroviarias a la Generalitat. Lo que el Maresme, Cataluña y España necesitan es un cambio de políticas, para lo que pedimos, una vez más, al señor Illa y al señor Sánchez, que convoquen elecciones y den la voz a los ciudadanos.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bona tarda a tothom. Bé, el Maresme té –s'ha dit i ho repeteixo– un problema estructural de mobilitat. Això és una realitat. Convé dir-ho així, de forma clara, perquè, si no fem un bon diagnòstic, evidentment tampoc trobarem quines són les solucions. No parlem de només una incidència de rodalies, d'una cua més a la C-32 o d'un bus ple en hora punta. Parlem d'un model que fa massa anys que funciona al límit i que ja no dona resposta ni a les necessitats quotidianes de la ciutadania ni als reptes ecològics i climàtics.

Per això compartim, com deia, gran part de la diagnosi d'aquesta moció. Durant massa temps el Maresme ha estat pensat com un corredor de pas –la via del tren, l'N-2, la C-32, els accessos. Però el Maresme no és només un corredor; és una comarca on viu gent, on es treballa, on s'estudia, on es cuida, on es va al metge. Per tant, la mobilitat no és només una qüestió d'infraestructures; és una qüestió de drets.

Comencem per l'R1, una infraestructura imprescindible, columna vertebral de la mobilitat del Maresme i també del sistema ferroviari metropolità. Però també és vulnerable, exposada i condicionada per un traçat litoral que ja no podem mirar amb ulls del segle passat. Quan hi ha un temporal, una incidència, milers de persones queden sense una alternativa real, i això mostra una dependència excessiva d'un únic corredor i d'una manca d'intermodalitat ben planificada.

Per això defensem també estudiar seriosament el trasllat progressiu de l'R1 cap a l'interior, amb alternatives comparades, costos, impactes, fases, calendari, finançament i també participació dels municipis. Però aquest trasllat no pot ser només una operació ferroviària. Ha de servir també per renaturalitzar espais, recuperar platges, reduir riscos i cosir un territori que ja està massa fragmentat.

Ara bé, el futur no pot servir només per ajornar el present. La gent no pot esperar quinze o vint anys a tenir un servei digne. Cal, doncs, un pla de xoc per protegir i millorar l'R1 actual: seguretat del traçat, manteniment, accessibilitat, informació a les persones usuàries i transport alternatiu quan hi hagi incidències greus. Recursos, calendari i responsables clars.

I entrem també en la mobilitat viària. L'alliberament del peatge de la C-32 ha canviat els fluxos, i la pacificació de l'N-2 és una oportunitat enorme per recuperar espai públic, reduir soroll i contaminació, millorar la seguretat i, sobretot, també obrir els municipis al mar. Però pacificar no pot voler dir simplement moure cotxes d'un lloc a un altre. Si només transferim trànsit cap a la C-32, l'operació haurà estat incompleta. L'objectiu ha de ser reduir la necessitat d'agafar el cotxe. Això vol dir carril bus o Brcats, aparcaments dissuasius connectats amb tren i bus, intercanviadors que siguin útils, informació integrada, voreres, carrils bici, connexions segures entre municipis. La mobilitat activa no pot ser un complement, ha de formar part també de la xarxa real –intermodalitat.

Parlem també del bus. Consellera, parlarem bastant de busos, jo crec que aquestes properes setmanes. El bus interurbà ha de deixar de ser el germà petit del sistema. Qui hagués dit «segurament el 2028 tenim una oportunitat»? Però, bé, ja ho repetirem quan calgui. El Maresme, en concret, necessita una nova arquitectura del bus, no només radial cap a Barcelona, sinó capaç –i s'ha dit també abans– de connectar litoral i interior, municipis de tota la comarca amb Mataró, els hospitals, els polígons, les estacions, les escoles, els equipaments, amb freqüències que siguin suficients, amb horaris útils, amb vehicles accessibles i amb una tarifa integrada.

I això és especialment important als municipis d'interior. Viure a Dosrius, a Òrrius, a Sant Iscle, a Arenys de Munt, a Sant Cebrià, a Tiana no pot voler dir menys dret a la mobilitat ni, encara pitjor, menys accés a la salut. La connectivitat sanitària

ha de ser una prioritat política, és un dret. Per això cal un pla comarcal de connectivitat sanitària amb objectius mínims d'accessibilitat, amb línies directes o semidirectes, amb freqüències adaptades a les franges de consultes i especial atenció a la gent gran, les persones amb discapacitat, a les persones amb menys recursos i les persones amb tractaments recurrents.

I també cal governança. Durant massa temps, el Maresme s'ha gestionat a trossos: una millora ferroviària aquí, una línia de bus allà, un ajuntament cobrint necessitats que haurien de cobrir altres administracions. Cal un espai permanent de governança comarcal de mobilitat amb la Generalitat, el consell comarcal, els ajuntaments, els operadors, les persones usuàries i veus expertes, però amb unes funcions que siguin clares: seguiment, fiscalització d'inversions, coordinació, priorització i rendició de comptes. No val només un aparador.

La nostra posició, dels Comuns, doncs, és molt clara –i acabo–: donarem suport a la moció, però amb exigència. Primer, que el grup de treball sobre l'R1 tingui calendari i mandat clar i estudi real d'alternatives, inclòs el trasllat progressiu cap a l'interior. Segon, que la pacificació de l'N-2 no consolidi més la dependència del cotxe, sinó que sigui una oportunitat i vagi lligada al transport públic, mobilitat activa, intermodalitat. I, tercer, que el Maresme disposi d'una governança estable amb pressupost, seguiment i rendició de comptes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I, en darrer terme, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

El que pateix el Maresme no és una incidència puntual. El Maresme pateix el resultat d'anys de deixadesa política i mala planificació dels governs anteriors, dels quals vostès i molts de vostès formen part. Estem d'acord amb part de les reflexions que recull aquesta moció, però lamentem que s'hagin oblidat del més important: una proposta ferma per prendre decisions.

I sí, compartim la diagnosi: la dependència d'una sola línia ferroviària, carreteres saturades i usuaris expulsats de Barcelona que no confien en Renfe per anar a treballar, connexions deficients amb els centres hospitalaris. El que no podem acceptar és que, davant d'aquest panorama, l'única proposta sigui una nova llista de plans, grups de treball i informes. El Maresme no necessita més papers. Necessita solucions i necessita una execució immediata. Volen posar fil a l'agulla? Doncs somhi. Què farem amb la línia R1? Continuarem mantenint una infraestructura al costat del mar, vulnerable a cada temporal? O apostarem d'una vegada per totes per un traçat que sigui segur i resilient?

Espero que no hagin valorat la proposta del ministre de Transports, Óscar Puente, que pretén elevar determinats trams de la línia R1 de rodalies al Maresme com a alternativa per protegir la infraestructura de l'impacte dels temporals marítims. I què els hi diran, als usuaris de la línia de bus 618, que connecta el Maresme amb Barcelona i que s'ha convertit en el transport propi del Tercer Món amb usuaris amuntegats com a bestiar? Els diem que tinguin paciència? Més paciència, encara? Cal que ens arremanguem i ens posem a treballar. Així és com es demostra si hi ha valentia política o no. I en aquesta moció la valentia política no hi és.

No oblidem el més important: d'on sortiran els diners que han de permetre començar a aplicar les millores de mobilitat a la comarca? Quin pressupost hi ha darrere de tot això? Quines són les prioritats? Què es farà primer i què es farà esperar? Governar és prioritzar, i aquí tot és urgent, tot és important.

A Aliança Catalana ens agrada fer les coses d'una altra manera: menys anuncis, menys estructures buides i més actuacions visibles per a la gent. Volem millores immediates en el servei ferroviari; reforç en el transport de carretera quan el tren falla,

que és tot sovint, i sobretot garantir que qualsevol ciutadà del Maresme pugui arribar a un hospital sense dependre de la sort.

Sabem que és difícil parlar de mobilitat des d'un cotxe oficial; que l'efecte Moncloa no els faci perdre el món de vista. Poder-se moure amb transport públic no ha de ser un luxe, és una condició bàsica per viure amb dignitat. No posarem traves a aquesta moció si serveix per avançar, però tampoc els hi donarem un xec en blanc. Exigim concreció, exigim un calendari real i exigim compromisos que es compleixin. L'última cosa que esperen els habitants del Maresme és que diguem: «Continuïn esperant.»

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Començo aquest posicionament com havia d'haver començat al principi, que és donant la benvinguda als companys i companyes del Maresme d'Esquerra, de regidors, regidores. Gràcies per ser avui aquí, bàsicament. I ho vaig dir el dia de la interpel·lació: aquest és el resultat de la vostra feina. Per tant, gràcies per acompanyar-nos.

Agrair també a la diputada Judith Toronjo, al diputat Dani Cornellà i al diputat Guillem Mateo les seves aportacions, que jo crec que han millorat sincerament la moció. Hem intentat poder recollir-les el màxim possible, perquè, hi insisteixo, crec que les enriquien i, per tant, que era important fer-ho. Crec que entre tots plegats ha quedat una millor moció i, per tant, moltes gràcies i gràcies per la facilitat de poder-ne parlar.

En tot cas, a la resta de grups, com sempre, molt d'acord, diputat Mijoler, com acostuma a ser normal. I dreta i extrema dreta han fet un discurs –VOX, PP– que podien haver compartit un i l'altre, on no hi havia ni una sola proposta: «Todo mal», però cap proposta. I, home, del diputat del PP dir que s'ha de tenir pudor per sortir a dir aquestes coses... S'ha de tenir pudor per sortir a defensar l'R1 després d'haver governat a Espanya i invertir zero a Catalunya i executar-ne menys zero. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, a veure...

En tot cas –i acabo–, avui no votem només una moció d'Esquerra; votem si el Maresme ha de continuar gestionant-se a base de pedaços o si mereix d'una vegada una estratègia estructural de mobilitat. Aquesta moció demana tres coses molt clares: planificació, calendari i governança. Planificació per a una comarca amb una R1 vulnerable, amb transport interurbà insuficient, amb desigualtats territorials que afecten especialment els municipis de l'interior i l'accés a la sanitat. Un calendari per convertir els anuncis en compromisos concrets. I governança comarcal per deixar enrere les solucions fragmentades.

Els hi deia abans: el Maresme no demana miracles; demana ser tractat com el que és, una comarca que necessita respostes estructurals. I per això des d'Esquerra Republicana els demanem el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 23, 24 i 25 de l'ordre del dia.

El senyor Alberto Tarradas demana la paraula. Per què demana la paraula?

Alberto Tarradas Paneque

Sí, president. Demano la paraula perquè aquest dematí, durant la meva intervenció en la que denunciava una situació política i social més àmplia, he ironitzat sobre una diputada, sobre la diputada Najat, i crec que personalitzar en aquest cas ha es-

tat un error. Si la meva declaració ha pogut ofendre, ha faltat al decòrum d'aquesta cambra, jo, des d'aquí, vull demanar perdó.

El president

Entenc, senyor diputat, que el que ha dit es retira del diari de sessions, aquest dematí? *(Alberto Tarradas Paneque fa gestos d'aprovació.)* D'acord.

Cridem a... Sí, la senyora Najat Driouech demana la paraula i la té.

Najat Driouech Ben Moussa

No; gràcies, president. En primer lloc, jo voldria, a tots els companys i companyes d'aquesta cambra, fer una reflexió. Nosaltres aquí venim a contrastar idees polítiques, i no a personalitzar l'atac en contra de cap company i companya. Només demano a tots els companys i companyes que respectem aquest principi i que, evidentment, no fem el que hem fet aquest matí.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyora diputada, li agraeixo aquesta intervenció, que la dignifica i dignifica col·lectivament aquesta cambra.

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia (continuació)

302-00240/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia.

Comencem amb la votació conjunta dels punts del 0..., perdonin, els punts 0 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem, a continuació, els punts 1, 4 bis, 4 *quater*, 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara els punts 2, 4, 7 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

També de manera conjunta votem els punts 3 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 4 ter.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Aquest punt... Silenci, si us plau. Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

I acabarem votant el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors (continuació)

302-00242/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors.

Comencem votant conjuntament els punts 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 104 vots en contra, 29 vots a favor i cap abstenció.

Votem també conjuntament els punts 3.*a* i 3.*b*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 104 vots en contra, 27 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Veig que hi ha una excitació col·lectiva en aquest cas. *(Rialles.)*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme (continuació)

302-00243/15

Acabem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme.

Votem conjuntament els punts 1, 7, 9, 9 bis i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Conjuntament votarem els punts 2.*a*, 2.*b*, 2.*c*, 3, 3 bis, 5 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 26 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 6 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 53 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 11 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la Global Sumud Flotilla

401-00067/15

Abans d'aixecar la sessió plenària, llegirem tot seguit la declaració del Parlament de Catalunya de suport a la Global Sumud Flotilla, adoptada per la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé, diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària tercera

«Durant la matinada del 29 al 30 d'abril, l'exèrcit d'Israel ha interceptat almenys vint vaixells de la missió humanitària de la Global Sumud Flotilla que es dirigeix a Gaza quan es trobava en aigües internacionals pròximes a Grècia. Segons ha informat el Ministeri d'Afers Exteriors d'Israel, han capturat almenys 175 persones, diverses d'elles catalanes, de manera il·legal en aigües internacionals sense cap mena de justificació.

»El Parlament de Catalunya condemna l'acció del Govern d'Israel i sol·licita al Govern de Catalunya, al Govern de l'Estat i a la Unió Europea que prengui totes les mesures necessàries per a garantir la posada en llibertat de les persones detingudes i per a protegir les persones i les embarcacions de la missió humanitària Global Sumud Flotilla que no han estat interceptades ni capturades.

»Palau del Parlament, 30 d'abril de 2026»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i deu minuts.

.